

ὁ ἅγιος Μιχαήλ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΕΤΟΣ ΚΘ' - ΤΕΥΧΟΣ 268 - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2017

«Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ
 ὁ ἐν Σέρραις ἀθλήσας».
 Διμηνιαῖο Περιοδικό
 Ἱερᾶς Μητροπόλεως
 Σερρῶν καὶ Νιγρίτης,
 ἐκδιδόμενο ὑπὸ τοῦ Ἐπικοινωνιακοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος
 «Ὁ Ἅγ. Νικήτας ὁ Νέος»,
 προνοία καὶ ἐπιμελεία
 τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
 Σερρῶν καὶ Νιγρίτης
 κ.κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ.
 Ἰδιοκτίτης:
 Ἱερά Μητρόπολις Σερρῶν
 καὶ Νιγρίτης.

Δ/ΝΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
 πρωτ. Ἰορδάνης Θεμελίδης
 ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
 Γεώργιος Μπακιρτζής
 Παναγιώτης Παπαφράγκος
 Παναγιώτης Σκαλτσής
 Φιλοκτίμων Φάκας
 Χαράλαμπος Χααραλαμπίδης
 Διανέμεται δωρεάν.
 Συνδρομές προαιρετικές.
 Ἐπιστολές καὶ ἐμβάσματα:
 Ἱερά Μητρόπολις Σερρῶν
 & Νιγρίτης - 621 22 ΣΕΡΡΕΣ
 Τηλ. 2321 0 68 100
 Fax 2321 0 68 119
 Τυπογραφείο «ΜΕΛΙΣΣΑ»,
 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης
 τηλ. 2397 0 23 313
 Fax 2397 0 21 754

Εἰκόνα ἐξωφύλλου:

Ἄγγελος Κυρίου, ἀπὸ τοιχογραφία
 τοῦ Ἐπισκοπείου.

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν
 ἀπόψεις τοῦ ἀρθρογράφου, γιὰ τίς
 ὁποῖες καὶ φέρει ὁ ἴδιος τὴν εὐθύνη.

Περιεχόμενα

- Πατριαρχική ἀπόδειξις ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Πάσχα 3
- Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου:
 Πνευματικὴ διδαχὴ ἐπὶ τῇ Λαμπροφύῳ Ἀναστάσει 5
- Μητροπολίτης Πειραιῶς: Εἶναι ἡ Ἑλλάδα
 οὐδετερόθρησκο κράτος, 7
- Φ.Χ. Φάκας: Ἡ συμπεριφορὰ μας πρὸς τοὺς
 ἀλλοδόξους καὶ ἀλλοθρήσκους 9
- Μαλαματὴ Χαριζανοπούλου - Ἀμπελίδου:
 Ἐπὶκαιρον (ποίημα) 11
- Γεωργίου Στ. Μπακιρτζή: Βία καὶ τρομοκρατία 12
- Δημ. Λάππα: Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος 13
- Στ. Δήμον: Βεγγαλικά (ποίημα) 17
- Ἀπόψεις καὶ σχόλια 18
- Θεολογικὴ Ἀναφορὰ: Τὰ εἶδωλα στὴν ἐποχὴ
 τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ σήμερον 21
- Εὐχαριστήρια 26
- Ἱστορία καὶ Θεολογία τῆς θείας Λατρείας:
 Χρῖστος Ἀνέστη! 27
- Βιβλιοπαρουσίαση: «Ψυχῆς Ἄκος» 30
- Κων/νου Β. Χιώλου: Ἐκκλησία καὶ Ἑλληνισμός 32
- Ἐκκλησιαστικὴ εἰδήσεις καὶ χρονικά 34
- Ἀπὸ τὴν σοφία τῶν Πατέρων: Μυστικὴ
 Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ 47

Ἀσκητικὴ Γωνιά

Θλίβε τὴν κοιλία καὶ ὀψωσθήποτε θὰ κλείσεις
 καὶ τό στόμα, γιὰ τὴ γλῶσσα ἰσχυροποιεῖται ἀπὸ
 τὰ πολλὰ φαγητά.

Ἰωάννης Σιναΐτης

«Λάμπει ἄστρον μᾶλλον εὐσεβῆς βίος» (Λάμπει
 περισσότερο ἀπὸ τὰ ἀστέρια ὁ εὐσεβῆς βίος).

Γρηγόριος Θεολόγος

Ἄσκησις: Ὄχι ὅταν τιμωρούμαστε, ἀλλὰ ὅταν ἁμαρτάνουμε,
 τότε εἶναι δίκαιο νὰ πονοῦμε καὶ νὰ ὑποφέρουμε.

Ἄγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος

† ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΩ· ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ
ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΠΑΝΤΙ ΤΩ· ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ
ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ
ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

*Ἀδελφοὶ ἠγαπημένοι
καὶ τέκνα θεοφιλῆ
ἐν τῷ Ἀναστάντι Κυρίῳ,*

«*Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον*» (Ἰωάν. ις', 33), διαβεβαιώνει ὁ θάνατῳ τὸν θάνατον μόνος πατήσας Κύριος τὰς γενεὰς τῶν ἀνθρώπων. Χριστὸς Ἄνεστη! ἀναφωνοῦμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς πάντα τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Αὐλῆς τοῦ βιωματικῆς ἐν τῷ κόσμῳ σταυροῦ καὶ τῆς θλίψεως· ἀλλὰ καὶ

ἀπὸ τῆς Αὐλῆς τῆς Ἀναστάσεως· ἀπὸ τῆς κόγχης ταύτης τῆς γῆς, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ ὅπου διακηρύττεται ὅτι «*ζωὴ πολιτεύεται*», διαλυομένης τῆς κάθε εἴδους φθορᾶς καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου.

Ὁ Κύριος πολλάκις προειδοποίησε, κατὰ τὴν ἐπὶ γῆς ἔνσαρκον παρουσίαν Του, τοὺς Μαθητὰς Του περὶ τῆς θλίψεως τῶν ἐξ αἰτίας τῆς σταυρικῆς Του θυσίας ἐπὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ, ὡς καὶ ἔνεκα τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς πορείας τῶν ἐντὸς τοῦ κόσμου τούτου –αὐτῶν τῶν ἰδίων ἀλλὰ καὶ πάντων ὅσων θὰ ἐπίστευον εἰς τὸν Χριστόν-. Μὲ μίαν χαρᾶς κτηριστικὴν ὅμως λεπτομέρειαν: «*ὅτι κλαύσετε καὶ θρηνήσετε ὑμεῖς, ὁ δὲ κόσμος χαρήσεται· ὑμεῖς δὲ λυπηθήσεσθε, ἀλλ' ἡ λύπη ὑμῶν εἰς χαρὰν γενήσεται...καὶ ὑμεῖς οὖν λύπην μὲν νῦν ἔχετε· πάλιν δὲ ὄψομαι ὑμᾶς, καὶ χαρήσεται ὑμῶν ἡ καρδία*» (Ἰωάν. ις', 20-22).

Τὴν ἀναστάσιμον ταύτην καὶ ὑπερκόσμιον χαρὰν πρῶται ἐβίωσαν αἱ λίαν πρῶτ' ἐλθοῦσαι ἐπὶ τὸ μνήμα τοῦ Ζωοδότου Μυροφόροι Γυναῖκες διὰ τοῦ μονολεκτικῆς Κυριακοῦ λόγου «*Χαίρετε*» (Ματθ. κη', 9). Τὴν ἰδίαν ἀναστάσιμον χαρὰν βιοῦσα ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως διακηρύττει σήμερον στεντορία τῆ φωνῆ: «*Αὕτη ἡ ἡμέρα Κυρίου, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ*» (πρβλ. Ψαλμ. 117, 24). Ὁ ἔσχατος ἐχθρὸς, ὁ θάνατος, ἡ λύπη, τὰ προβλήματα, ἡ φθορά, ἡ θλίψις, ἡ δοκιμασία, σκυλεύονται καὶ καταργοῦνται ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ Θεανθρώπου Κυρίου.

Ζῶμεν, ὅμως, ἐντὸς ἐνὸς κόσμου εἰς τὸν ὅποιον τὰ μέσα γενικῆς ἐπικοινωνίας μεταδίδουν συνεχῶς δυσαρέστους πληροφορίας περὶ τρομοκρατικῶν ἐνεργειῶν, περὶ πολέμων κατὰ τόπους, περὶ καταστροφικῶν φυσικῶν φαινομένων, προβλημάτων λόγῳ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ, πείνης, προσφυγικοῦ προβλήματος, ἀνιάτων ἀσθενειῶν, πτωχείας, ψυχολογικῶν καταπιέσεων, αἰσθήματος ἀνασφα-

λείας και λοιπών συμπαρομαρτουσών ανεπιθυμήτων καταστάσεων.

Ἐναντι τῶν καθημερινῶν τούτων «σταυρῶν», τοὺς ὁποίους οἱ ἄνθρωποι αἴρομεν μὲ «γογγυσμούς», ἔρχεται ἡ Μήτηρ μας Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ μᾶς ὑπενθυμίση ὅτι ἡμποροῦμεν νὰ εἴμεθα χαρούμενοι, διότι ὁ ἀρχηγός μας Χριστός εἶναι ὁ νικητὴς αὐτῶν, εἶναι ὁ φορεὺς τῆς χαρᾶς, ὁ φαιδρύνας τὰ σύμπαντα.

Ἡ χαρὰ μας στηρίζεται εἰς τὴν βεβαιότητα τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν τὴν ἀπόλυτον βεβαιότητα, ὅτι τὸ ἀγαθὸν εἶναι ὁ νικητὴς, διότι ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον «καὶ ἐξῆλθεν ἵνα νικήσῃ» (πρβλ. Ἀποκ. ζ', 2). Ὁ κόσμος εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ζήσωμεν αἰωνίως εἶναι ὁ Χριστός: τὸ φῶς, ἡ ἀλήθεια, ἡ ζωὴ, ἡ χαρὰ, ἡ εἰρήνη.

Ἡ Μήτηρ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, παρὰ τοὺς καθημερινούς σταυροὺς καὶ τὰς θλίψεις, ζῆ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὸ γεγονὸς τῆς χαρᾶς. Βιώνει ἐντεῦθεν, ἐν τῇ παρουσίᾳ καὶ ἀπὸ τῆς παρουσίας ζωῆς, τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ τούτου Κέντρου τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπὸ τῶν σπλάγγων τοῦ μαρτυρικοῦ Φαναρίου, διακηρύττομεν «κατὰ τὴν φωταυγὴ ταύτην νύκτα», ὅτι προέκτασις καὶ τέλος τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς θλίψεως καὶ διασκέδασις τοῦ κάθε ἀνθρωπίνου πόνου καὶ τῆς κάθε δοκιμασίας, εἶναι ἡ Κυριακὴ διαβεβαίωσις: «Οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς» (Ἰωάν. ιδ', 18-19). «Ἴδου ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἶμι

πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. κη', 20). Αὐτὸ τὸ μήνυμα πρέπει νὰ ἀκούσωμεν ὅλοι, νὰ ἀκούσῃ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος καὶ νὰ ἀφήσῃ τὸν ἑαυτόν του νὰ ἴδῃ τὸν Χριστὸν συμπορευόμενον μαζί του. Ναί, νὰ Τὸν ἴδῃ δίπλα του. Καὶ θὰ Τὸν ἴδῃ, μόνον ἐὰν ἀκούῃ καὶ βιώνῃ τὸν λόγον Του εἰς τὴν ζωὴν του.

Τὸ μήνυμα τοῦτο τῆς κατισχύσεως τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ θανάτου, τῆς νίκης τοῦ ἰλαροῦ φωτός τῆς πασχαλίου λαμπάδος ἐπὶ τοῦ σκότους τῆς ἀκαταστασίας, καὶ τῆς διαλύσεως, διὰ τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός τῆς Ἀναστάσεως, τῶν θλίψεων καὶ τῶν προβλημάτων εὐαγγελίζεται τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον καὶ καλεῖ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὸ βιώσουν. Τοὺς καλεῖ νὰ σταθοῦν μὲ πίστιν καὶ ἐλπίδα ἐνώπιον τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ἐνώπιον τοῦ μυστηρίου τῆς ζωῆς· τοὺς καλεῖ νὰ ἐμπιστευθοῦν τὸν κρατοῦντα τὰ ἡνία πάσης κτίσεως Ἀναστάντα Κύριον, τὸν Κύριον τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐφροσύνης.

*Χριστὸς Ἀνέστη, λοιπόν,
ἀδελφοὶ καὶ τέκνα!*

*Αὐτοῦ τοῦ δεσπόζοντος τῆς ζωῆς
καὶ κυριεύοντος τοῦ θανάτου*

*Κυρίου ἡμῶν ἡ Χάρις καὶ τὸ ἄπειρον
Ἐλεος εἶψαν μετὰ πάντων.*

Φανάριον, Ἁγιον Πάσχα ,βιζ'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Χριστὸν Ἀναστάντα
εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ ΕΠΙ ΤΗ ΛΑΜΠΡΟΦΩΡΩ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ & ΘΕΟΥ & ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

*«Αίνεσάτωσαν ἔθνη καὶ λαοὶ Χριστὸν
τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς
σταυρὸν ὑπομείναντα καὶ ἐν τῷ Ἄδη
τριημερεύσαντα καὶ προσκνησάτωσαν αὐτοῦ
τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν δι' ἧς πεφώτισται
πάντα τὰ τοῦ κόσμου πέρατα»*

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

«Τὰ πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια», ψάλλει ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας, κατὰ τὴν λαμπρὰν αὐτὴν καὶ ὀλόφωτον νύκτα τῆς Ἀναστάσεως, ὅπου «ἔαρ μυρίζει καὶ καινὴ κτίσις χορεύει». Μετὰ τὸν δομῦ χειμῶνα τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς ἔμπονης ἀλλὰ λυτρωτικῆς πορείας πρὸς τὸν Σταυρὸ, ἡ Ἐκκλησία καλεῖ ὅλους μας σήμερα νὰ ἐορτάσουμε τὴν μεγαλειώδη νίκη τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ κατὰ τοῦ θανάτου, τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ διαβόλου. Ἡ λαμπροτάτη ἐορτὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας, ἡ «καλλίστη καὶ περιφανεστέρα» ἐορτὴ τῆς πίστεώς μας, ξεπερνᾷ σὲ δόξα καὶ μεγαλεῖο ὅλες τίς ἄλλες ἐορτές, «ὅσον ἀστέρας, ἥλιος» (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος). Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, τὸ Πάσχα τῆς χάριτος, ἀγιάζει τοὺς πιστοὺς καὶ φωτίζει τὰ σύμπαντα. Ἡ κορυφαία αὐτὴ ἐορτὴ τῆς πίστεώς μας σηματοδοτεῖ τὴν ὑπαρξιακὴ ἀνακαίνισις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τὴν ἀνάπλασις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τὴν φανέρωσις τῆς καινῆς κτίσεως.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀνέστη ὀλόφωτος καὶ δεδοξασμένος ἐκ τοῦ τάφου καὶ συνανέστησε φιλανθρωπῶς παγγενῆ τὸν ἐκπεσόντα Ἀδάμ. Ὁ ἀφεγγής Ἄδης στήν συνάντησή του μετὰ τὸν ὀλόφωτον ἥλιον τῆς ζωῆς, Ἰησοῦν Χριστόν, ἐπικράνθη καὶ καταργήθηκε. Αὐτὸ τὸ πολυτίμητο δῶρο τῆς θείας ἀγάπης, ἡ Ἀνάστασις, κατέστη κοινὸ κτῆμα ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Γιὰ μὲν τοὺς «φίλους καὶ συνοδοιπόρους τοῦ Χριστοῦ» εἶναι ἀνάστασις ζωῆς καὶ χαρᾶς ἀτελευτήτου, γιὰ δὲ τοὺς ἐναντίους καὶ ραθύμους ἀνάστασις κρίσεως καὶ αὐτοκαταδίκης. Τὸ μέγα θαῦμα τῆς ἁγίας Ἀναστάσεως καταλαμπρύνει τὸν κόσμον, ὄρατό καὶ ἀόρατο, μετὰ τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς θεότητος. Ὁ Ἀναστάς Κύριός μας, ἡ ἀένας πηγὴ τῆς ἀρρήτου αὐτῆς εὐλογίας καινοποιεῖ καὶ ζωογονεῖ τὰ σύμπαντα. Μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν θεοπρεπῆ ἔγερσιν Του ὁ νέος Ἀδάμ, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, φανερῶνει τὴν νίκη Του κατὰ τοῦ θανάτου, καταργεῖ τὸ κράτος τοῦ διαβόλου, κατακρίνει τὴν ἁμαρτία καὶ γίνεται ὁ ἴδιος πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἡ εὐλογημένη ἀρχὴ τῶν κεκοιμημένων, τὸ «αἰῶνιο Πάσχα» τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁδὸς

πρός τήν ὄντως ζωή, ἡ ἀπαρχή τῆς καινῆς κτίσεως, ἡ θύρα τῆς σωτηρίας, ἡ πηγὴ τῆς ἀναστάσεως.

Ἡ ἅγια Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας προσκαλεῖ ὅλους μας νά ἐορτάσουμε μέ πνευματική χαρά καί εὐφροσύνη τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἅγια Πασχαλινὴ ἐμπειρία προσφέρει ἀπό τώρα τήν μέθεξή τῆς χάριτος τῆς νέας ἐν Χριστῷ ζωῆς, πού ὁ Κύριός μας προσφέρει μέσα ἀπό τήν ζωή καί τά θεϊότατα μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας. Τό ἐλπιδοφόρο μήνυμα «Χριστός Ἀνέστη» γίνεται γιά τήν προσωπική ζωή τοῦ καθενός μας παιάνας νίκης καί δυνάμεως, κάλεσμα γιά κοινωνία πίστεως, ζωῆς, αἰωνιότητος, σωτηρίας. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου ὡς ἱστορικό γεγονός συνετελέσθη μέν σέ συγκεκριμένο χῶρο καί χρόνο, ὡς βίωμα ὅμως πνευματικό καί ἐκκλησιαστικό, δυνατότητα καί ποιότητα ζωῆς γίνεται μεθεκτό μέσα ἀπό τήν πίστη καί τό ἦθος τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, πού εἶναι καί ὀνομάζεται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ πίστη στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ διανοίγει τόν ὀρίζοντα τῆς αἰωνιότητος, θεμελιώνει μία νέα προοπτική στήν ἀνθρώπινη ζωή, ἡ ὁποία ξεπερνᾷ τήν ἴδια τήν ἱστορία καί ὀδηγεῖ στήν πληρότητα τῆς ζωῆς, τῆς ἐλευθερίας καί τῆς χαρᾶς. Μέ τήν ἐκ νεκρῶν πανένδοξη καί αὐτεξούσια ἔγερσή Του ὁ Κύριός μας «αντύνει» τό ἀνθρώπινο γένος συνολικῶς μέ τήν δόξα, τήν εὐπρέπεια, τό κάλλος καί τήν προοπτική τῆς ἀναστάσεως.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἔλα γέμισαν μέ φῶς καί χαρά μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Πάνω σ' αὐτό τό μοναδικό γιά τήν ἀνθρώπινη ἱστορία λυτρωτικό γεγονός ἔχει στερεωθεῖ ἀκλόνητα ὁ ὄρατός καί ὁ ἀόρατος κόσμος. Μέσα στήν ἀναστάσιμη αὐτή λαμπρότητα, ἡ καρδιά μας ἄς πλατυνηθεῖ, γιά νά γνωρίσουμε καί νά ἀγαπήσουμε «τόν Χριστόν καί τήν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως Αὐτοῦ». Ἄς γεμίσει ἡ ψυχὴ μας μέ τήν ὁμορφιά τῆς ἐλπίδος πού χαρίζει στήν ζωή μας πλουσίως ἡ θεοπρεπεστάτη Ἀνάστασή Του! Ἄς ἐμπιστευθοῦμε τόν ἑαυτόν μας σέ Ἐκεῖνον, ὁ Ὅποιος εἶναι «ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή», «τό φῶς καί ἡ ἀλήθεια», ἡ συγγνώμη καί ἡ καταλλαγή. Στόν φιλόνητο Κύριο καί Σωτῆρα μας, τόν ἐνδόξως ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα Ἰησοῦν Χριστόν, ἀνήκει ἡ δόξα, ἡ τιμὴ καί ἡ προσκύνησις στοὺς ἀτελεύτητους αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΝΕΣΤΗ – ΔΛΗΘΩΣ ΔΝΕΣΤΗ!

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ, ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ
Διάλυρος πρὸς τόν Ἀναστάντα Κύριον εὐχέτης σας

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† *Ὁ Σεργῶν καὶ Νιγρίτης Θεολόγος.*

† **Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ**

ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ ΟΥΔΕΤΕΡΟΘΡΗΣΚΟ ΚΡΑΤΟΣ;

Η πρόταση του Έξοχ. Αν. Υπουργού Έξωτερικών κ. Γ. Κατρούγκαλου και των συνυπογραφάντων έλλογιμωτάτων πέντε Καθηγητών για την αναθεώρηση του ισχύοντος Συντάγματος, όσον αφορά στην σχέση Κράτους-Έκκλησίας προβάλλει την «ρητή κατοχύρωση της θρησκευτικής ουδετερότητας του Κράτους με άναγνώριση της Όρθοδοξίας ως ιστορικά επικρατούσας θρησκείας».

Η πρόταση αυτή επιβάλλει την πληροφόρηση για την σημερινή νομική πραγματικότητα που αποδεικνύει περίτρανα ότι η χώρα είναι σαφέστατα ουδετερόθρησκο Κράτος με τό ισχύον νομικό πλαίσιο και ότι η Όρθόδοξος Καθολική Έκκλησία της Ελλάδος έχει την αυτή νομική θέση και ένδεχομένως κατωτέρα των άναγνωριζόμενων ως Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου Μουφτειών της Μουσουλμανικής μειονότητας και των Ισραηλιτικών Κοινοτήτων.

Τό άρθρο 110 του Συντάγματος επιτρέπει αποκλειστικώς και μόνο την αναθεώρηση όχι όλων αλλά μόνον όρισμένων διατάξεων του Συντάγματος. Και μάλιστα μετά παρέλευση πενταετίας από της τελευταίας.

Τί σημαίνει η ρύθμιση αυτή; Άπλούστατα δύο πράγματα:

Α. Ότι ό Συνταγματικός Νομοθέτης δυσπιστεί ως προς την ειλικρίνεια των επιχειρούντων την αναθεώρηση και

Β. Ότι ή ως άνω συνταγματική διάταξη εισάγει «έξαιρετικό δίκαιο» οί διατάξεις του όποιου έρμηνεύονται στενωώς άπαγορευόμενης κάθε διευρύνσεως της έννοίας και έφαρμογής του.

Δεύτερο στοιχείο του άρθρου 110 παρ. 2 του Συντάγματος είναι ότι ή αναθεώρηση του Συντάγματος και μετά την παρέλευση της 5ετίας δέν επιτρέπεται άορίστως και όποτεδήποτε, αλλά μόνο έφ'όσον διαπιστωθεί άνάγκη αναθεωρήσεως και μάλιστα όταν τό άποφασίσει ή Βουλή, την δέ αναθεώρηση θα την εκτελέσει όχι ή Βουλή που διεπίστωσε την άνάγκη αλλά ή έπομένη.

Τά ίδια άκριβώς γίνονται δεκτά και από την άλλοδαπή νομική θεωρία και εάν ή αρχή αυτή δέν γίνει σεβαστή έχουμε την δημιουργία «παρασυντάγματος».

Έπιπρόσθετο χαρακτηριστικό της δυσπιστίας και του έξαιρετικού δικαίου είναι ή παρ. 5 του άρθρου 110 του Συντάγματος ή όποία άναφέρει ότι ή αναθεώρηση του Συντάγματος άφ'ής άποφασισθή και δημοσιευθή στην Έφημερίδα της Κυβερνήσεως, δέν τίθεται έν ισχύι αλλά άπαιτείται προς τότο «είδικό ψήφισμα» της Βουλής.

Στην Έλληνική έννομη τάξη όπως άναφέραμε ΝΠΔΔ είναι δύναμει των διατάξεων του Ν. 2345/3.7.1920 (ΦΕΚ 148Α) ως τίθεται και ισχύει με τον Νόμο 3069/31.3.1924 (ΦΕΚ 71Α) και των διατάξεων του Ν. 1920/4.2.1991 (ΦΕΚ 11Α) οί Μουσουλμανικές Μουφτείες οί όποιες είναι δημόσιες ύπηρεσίες με την διάταξη του άρθρου 7 του Ν. 1920/4.2.1991 και οί Μουφτηδες με την διάταξη του άρθ. 1 παρ. 7 του ίδιου Νόμου διορίζονται και παύονται με Προεδρικό Διάταγμα έκδιδόμενο μετά από πρόταση του Υπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων και δύναμει των άρθ. 4 και 5 του ίδιου νόμου «οί διοριζόμενοι Μουφτηδες και οί τοποτηρητές

είναι δημόσιοι υπάλληλοι, κατέχουν θέση Γενικού Διευθυντή και λαμβάνουν αποδοχές Γενικού Διευθυντή με βασικό μισθό τόν προβλεπόμενο για τό ανώτερο μισθολογικό κλιμάκιο (1ο) του Ν. 1505/1984», «Ο Μουφτής ασκεί δικαιοδοσία μεταξύ Μουσουλμάνων Έλλήνων πολιτών της περιφέρειας του επί γάμων, διαζυγίων, διατροφών, έπιτροπείων, κηδεμονιών, χειραφεσίας ανηλίκων, ισλαμικών διαθηκών και της έξ άδιαθέτου διαδοχής έφ' όσον οί σχέσεις αυτές διέπονται από τόν ιερό μουσουλμανικό νόμο».

Ίδιες ρυθμίσεις ισχύουν στην Έλληνική έννομη τάξη και για τίς Ίσραηλιτικές κοινότητες μέ τούς Ν. 2456/2.8.1920 (ΦΕΚ 173Α), Ν. 1657/15.1.1951 (ΦΕΚ 20Α) και Ν. 3817/7.3.1958 (ΦΕΚ 36Α) στους όποιους όρίζεται στό άρθρο 1 του Ν. 2456 «Είς άς πόλεις κατοικοῦσι μονίμως πλείονες τών 20 Ίσραηλιτικών οικογενειών και λειτουργεί Συναγωγή δύναται νά ιδρυθῆ διά Β. Διατάγματος Ίσραηλιτική Κοινότης αναγνωριζομένη ως ΝΠΔΔ», στό άρθ. 9 του ίδιου Νόμου «Έκάστης κοινότητος προΐσταται θρησκευτικώς εΐς Αρχираββίνος, διοριζόμενος και απολυόμενος διά Β. Διατάγματος προτάσει της κοινότητος».

Στό άρθ. 12 διαλαμβάνεται «Θρησκευτικό Δικαστήριο φέρον τόν τίτλον Μπεθ-ντίν» και διοριζόμενον υπό του Ραββινικού Συμβουλίου αποφαινεται επί... τών περιπτώσεων της συστάσεως και διαλύσεως του γάμου μεταξύ Ίσραηλιτών, τών προσωπικών σχέσεων τών συζύγων συνεστώτος του γάμου, περί διατροφής συζύγων και τέκνων, περί αποδόσεως της προικός και τών παραφέρνων συνεπεία διαζυγίου έφ' όσον αΐ σχετικαΐ αξιώσεις απορρέουν εκ του ιεροῦ Ίουδαϊκού νόμου». Στόν Α.Ν. 367/7.6.1945 (ΦΕΚ 143Α) στό άρθ. 5 και 6 «συνιστάται Κεντρικόν Ίσραηλιτικόν Συμβούλιον του όποιου τά μέλη διορίζονται δι' αποφάσεως του Ύπουργείου Θρησκευμάτων και Παιδείας» και στόν Ν. 1657/1951 διαλαμβάνεται στό άρθ. 3 παρ. 2 «Ο γενικός Αρχираββίνος Έλλάδος... διορίζεται και απολύεται προτάσει του άνω συνεδρίου διά Β.Δ. προκαλουμένου υπό του Ύπουργου Θρησκευμάτων και Έθνικης Παιδείας».

Μέ τόν Ν. 590/16.3.1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου της Έκκλησίας της Έλλάδος» (ΦΕΚ 146Α) στό άρθ. 1 έδ. 4 διαλαμβάνεται «Κατά

τάς νομικάς αυτών σχέσεις ή Έκκλησία της Έλλάδος, αΐ Μητροπόλεις, αΐ Ένοριαΐ μετά τών Ένοριακων αυτών Ναων, αΐ Μοναΐ, ή Αποστολική Διακονία, ό ΟΔΕΠ, τό TAKE, τό Διορθόδοξο της Έκκλησίας της Έλλάδος είναι ΝΠΔΔ», στό άρθ. 26 όρίζεται στην παρ. 1 ότι «Μετά την προς τό Ύπουργείο Έθνικης Παιδείας και Θρησκευμάτων γνωστοποίηση υπό της ΙΣΙ της εκλογής, της τελέσεως του μηνύματος και της χειροτονίας του εκλεγέντος... εκδίδεται εντός 10 ήμερων προτάσει του ασκουόντος μόνον έλεγχον νομιμότητος Ύπουργου Έθνικης Παιδείας και Θρησκευμάτων Προεδρικόν Διάταγμα περί αναγνωρίσεως και καταστάσεως του εκλεγέντος δημοσιευόμενον διά της Έφημερίδος της Κυβερνήσεως». Μέ τόν Ν. 4301/7.10.2014 (ΦΕΚ 223Α) παρέχεται ή Νομική Προσωπικότης Θρησκευτικού Προσώπου σε όλες τίς γνωστές εν Έλλάδι Θρησκευτικές Κοινότητες.

Μέ τό άρθρο 13 παρ. 1 του ισχύοντος Συντάγματος έχει κατοχυρωθεί θεσμικώς ή έλευθερία θρησκευτικής συνειδήσεως κάθε Έλληνας πολίτου και ή απρόσκοπτος λατρεία τών γνωστών θρησκείων (των μή έχόντων κρύφια δόγματα και λατρεία αντικειμένη στα χρηστά ήθη και την έννομη τάξη).

Όπως αποδεικνύεται από τίς παραπάνω παρατιθέμενες νομικές διατάξεις και οί Μουσουλμανικές Μουφτεΐες - δημόσιες υπηρεσίες και τά Ραββινικά Συμβούλια - ΝΠΔΔ ασκοῦν δικαιοδοτική άρμοδιότητα του Κράτους επί Έλλήνων πολιτών Μουσουλμανικής ή Έβραϊκής θρησκευτικής παραδοχής. Τό δικαίωμα αυτό δέν αναγνωρίζεται στην Όρθόδοξη Έκκλησία της Έλλάδος, ή όποια και δέν τό διεκδικεί ως θά ήφειλε.

Κατόπιν όλων τών άνωτέρω συνεχίζει νά διερωτάται κάθε καλής προαιρέσεως άνθρωπος και μάλιστα Καθηγητής Συνταγματικού Δικαίου άν ή Έλλάδα, ή χώρα μας είναι ουδετερόθρησκο Κράτος και άν ύφίστανται διακριτότατοι ρόλοι Έκκλησίας και Πολιτείας;

Έπί τέλους και οί ιδεοληψίες, οί έμμονές και ή προπαγάνδα έχουν τά όριά τους.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† ό Πειραιώς ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΜΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΔΟΞΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΘΡΗΣΚΟΥΣ

Τοῦ Φιλοκλήμονα Χ. Φάκα

Τό 1979 κυκλοφόρησε στήν Ἑλλάδα ἀπό τίς ἐκδόσεις «ΕΛΑΦΟΣ» τό βιβλίο ἑνός Ρώσου ἱερέα, τοῦ Dimitri Doudko, μέ τόν τίτλο «Η ΕΛΠΙΔΑ ΜΑΣ».

Ὁ Dimitri Doudko, μιά μεγάλη μορφή τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας κατά τήν ἐποχή πού ἐπικρατοῦσε στή χώρα αὐτή τό ἀθεϊστικό καθεστῶς τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ, τελοῦσε τή θεία λειτουργία κάθε Κυριακή σ' ἕνα ἐκκλησάκι τῆς Μόσχας, τόν Ἅγιο Νικόλαο, καί στό τέλος τῆς θείας λειτουργίας μιλοῦσε ἀπαντώντας σέ γραπτές ἐρωτήσεις νέων στήν ἡλικία ἀκροατῶν του, κυρίως φοιτητῶν, πού τοῦ ὑποβάλλονταν κατά τήν προηγούμενη συνάντησή τους.

Κάποτε, ἀπαντώντας στήν ἐρώτηση: «Πῶς πρέπει ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι νά βλέπουμε τούς ἑτερόδοξους (ρωμαιοκαθολικούς καί προτε-

στάντες); Μέ συγκατάβαση;», ἀπάντησε: ὄχι μέ συγκατάβαση, ἀλλά μέ **σεβασμό**.

Λίγο καιρό ἀργότερα ἀφ' ὅτου διάβασα τήν ἀπάντηση αὐτή τοῦ π. Dimitri Doudko στό βιβλίο του «Η ΕΛΠΙΔΑ ΜΑΣ» ἐπισκέφτηκα στό Ἅγιον Ὅρος τόν σημερινό ἅγιο Παῖσιο. Πρίν ἀπό μένα εἶχε δεχτεῖ ἕνα παλικάρι ἀπό τήν Ἰταλία, πού ἀνήκε στόν Ρωμαιοκαθολικισμό. Καθώς τόν πλησίαζα, μοῦ εἶπε: «Ξέρετε τί ὠραῖοι ἄνθρωποι πού εἶναι μερικοί ἀπ' αὐτούς τούς ρωμαιοκαθολικούς;». Ἄδραξα τήν ευκαιρία καί τοῦ εἶπα τήν ἄποψη τοῦ π. Dimitri Doudko, γιά τό πῶς πρέπει νά βλέπουμε τούς ἑτεροδόξους, ἐρωτώντας τον συγχρόνως ποιά εἶναι ἡ δική του γνώμη. Ἡ ἀπάντησή του ἦταν: «πρέπει νά τούς βλέπουμε μέ **πόνο**».

Ἀργότερα, συζητώντας τό ἴδιο θέμα μέ τόν ἤδη μακαριστό γέροντα π. Εὐσέβιο Βίττη, ἔθεσα ὑπόψη του τίς ἀπόψεις τῶν πατέρων Doudko καί Παϊσίου, ἐρωτώντας τον συγχρόνως ποιά εἶναι ἡ δική του γνώμη. Ἡ ἀπάντησή του ἦταν κατηγορηματική. «Πρέπει νά τούς βλέπουμε μέ **ἀγάπη**». Ὁ ἴδιος ἄλλωστε ἦταν ὁ ἐκφραστής τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης, τήν ὁποία βίωνε μέ ἀπόλυτη πληρότητα καί συνέπεια, ὅπως εἴμαστε σέ θέση νά γνωρίζουμε ὅλοι ὅσοι εἴχαμε τήν εὐλογία νά τελοῦμε ὑπό τήν πνευματική του πατρότητα. Στό βιβλίο του «Ἐμεῖς καί ἡ ἀγάπη μας» γράφει ὅτι ἡ ἀγάπη πού περιορίζεται μόνο σ' ὅσους μᾶς ἀγαποῦν, δέν εἶναι γνήσια ἀγάπη· εἶναι κοσμική, ἀρρωστημένη ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη μας, λέγει, πρέπει νά ἐπεκτείνεται καί στούς ἐχθρούς μας, ὅπως ἀκριβῶς διεκήρυξε ὁ Κύριος στήν ἐπί τοῦ ὄρους ὄμιλία Του.

Μερικοί ἀπό μᾶς τούς ὀρθόδοξους χρι-

στιανούς, συζητώντας καμιά φορά μέ έτεροδόξους ή καί άδιάφορους γιά τήν «έν Χριστῶ ζωή» αὐτοαναγορευόμαστε σέ ὑπέρμαχους καί ὑποστηρικτές τῆς πίστης μας, μολονότι οί σχετικές μ' αὐτήν γνώσεις μας εἶναι ἀνεπαρκεῖς, ποντάροντας ἴσως στήν ὑποτιθέμενη εὐφυΐα καί σοφία μας. Εἶναι λάθος ὅμως νά νομίζουμε ὅτι τήν ὀρθόδοξη χριστιανική ἀλήθεια τήν ἀποδεικνύουμε καί τήν ὑπερασπιζόμαστε μέ ἐπιχειρήματα πού στηρίζονται στήν ἀνθρώπινη λογική καί τή σοφία τοῦ κόσμου τούτου, ὄχι γιατί ἡ πίστη μας εἶναι παράλογη, ἀλλά γιατί εἶναι ὑπέρλογη· γιατί ξεπερνᾷ τήν ἀνθρώπινη λογική. Τό βαθύτατο περιεχόμενό της δέν μπορεῖ νά κατανοηθεῖ πλήρως καί νά ἐκφρασθεῖ μέ λόγια. Ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «ἤρπάγη εἰς τόν παράδεισον καί ἤκουσε ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξόν ἀνθρώπῳ λαλήσαι» (Β' Κορ. 12, 4), δηλ. ὅταν μεταφέρθηκε στόν παράδεισο ξαφνικά κι ἄκουσε λόγια πού δέν μπορεῖ οὔτε ἐπιτρέπεται νά τά πει ἄνθρωπος, αὐτήν τήν ἀλήθειαν ὁμολογοῦσε καί διακήρυττε. Γι' αὐτό καί ὅταν ἀπευθύνεται στούς Κορινθίους γράφει: «Κἀγὼ ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἦλθον οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας καταγγέλλον τό μαρτύριον τοῦ Θεοῦ... ὁ λόγος μου καί τό κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει πνεύματος καί δυνάμεως, ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μή ᾖ ἐν σοφία ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ» (Α' Κορ. 2, 1-5). Δηλ. κι ἐγὼ, ὅταν ἦλθα σ' ἐσᾶς, ἀδελφοί μου, ἦλθα νά σᾶς ἀναγγείλω τό σωτήριο σχέδιο τοῦ Θεοῦ, χωρίς ὑψηλή ρητορική τέχνη καί ἀνθρώπινη σοφία... Τά λόγια μου καί τό κήρυγμά μου δέ στηρίζονταν σέ ἀνθρώπινη σοφία, πού πείθει, ἀλλά στήν πεποίθηση πού γεννοῦν τά χαρίσματα τοῦ Πνεύματος καί οἱ θαυματουργικές δυνάμεις. Ὡστε ἡ πίστη σας νά βασίζεται ὄχι σέ ἀνθρώπινη σοφία, ἀλλά στή δύναμη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀνθρώπινη σοφία συγκρινόμενη μέ τήν ἄνωθεν σοφία, πού δίνεται ἀπό τό Θεό, εἶναι, κατά τόν ἀδελφόθεο Ἰάκωβο, ἐπίγειος, ψυχική (σαρκική), δαιμονιώδης, ἐνῶ ἡ ἄνωθεν σοφία εἶναι εἰρηνική, ἐπεικής, εὐπειθής (πειστική), μεστή ἐλέους καί καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καί ἀνυπόκριτος (Ἰακ. 3, 15-17).

Ἐλεγε κάποτε σοφός ἐπιστήμονας καί πιστός χριστιανός ἀπευθυνόμενος στούς φοιτητές του: «ἐάν ἔλθετε καί κουβεντιάσετε μαζί μου θά προσκρούσετε ἀπό τήν πρώτη στιγμή στήν ὑποτιθέμενη σοφία μου, στίς γνώσεις μου, στό χαρακτήρα μου, στόν ἐγωκεντρισμό μου. Ἐάν κουβεντιάσετε μέ ἕναν ἅγιο, διαποτισμένο ἀπό τήν ἄνωθεν σοφία, πού ἀποτελεῖ τό πρότυπο τοῦ καταξιωμένου χριστιανοῦ, θά διαπιστώσετε ὅτι αὐτός μέ τήν ὀλιγολογία του, τό βλέμμα του, τήν ἔκφραση τοῦ προσώπου του, τήν πνευματική του ἀκτινοβολία, μέ τήν ὄλη παρουσία του σᾶς γοητεύει, σᾶς σαγηνεύει, σᾶς προκαλεῖ ἀμέσως ἀέραντο σεβασμό ἀπέναντί του. Αὐτός σᾶς ἀποδέχεται ὅποιοι καί ἂν εἴστε κι ὅπως κι ἂν εἴστε».

Κριτήριο λοιπόν τῆς συμπεριφορᾶς ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων πρὸς τούς ἑτεροδόξους καί ὄχι μόνο, σύμφωνα μέ τίς ὑποθήκες καταξιωμένων πατέρων καί ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας καί προπαντός σύμφωνα μέ ὅσα δίδαξε, μέ συγκεκριμένα παραδείγματα, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, πρέπει νά εἶναι ἡ ὁμολογία θερμῆς καί εἰλικρινοῦς πίστεως στό πρόσωπό Του καί ἡ ἔμπρακτη καί ἀνιδιοτελής ἀγάπη πρὸς τόν συνάνθρωπό μας, ὅποιος κι ἂν εἶναι αὐτός, ἀνεξάρτητα ἀπό τό θρήσκευμά του καί τήν ἐθνικότητά του. Μέ τήν παραβολή π.χ. τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη ὁ Κύριος καυτηριάζει τήν ἀδιάφορη καί ἀνάληπτη συμπεριφορά τοῦ ἱερέα καί τοῦ λευίτη πρὸς τόν «ἐμπεσόντα» στούς ληστές ὁμόθρησκό τους Ἰουδαῖο, ἐνῶ ἐπιβραβεύει τήν εὐσπλαγχνία πού ἐπέδειξε ἀπέναντί του ὁ θεωρούμενος ὡς ἀλλόθρησκος ἀπό τούς Ἰουδαίους Σαμαρείτης.

Ὁ Θεός δέν εἶναι προσωπολήπτης. Δέν κάνει διακρίσεις, λέγει ὁ ἀπόστολος Πέτρος καί προσθέτει: «ἐν παντί ἔθνη ὁ φοβούμενος αὐτόν καί ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτός αὐτῷ ἐστι» (Πραξ. 10, 35). Μέ ἀπλά λόγια ὁ Θεός δέχεται τόν καθένα σ' ὅποιον λαό κι ἂν ἀνήκει, ἀρκεῖ νά τόν σέβεται καί νά ζεῖ σύμφωνα μέ τό θέλημά Του. Τήν ἀλήθεια αὐτή ἐπιμαρτυρεῖ καί ὁ διάλογος τοῦ Κυρίου μέ τήν ἄλλοεθνή Χαναναία. Ἡ γυναίκα αὐτή, φοινικικῆς κατά πᾶσα πιθανότητα καταγωγῆς (οἱ Φοίνικες διέκειντο ἐχθρικότητα πρὸς τούς Ἰουδαίους) ἀκολουθώντας τήν πορεία τοῦ

Κυρίου καὶ τῶν μαθητῶν του ἐκραύ-
γαζε λέγουσα: «ἐλέησόν με, Κύριε,
υἱέ Δαυΐδ· ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαι-
μονίζεται» (Ματθ. 15, 22). Παρά τὴν
ἀρχικὴ ἀντίδραση τοῦ Κυρίου, τὴν
ταπεινωτικὴ, γιὰ παιδαγωγικούς λό-
γους, ἀπόρριψή της ἀπ' Αὐτόν καὶ τό
χαρακτηρισμὸς της «ὡς κυναρίου»,
ἐπιβραβεύτηκε γιὰ τὴ μεγάλη της τα-
πείνωση καὶ τὴ θερμὴ της πίστη καὶ
ἀξιώθηκε ν' ἀκούσει: «ὦ γύναι, με-
γάλη σου ἡ πίστις! γενηθήτω σοι ὡς
θέλεις. Καὶ ἴαθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς
ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης» (Ματθ. 15,
29).

Θὰ κλείσουμε τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἀνα-
φερόμενοι σ' ἓνα ἀκόμη περιστατικὸ
ἀλλοθρήσκων καὶ ἄλλοεθνῶν, πού
ὁμολόγησαν καὶ ἀσπάστηκαν τὴν
πίστη τους στὸ Χριστό. Πρόκειται γιὰ
τόν ἑκατόνταρχο πού ἦταν ἐπικε-
φαλῆς τῆς στρατιωτικῆς φρουρᾶς,
τῆς ἐπιφορτισμένης μὲ τὴν τήρηση
τῆς τάξεως κατὰ τὴν σταύρωση τοῦ
Κυρίου. Δέν ἦταν Ἰουδαῖος. Ρωμαῖος
πολίτης ἦταν. Ἀδιάφορος παρατηρη-
τῆς τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ.
Καὶ ὅμως «ὁ ἑκατόνταρχος αὐτός καὶ
οἱ μετ' αὐτοῦ τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν,
ιδόντες τὸν σεισμόν καὶ τὰ γενόμενα
ἐφοβήθησαν σφόδρα λέγοντες·
ἀληθῶς Θεοῦ υἱός ἦν οὗτος» (Ματθ.
27, 54). Ὁ φόβος πού τοὺς κατέλαβε
ῴθησε τὸν ἑκατόνταρχο καὶ δύο ἀπὸ
τοὺς στρατιῶτες του ὄχι μόνο στήν
ἀναγνώριση, τὴν ἀποδοχὴ καὶ τὴν
πίστη τους στὴ θεότητα τοῦ Ἰησοῦ,
ἀλλὰ καὶ στήν ἀνάδειξή τους σέ ἱερα-
ποστόλους καὶ μάρτυρες. Στὸ συνα-
ξάρι τῆς 16ης Ὀκτωβρίου λοιπὸν
διαβάζουμε: «Τῆ 16ῃ τοῦ αὐτοῦ
μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Λογγίνου τοῦ ἑκατοντάρχου.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα μνήμη τῶν Ἁγίων
δύο Μαρτύρων, τῶν συναιρεθέντων
τῷ Ἁγίῳ Λογγίνῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις,
Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν».

Στοὺς δρόμους τῆς ἀνέχειας
ἡ πείνα σπαρταράει.
Χέρι διακονίας πρόθυμο
μὲ δάκρυα ζητάει.

Μὴ μείνεις ἀδιάφορος
στοῦ πόνου τῆς τὴν κλίση,
ἀπολογία αὐστηρὴ
ὁ Κύριος θὰ ζητήσει.

Ἡ προσφορά σου ὀλόκαρδη
σέ τούτη ἐδῶ τὴν πλάση,
θὰ κάνει τὸν Παράδεισο
νά σοῦ χαμογελάσει!

ΜΑΛΑΜΑΤΗ
ΧΑΡΙΖΑΝΟΠΟΥΛΟΥ-ΑΜΠΕΛΙΔΟΥ

Μεγάλο πρόβλημα αποτελεί σήμερα η βία και η τρομοκρατία, κυρίως στις μεγάλες πόλεις όλου του κόσμου, αλλά και στις μικρές κοινωνίες, αφού παρατηρείται βία και τρομοκρατία ακόμη και στα σχολεία και στις οικογένειες.

Συχνά διαβάζουμε για τό φαινόμενο κακοποίησης μαθητών από τους συμμαθητές τους στα σχολεία μας και γυναικών από τους άνδρες τους, καθώς και παιδιών από τους ίδιους τους γονείς τους.

Από ειδικούς εξετάζεται τό φαινόμενο για νά διαπιστωθοῦν οί γενεσιουργές αιτίες και νά ληφθοῦν τά ἀναγκαῖα μέτρα περιορισμοῦ, ἀκόμα και ἐξαλείψεως τοῦ θλιβεροῦ φαινομένου.

Ἡ προώθηση τῆς ἀποϊεροποίησης τῶν κοινωνιῶν και τῆς θεοποίησης τῶν πολιτικῶν ιδεολογιῶν και κομμάτων εὐθύνονται ὑποστηρίζουν κάποιοι, για τή βία και τήν κάθε εἶδους τρομοκρατία. Ὅταν στή θέση τοῦ Θεοῦ βάζει ὁ ἄνθρωπος τήν ιδεολογία και τό κόμμα φανατίζεται ἐπικίνδυνα. Κι ὅταν ἡ ιδεολογία και τό κόμμα δέ θέτουν φραγμούς ἠθικούς και πνευματικά ἀντισώματα, ὀπλίζεται τό χέρι, για τό καλό δήθεν αὐτῶν, τῶν ὀπαδῶν και στρέφονται αὐτοί ἐναντίον ὅσων δέν υἰοθετοῦν τίς ἐπιδιώξεις αὐτῶν. Ἄν βέβαια οἱ ιδεολογίες και τά κόμματα δέν καταργοῦν τίς ἠθικές ἀξίες και τό δικαίωμα τῶν ἄλλων νά ἔχουν τίς ἀπόψεις τους, ἐν ὀνόματι τῆς διαφοροτικότητας, τότε κυλά ἡ ζωή ὀμαλά και τηροῦνται οἱ κανόνες μιᾶς δημοκρατικῆς κοινωνίας. Αὐτό δυστυχῶς δέ συμβαίνει και γι' αὐτό ἔχουμε συγκρούσεις και ἐπεισόδια βίας και προσπάθειας τρομοκρατήσεως τῶν ἀντιπάλων.

Ἄλλοι θεωροῦν ὡς αἰτία τήν ἀποθέωση τῆς ἀτομοκρατίας και τήν προώθηση μιᾶς κοινωνικῆς εὐημερίας σέ βάρος ἀτόμων, λαῶν και χωρῶν. Τό φαινόμενο πολύ συχνά παρατηρεῖται στις σχέσεις τῶν ἀτόμων καθημερινά. Ὁ ἐπιχειρηματίας, μικρός και μέγας για τό συμφέρον τῆς ἐπιχείρησης - τό δικό του - ἐκμε-

ΒΙΑ & ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

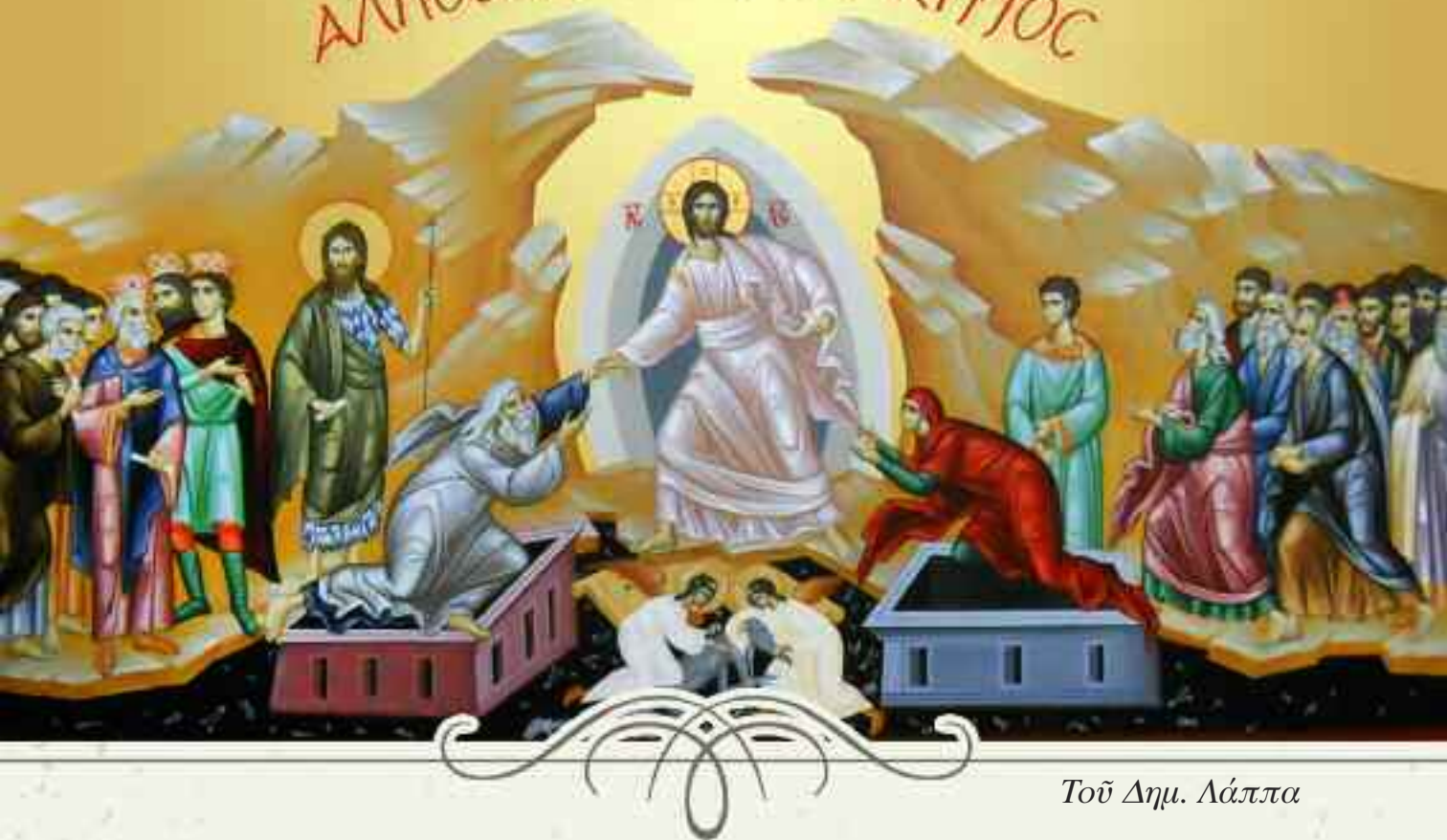
Τοῦ φιλολόγου Γεωργίου Στ. Μπακιροτζῆ

ταλλεύεται τοῦς ὑπαλλήλους του, τοῦς κρατᾶ πέραν τοῦ ἐπιβαλλομένου ὡραρίου, δέν τοῦς ἀμείβει ὅπως πρέπει. Οἱ σχέσεις τους φυσικά δέν εἶναι και ἀγαστές, κι ἄν δοθεῖ ἡ εὐκαιρία ἀντιδροῦν δυναμικά οἱ ἀδικημένοι. Ἄν πᾶμε στις σχέσεις λαῶν και κρατῶν, ἐκεῖ φαίνεται τό πράγμα πιό ἔντονο. Οἱ ἀποικιοκράτες ἐκμεταλλεύονταν τοῦς λαούς, κάποτε αὐτοί, ὅταν δόθηκε ἡ εὐκαιρία ἀντέδρασαν και ἡ ρήξη εἶχε θλιβερά ἀποτελέσματα.

Ἡ Ἑλλάδα σήμερα περνάει οικονομική κρίση, οἱ δανειστές πιέζουν μέ τά ἐν πολλοῖς ἄδικα μέτρα και τίς παράλογες ἀπαιτήσεις, δημιουργοῦν πνιγμόν οικονομικόν, πού δέν γνωρίζουμε πού μπορεῖ νά ὀδηγήσει. Ἄν δέν εἶχαν θεοποιήσει τό παράλογο κέρδος τους και σκεφτόντουσαν ὅτι ὁ ἑλληνικός λαός πρέπει νά ζήσει και μέσα στα ὄρια τῶν δυνατοτήτων του νά ἀποπληρώσει τό χρέος του, θά μπορούσαν πιό ὀμαλές νά ἦταν οἱ σχέσεις μας ἐπ' ὀφελεία ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Τό θέμα δέν ἐξαντλεῖται, θά ἐπανέλθουμε σέ ἄλλο ἄρθρο μας και κυρίως για τό θέμα τῆς ἰσλαμικῆς τρομοκρατίας.

Κλείνουμε μέ τή δήλωση ὅτι τό φαινόμενο τῆς βίας και ποικίλης τρομοκρατίας δέν ἀντιμετωπίζεται μέ κατασταλτικά μέτρα ἀστυνομικοῦ τύπου, γιατί ἡ βία δημιουργεῖ βία και ὀ φαῦλος κύκλος συνεχίζεται.

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ

Τοῦ Δημ. Λάπλα

Ἀπό τήν Κυριακή τοῦ Πάσχα, πού εἶναι ἡ μεγάλη, «ἡ κλητή καί ἁγία ἡμέρα... ἡ βασιλῆς καί κυρία, ἑορτῶν ἑορτή καί πανηγυρις... πανηγύρεων», καί γιά σαράντα περίπου ἡμέρες - μέχρι τήν ἀπόδοση τῆς ἑορτῆς - οἱ καρδιές τῶν πιστῶν δά δοноῦνται ἀπό τόν νικηφόρο παιᾶνα τῆς Ἐκκλησίας μας, τό «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ...»!

Ὁ Πασχαλινός αὐτός ὕμνος συνεγείρει καί συνεπαίρνει μουσικά τήν ὑπαρξή μας. Μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι στή γιγαντιαία πάλη καί διαμάχη ἀνάμεσα στή ζωή καί τόν θάνατο, πού κυριαρχεῖ στήν ἀνθρώπινη Ἱστορία, γιά πρώτη φορά κάποιος, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός κατατροπώνει τόν θάνατο μέ τήν Ἀνάστασή Του. Ἐκτοτε «χαρᾶς εὐαγγέλια» γιά τόν ἄνθρωπο. «Ἀνέστη Χριστός, καί νεκρός οὐδεὶς ἐπί μνήματος».

Ἀπό τόν τεράστιο πλοῦτο τῶν θεολογικῶν θεμάτων πού συναρτῶνται μέ τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἄς ἐπιτραπεῖ νά ἐπικεντρώσουμε τήν προσοχή μας στίς κυριότερες ἐμφανίσεις τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ.

Καταρχήν, εἶναι ἀνάγκη νά ὑπογραμμισθεῖ ὅτι ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ συγκαταλέγεται στά πίο

δυναμικά στοιχεῖα τῆς Χριστολογίας τῆς Κ. Διαθήκης. Ἀποτελεῖ τό θαῦμα τῶν θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ. Πρόκειται ἀναμφισβήτητα γιά πρωταρχικῆς σημασίας ἱστορικό γεγονός. Μετά τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ τίποτε δέν εἶναι ἴδιο στόν κόσμο, ἀφοῦ ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου, ὁ θάνατος, ἔχει νικηθεῖ ἀπό τόν θάνατο καί τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Συνακόλουθα ἀποτελεῖ τόν ἀκρογωνιαῖο, τόν θεμέλιο λίθο ἐπί τοῦ ὁποίου ἐρείδεται τό οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Γραφή καί Πατέρες ὁμόφωνα διαπιστώνουν, ὅτι ἂν δέν ὑπῆρχε ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ δέν δά ὑπῆρχε σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γιά παράδειγμα, εἶναι σαφής καί κατηγορηματικός: «Εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα καί τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή καί ἡ πίστις ἡμῶν... ἄρα νεκροί οὐκ ἐγείρονται». Σπεύδει ὅμως ἀμέσως νά καταδέσει τήν προσωπική του μαρτυρία, γιατί ἂν δέν ὑπῆρχε Χριστός ἀναστημένος, οὔτε ἀπόστολος Παῦλος δά ὑπῆρχε. Ὁ Σαούλ δά εἶχε παραμείνει διώκτης, δέν δά γινόταν «ὁ Παῦλος», ὁ ἀπόστολος τῆς Ἀνάστασης, ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν. Σπεύδει,

λοιπόν, νά δηλώσει 5 στίχους πίο κάτω, στον στίχο 20 του ίδιου κεφαλαίου: «*Νυνί Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων*». Δηλαδή, εἶναι σάν νά λέγει: Ἄν πιστεύετε Κορίνθιοι, ἄν πιστεύετε Θεσσαλονικεῖς, ἄν πιστεύετε Ἕλληνες καί πολῖτες ὅλου τοῦ κόσμου, τοῦ 2017 μ.Χ., ὅτι ἐγώ ὁ Παῦλος πέρασα ἀπό τούς Φιλίππους, τή Θεσσαλονίκη, τή Βέροια, ἀπό τήν Ἀθήνα, ἀπό τήν Κόρινθο καί Ἰδρυσά Ἐκκλησίες, πιστέψτε με ὅτι τίς Ἰδρυσά, γιατί ὁ Χριστός ἀναστήθηκε!

Μιλώντας, τώρα γιά τίς ἐμφανίσεις τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ, εἶναι ἀνάγκη νά τονισθεῖ ἐξ ἀρχῆς ὅτι ἀποτελοῦν τήν ἄλλη ὄψη τοῦ ίδιου νομίσματος. Ἄν ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ δηλαδή εἶναι ἱστορικό, ἱστορικότερο γεγονός, τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τίς ἐμφανίσεις. Ἀποδεικνύονται ἀληθινές καθόσον συνοδεύονται ἀπό πρόσωπα καί ὀνόματα, ἀπό αὐτόπτες καί αὐτήκοους μάρτυρες, ἀπό λόγους καί διαλόγους, ἀπό χώρους καί χρόνους. Καί τά στοιχεῖα αὐτά συνιστοῦν ἱστορικές μαρτυρίες, πού ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ πίστη στήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ δέν σχετίζεται μόνον καί δέν περιορίζεται στόν ἄδειο τάφο. Συνδέεται ἄρρηκτα καί μέ τίς ἐμφανίσεις τοῦ ἀναστάντος. Μιά τέτοια ἀριστοτεχνική σύνδεση πραγματοποιεῖ ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς στό ἱστορικό βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, ὅταν γράφει: «(Ὁ Ἰησοῦς) παρέστησεν ἑαυτόν ζῶντα μετά τό παθεῖν αὐτόν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς».

Ἀπό τά παραπάνω γίνεται κατανοητό σέ τί ἀποβλέπουν οἱ Εὐαγγελικές διηγήσεις γιά τίς ἐμφανίσεις τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ. «Ὁ Ἀναστάς εἶναι μία ζῶσα προσωπικότητα πού ἐνεργεῖ καί δρά μέσα στήν ἱστορία καί φανερώνει τόν ἑαυτό Του... Δεύτερο, ὁ Ἀναστάς εἶναι παρών καί φανερώνει τόν ἑαυτό Του... Δεύτερο, ὁ Ἀναστάς εἶναι παρών καί φανερώνεται σέ μία νέα μορφή καί πραγματικότητα ὑπαρξης, πού εἶναι «ὄρατή» καί «ψηλαφητή», ἔστω καί ἄν δέν ἐμπίπτει οὔτε στίς φυσικές οὔτε καί στίς πνευματικές κατηγορίες τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ παρόντος». Ὁ εὐαγγελιστής Μάρκος ἀποδίδει τή νέα αὐτή πραγματικότητα μέ μία σύντομη ἀλλά περιεκτική φράση: «ἐφανερώθη ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ». Κατά ἕνα ἄλλο σκεπτικό «Αὐτοῖ πού εἶχαν ζήσει μαζί μέ τόν Ἰησοῦ... ἔπρεπε νά εἶναι οἱ μοναδικοί καί προνομιούχοι μάρτυρες τοῦ ἀναστάντος... ἔπρεπε νά δεμελειωθεῖ

ἱστορικά τό ξεκίνημα τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί τῆς Ἐκκλησίας... (Οἱ μαθητές) βρέθηκαν σέ ἐπαφή μέ τόν ζῶντα Χριστό. Δίνοντάς τους τή δυνατότητα νά ἀναγνωρίσουν τόν Ἰησοῦ, ὁ Θεός τοῦς ἔδωσε τήν πίστη: αὐτή ἢ πίστη εἶναι... τό ἀποτέλεσμα τῆς ὁράσεως».

Ἀποπειρώμενοι στή συνέχεια, νά ἐπισημάνουμε τίς κυριότερες ἐμφανίσεις τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ, ἀκολουθοῦμε τά ὅσα σχετικά μνημονεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος καί οἱ τέσσερις εὐαγγελιστές. Κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο: «*Χριστός... ὤφθη Κηφᾶ, εἶτα τοῖς δώδεκα ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφάπαξ, ἐξ ὧν οἱ πλείονες μένουσιν ἕως ἄρτι, τινές δέ ἐκοιμήθησαν ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβῳ, εἶτα τοῖς ἀποστόλοις πᾶσιν ἔσχατον δέ πάντων ὡσπερεὶ τῷ ἐκτρώματι ὤφθη κάμοι*». Ὁδηγούμενοι, λοιπόν, ἀπό τά ὅσα μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλά καί οἱ Εὐαγγελιστές, ἐπιχειροῦμε νά καταρτίσουμε ἕναν κατάλογο ἐμφανίσεων κατά τή χρονολογική σειρά πού μπορέσαμε νά ἐκμαιεύσουμε ἀπό τήν μελέτη τῶν ἱερῶν κειμένων.

1). Στή Μαρία Μαγδαληνή καί τίς ἄλλες Μυροφόρες.

Ἡ ἐμφάνιση γίνεται στόν κῆπο τοῦ τάφου, τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Κατά τόν Μάρκ. (16,9): «*Ἀναστάς δέ πρῶτῃ πρώτῃ Σαββάτου ἐφάνη πρῶτον τῇ Μαγδαληνῇ, παρ' ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια*». Κατά τόν Ματθ. (28, 9-10) «*Καί ἰδοῦ Ἰησοῦς ὑπήντησεν αὐταῖς (ταῖς γυναιξίν) λέγων χαίρετε. Αἱ δέ προσελθοῦσαι ἐκράτησαν αὐτοῦ τοῦς πόδας καί προσεκύνησαν αὐτῷ. Τότε λέγει αὐταῖς ὁ Ἰησοῦς μή φοβεῖσθε...*». Κατά τόν Ἰω. (20, 14-18), ἡ Μαρία κλαίουσα ἐκλαμβάνει τόν Ἰησοῦ ὡς κηπουρόν καί τόν ρωτᾷ ἄν ἐκεῖνος ἐκρυψε τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. «*Λέγει αὐτῇ Ἰησοῦς Μαριάμ. Στραφεῖσα ἐκεῖνη λέγει αὐτῷ Ἑβραϊστί ραββουνί (ὃ λέγεται διδάσκαλε). Λέγει αὐτῇ Ἰησοῦς μή μου ἄπτου...*».

2). Στούς δύο μαθητές πού πήγαιναν πρὸς Ἐμμαούς

(Μάρκ. 16, 12-13. Λουκ. 24, 13-33). Κατά τήν ἐκτενή ἀφήγηση τοῦ Λουκά, ἡ ἐμφάνιση στούς δύο μαθητές (Λουκά καί Κλεόπα) γίνεται «ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ» (τοῦ Πάσχα) καί λαμβάνει χώρα στόν δρόμο ἀπό Ἱεροσόλυμα πρὸς Ἐμμαούς ἀλλά καί στήν οἰκία πού εἶχαν στήν κώμη αὐτή. Ἐνῶ,

λοιπόν, ἦταν συνοδοιπόρος μαζί τους για πολλήν ὥρα καί τούς «διήνοιγεν τὰς γραφάς» τόν ἀνεγνώρισαν μόνον ὅταν «λαβὼν τὸν ἄρτον εὐλόγησεν καί κλάσας ἐπέδιδου αὐτοῖς».

3). Στόν ἀπόστολο Πέτρο

Ἡ ὀνομαστική ἀναφορά τῆς ἐμφάνισης τοῦ ἀναστάντος στόν Πέτρο ἀναφέρεται ὡς πρώτη στή «λίστα» τοῦ ἀπ. Παύλου. Ἀναφέρεται δέ καί ἀπό τόν Λουκᾶ 24, 34: «ὄντως ἠγέρθη ὁ Κύριος καί ὤφθη Σίμωνι». Ἐχει δέ νά κάνει μέ τήν ἐγκυρότητα καί τήν ἐπικύρωση τῆς ἀποστολικότητας τῶν μαθητῶν μέ χρῖσμα καί νέο δεδομένο τήν ἐμπειρία τῆς ἀνάστασης καί τήν κοινωνία μέ τόν ἀναστάντα. Γιατί, ὅπως σωστά ἔχει γραφεῖ: Ἡ ἱστορική καί θεολογική σημασία τῆς συγκεκριμένης περίπτωσης ἐμφάνισης τοῦ Ἀναστάντος ὀνομαστικά πρὸς τόν Πέτρο εἶναι πολύ μεγάλη καί ἔχει τήν ἔννοια τῆς ἀποκατάστασης, τοῦ μαθητῆ στήν ἀποστολικότητα μετά τό γεγονός τῆς ἄρνησής του».

4). Σέ δέκα ἀποστόλους, στήν Ἱερουσαλήμ, ἀπουσιάζοντος τοῦ Θωμᾶ

(Μάρκ. 16, 14· Λουκ. 24, 36-49· Ἰωάν. 20, 19-25). Κατά τόν Ἰωάννη ἡ ἐμφάνιση λαμβάνει χώρα «τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ Σαββάτων», δηλ. τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, «καί τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταί διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καί ἔστη εἰς τό μέσον, καί λέγει αὐτοῖς· εἰρήνη ὑμῖν». Τούς ἔδειξε τά χέρια καί τήν πλευρά καί ἐπέσθησαν ἀπό τίς πληγές ὅτι ἦταν ὁ σταυρωθεὶς Διδάσκαλός τους καί ἐχάρησαν πού τόν εἶδαν. Τούς ἔδωσε ἐντολές γιά τή συνέχιση τοῦ ἔργου Του. Τούς ἐνεφύσησε Πνεῦμα Ἅγιον καί τούς ἔδωσε τή δυνατότητα νά συγχωροῦν ἁμαρτίες.

Ὁ Θωμᾶς, πού ἀπουσίαζε, δυσπίστησε σέ ὅσα τοῦ εἶπαν οἱ συμμαθητές του γιά τόν Ἀναστάντα. Ὁ Μάρκος στή δική του εὐαγγελική διήγηση ὑπογραμμίζει τό: «Πορευθέντες εἰς τόν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τό εὐαγγέλιον πάση τῇ κτίσει». Ὁ Λουκᾶς σημειώνει ὅτι ἡ δυσπιστία τῶν μαθητῶν, ἂν ἔβλεπαν φάντασμα ἢ τόν ἀναστάντα Διδάσκαλό τους, ἀνάγκασε τόν Κύριο νά τούς ζητήσει: «ἔχετε τι βρώσιμον ἐνθάδε; Οἱ δέ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος· καί λαβὼν ἐνώπιον αὐτῶν ἔφαγεν». Στή συνέχεια τούς ἄνοιξε τόν νοῦ γιά νά ἐννοοῦν

τίς Γραφές καί τούς ἔδωσε ἀποχαιρετιστήριες ὁδηγίες.

5). Στούς ἔντεκα ἀποστόλους, στήν Ἱερουσαλήμ, παρόντος τοῦ Θωμᾶ

Ἡ ἐμφάνιση αὐτή ἔγινε μετά ἀπό ὀκτώ ἡμέρες σέ παρόμοιες συνθήκες μέ τήν προηγούμενη. Κατά τόν Ἰωάννη (20, 26-29): «Καί μεθ' ἡμέρας ὀκτώ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταί αὐτοῦ, καί Θωμᾶς μετ' αὐτῶν. Ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καί ἔστη εἰς τό μέσον καί εἶπεν· εἰρήνη ὑμῖν. Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· φέρε τόν δάκτυλό σου ὧδε καί ἴδε τὰς χεῖρας μου, καί φέρε τήν χεῖρά σου καί βάλε εἰς τήν πλευράν μου, καί μή γίνου ἄπιστος ἀλλά πιστός. Ἀπεκρίθη Θωμᾶς καί εἶπεν αὐτῷ· ὁ κύριός μου καί ὁ Θεός μου...».

Εἶναι γνωστό τό ἐρώτημα πού προβάλλει σχετικά μέ τήν ἐμφάνιση στόν Θωμᾶ. Ὁ Θωμᾶς ἐψηλάφησε πράγματι τόν Κύριο ἢ καθὼς τόν εἶδε, τόν ἀνεγνώρισε καί τόν πίστευσε, παραιτούμενος ἔτσι ἀπό τίς ἀξιώσεις καί τήν ἐπιμονή του νά τόν ψηλαφήσει; Μιά τέτοια ἐκδοχή φαίνεται πιθανή. Ἀποδεικνύει τήν ψυχική κατάσταση τοῦ Θωμᾶ, πού δέν ἦταν ἄπιστος, ἀλλά κινδύνευε νά γίνε. Διασώζει ἐπίσης τόν βαθύτερο σεβασμό πρὸς τόν σταυρωθέντα Δάσκαλό του. Καρπὸς αὐτοῦ τοῦ σεβασμοῦ μπορεῖ, ἀπό μιᾶ ἀποψη, νά θεωρηθεῖ ἡ ὁμολογία του: «Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου».

Ἄλλοι ὅμως ἐρμηνευτές ἐπικαλούμενοι τήν ἔναρξη τῆς Α' Ἐπιστολῆς τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη: «Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὃ ἐωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἔθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν» δέχονται ὅτι τό παράδειγμα αὐτό μπορεῖ νά ἔχει τήν ἀναφορά του στήν πραγματική ψηλάφηση τοῦ Κυρίου ἀπό τόν Θωμᾶ. Σέ αὐτό συνηγορεῖ καί ἡ ἐκκλησιαστική εἰκονογραφία πού ἀκολουθεῖ καί τίς δύο ἐκδοχές. Πολύ περισσότερο ἡ ὑμνογραφία πού ἀκολουθεῖ καί τίς δύο ἐκδοχές. Πολύ περισσότερο ἡ ὑμνογραφία τῆς Ἐκκλησίας (βλ. γιά παράδειγμα τροπάρια Ἑσπερινοῦ: «Ὁ δέ Θωμᾶς τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότη, μέγα ἀνεβόησε...», «Θωμᾶς δέ τήν πλευράν προσψηλαφήσας κατηξιώθη» κ.λπ.).

6). Στούς ἐπτὰ Ἀποστόλους κοντά στή λίμνη τῆς Τιβεριάδας

Κατά τή διήγηση τοῦ Ἰωάννη (21, 1-23), μαζί μέ τόν Πέτρο βρίσκονται στή λίμνη ὁ Θωμᾶς, ὁ Να-

δαναήλ, ὁ Ἰάκωβος, ὁ Ἰωάννης, καί ἄλλοι δύο πού δέν κατονομάζονται. Προσπάδισαν νά φαρέφουν ἀλλά ὅλη τή νύκτα ἡ προσπάθειά τους ἔμεινε ἀκαρπυ. Τό πρωί ὁ Ἰησοῦς στάθηκε στήν ἀκρογιαλιά καί τούς παρακινεῖ νά ξαναρίζουν τό δίχτυ. Ἀκολουθεῖ ἡ θαυμαστή ἀλιεῖα: «οὐκέτι αὐτό τό (δίχτυον) ἐλκύσαι ἴσχυον ἀπό τῶν ἰχθύων». Ὁ Ἰωάννης ἀναγνωρίζει τόν Ἀναστάνα καί ἀποκαλύπτει στόν Πέτρο ὅτι «ὁ Κύριος ἐστίν». Ὁ Πέτρος μπαίνει στή θάλασσα γιά νά τόν προῦπαντήσει. Βγάζουν τά δίχτυα. Συντρῶγουν μέ τόν Ἀναστάνα ἀπό τά ψάρια πού ἔπιασαν. Ἀκολουθεῖ ἡ ἀποκατάσταση τοῦ Πέτρου στό ἀποστολικό ἀξίωμα μέ τήν τριπλῆ ἐρώτηση τοῦ Ἰησοῦ: «Σίμων Ἰωάννου, ἀγαπᾶς με πλέον τούτων;» Καί τήν τριπλῆ καταφατική ἀπάντηση τοῦ Πέτρου: «Ναί, Κύριε, σύ οἶδας ὅτι φιλω σε». Τέλος ἀκούγονται οἱ προρρήσεις γιά τό μαρτυρικό τέλος τοῦ Πέτρου καί τό (εἰρηνικό) τέλος τοῦ Ἰωάννη. Τό σημαντικό ἀπό θεολογικῆς πλευρᾶς καί τῆς παρούσας ἐμφάνισης εἶναι αὐτό πού ὑπογραμμίστηκε καί στήν ἀποκλειστική ἐμφάνιση στόν Πέτρο: ἡ ἀποκατάσταση στό ἀποστολικό του ἀξίωμα μετά τήν τριπλῆ ἄρνηση μέ τρεῖς ἐρωτοαποκρίσεις.

7). Στούς ἔνδεκα, στό ὄρος τῆς Γαλιλαίας

Ἡ ἐμφάνιση τοῦ Ἀναστάνα πραγματοποιεῖται στό ὄρος τῆς Γαλιλαίας: «οὐ ἔτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς» (Ματθ. 28, 16). Κατά τή διήγηση τοῦ Ματθαίου (20, 16-20) ὁ Χριστός ἐμφανίζεται στούς μαθητές Του, σέ προκαθορισμένο μέρος καί τούς δίνει ἐντολή γιά συνέχιση τοῦ ἱεραποστολικοῦ του ἔργου. Ἐπισημαίνουμε ἐδῶ δύο βασικά στοιχεῖα: Τήν Κατήχηση - Διδασκαλία («μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη») καί τό Βάπτισμα στό ὄνομα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ («βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»). Τούς διαβεβαιώνει τέλος, ὅτι στό ἔργο αὐτό δέν δά εἶναι μόνοι τους. Ἐκεῖνος δά εἶναι μαζί τους «ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος».

Περαίνουμε ἐδῶ τόν σχολιασμό πάνω στίς κυριότερες ἐμφάνισεις τοῦ Ἀναστάνα Χριστοῦ. Μνημονεύουμε ἀπλῶς - γιά λόγους συντομίας - τίς ὑπόλοιπες γνωστές ἐμφάνισεις:

8). Στόν κύκλο τῶν πεντακοσίων ἀδελφῶν (Α' Κορ. 15,6).

9). Σέ ὅλους τούς ἀποστόλους στό ὄρος τῶν

Ἐλαιῶν (Βηθανία) κατά τήν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως (Μάρκ. 16,19-20· Λουκ. 24, 50· Πράξ. 1, 6-11).

10). Στόν ἀδελφόθεο Ἰάκωβο (Α' Κορ. 15,7) καί 11). Στόν Ἄπ. Παῦλο (Α' Κορ. 15, 8· Πράξ. 9,3-9· 22, 6-11· 26, 12-16).

Κλείνοντας ἐδῶ τήν ἐνασχόλησή μας μέ τό μέγιστο θέμα τῶν ἐμφανίσεων τοῦ Ἀναστάνα Χριστοῦ, στόν βαθμό καί στό ποιόν πού ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ παρεχώρησε καί οἱ ἀνθρώπινες δυνάμεις ἐπέτρεψαν, ἕνα εἶναι τό βέβαιο συσμπέρασμα. Οἱ μαθητές εἶδαν καί ξαναεἶδαν τόν Ἀναστάνα Χριστό ἀπό κοντά: στόν κῆπο τοῦ τάφου, στόν δρόμο πρός Ἐμμαούς, στό ὑπερῶ τῆς Ἱερουσαλήμ, στή λίμνη τῆς Τιβεριάδας, στό ὄρος τῆς Γαλιλαίας, στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Εἶδαν τόν Διδάσκαλό τους, τόν ἀναστράφηκαν, συνέραγαν μαζί του, καί βεβαιώθηκαν γιά τήν ἀνάστασή Του σέ τέτοιο βαθμό ὥστε ἀνέλαβαν ἐναντι οἰουδῆποτε κόστους γιά τή ζωή τους νά μεταφέρουν τό μήνυμα αὐτό σέ ὅλα τά ἔθνη.

Ἐπαληθεύεται ἔτσι ὁ λόγος τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου: «Πόθεν αὐτοῖς (τοῖς Μαθηταῖς) ἐπῆλθε προσδοκῆσαι τῆς οἰκουμένης περιγενέσθαι, εἰ μή εἶδον τόν Χριστόν ἀναστάντα;». Δηλαδή: Πῶς κατέβηκε στή σκέψη τῶν μαθητῶν νά μαθητεύσουν πάντα τά ἔθνη, νά ἀλλάξουν τόν κόσμο ὅλο, ἂν δέν εἶχαν δεῖ ἀναστημένο τόν Χριστό καί δέν εἶχαν πιστέψει στήν ἀνάστασή Του;

Ἐκτοτε αὐτοῖ οἱ πρῶνι φοβισμένοι μαθητές, οἱ διασκορπισμένοι ὡς τά πρόβατα πού οἱ ληστές ἐπάταξαν τόν ποιμένα τους, τώρα - μέ τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ - γίνονται «λέοντες πῦρ πνέοντες» καί «πειδαρχοῦν Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις». Ἐτσι ἀπό τούς 12 μαθητές - 12 γιατί στή θέση τοῦ Ἰούδα κληρώθηκε ὁ Ματθίας - οἱ 11 μαρτύρησαν, ὑπέστησαν μαρτυρικό θάνατο. Μόνον ἕνας ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης πέθανε στήν Πάτμο σέ προχωρημένη ἡλικία, ἀπό γενάματα. Καί ἐκτός τῶν 11, καί ἄλλοι ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα, καί ἄλλοι ἐκ τῶν πεντακοσίων, καί ἄλλα δέκα ἑκατομμύρια μάρτυρες ἔδωκαν τή ζωή τους ζώντας καί κηρύττοντας τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί ἀλλάζοντας συγχρόνως τόν κόσμο...

Ὅσο γιά μᾶς σήμερα, ὁ ἀναστημένος Χριστός μᾶς προσκαλεῖ σέ μιά διαρκή ἀναζήτηση τοῦ προσώπου Του, σέ μιά αὐθεντική ἀναστάσιμη ζωή.

Εἶναι βέβαια ἀνθρώπινο νά καλοτυχίζουμε τούς προνομιούχους μάρτυρες καί μαθητές πού εἶδαν

τόν ἀναστάντα Κύριο στίς ἐπανελημμένες ἐμφανίσεις Του. Ἐνῶ ἐμεῖς παρηγορούμαστε ἀπό τόν μακαρισμό τοῦ Χριστοῦ: «*Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καί πιστεύσαντες*» (Ιω. 20, 29). Ὡστόσο, ἂν καί δέν μπορούμε νά δοῦμε τόν Ἀναστάντα, ὅπως τόν εἶδαν οἱ μαθητές, γνωρίζουμε ὅμως ὅτι ἐκεῖνοι τόν εἶδαν. Καί αὐτή ἡ ὄραση καί θέαση μπορεῖ, ἐν πολλοῖς, νά μεταφερθεῖ καί σ' ἐμαῖς μέσα ἀπό τό σύγχρονο πνευματοκίνητο κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας καί τῆ συμμετοχή μας στό μυστικό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἔτσι, ὁ Ἀναστάς εἶναι καί σήμερα ἀκόμη παρών, κατά τήν ὑπόσχεσή Του: «*Καί ἰδοῦ ἐγώ μεθ' ὑμῶν εἰμί πάσας τάς ἡμέρας*» (Ματθ. 28,20), φθάνει ὁ λόγος καί τό βίωμά μας νά εἶναι χριστιανικά, μέσα σέ μιὰ ἀναστάσιμη πίστη καί σέ μιὰ καθημερινή Πασχάλια στάση ζωῆς. Γιατί, ὅπως εὐστοχα παρατηρεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «*Εἰ οὖν συνηγέρθηκε τῷ Χριστῷ, τά ἄνω ζητεῖτε... τά ἄνω φρονεῖτε, μή τά ἐπί τῆς γῆς*».

1. Εἰρμός Ἡ' Ὁδῆς Κανόνα Ἀναστάσεως (Ιω. Λαμασκηνοῦ).
2. Ἰω. Χρυσόστομου, Κατηχητικός Λόγος.
3. Α' Κορ. 15, 14-15.
4. Α' Κορ. 15, 20.
5. Καί αὐτή ἡ πίστη τοῦ ἀπ. Παύλου στή δυναμογόνο Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ τόν ἱκανώνει νά πιστεῦει ἀκράδαντα καί στήν προσωπική του ἀνάσταση. Βλ. Β' Κορ. 4,14: «*Εἰδότες ὅτι ὁ ἐγεῖρας τόν Κύριον Ἰησοῦν καί ἡμᾶς διά Ἰησοῦ ἐγερεῖ καί παρστήσει σὺν ὑμῖν*».
6. Πράξ. 1, 3.
7. Γεωργίου Πατρῶνου, «*Ἡ ἱστορική πορεία τοῦ Ἰησοῦ (ἀπό τήν φάτινη ὡς τόν κενό τάφο)*», ἐκδ. Δόμος, Ἀθήνα 1997, σ. 520.
8. Μάρκ. 16, 12.
9. X. L on-Dufour, Λεξικό Βιβλικῆς Θεολογίας, ἐκδ. «Ἄρτος Ζωῆς», Ἀθήνα 1980. στ. 362.
10. Α' Κορ. 15,5-8.
11. Γ. Πατρῶνου, «*Ἡ ἱστορική πορεία τοῦ Ἰησοῦ*», ὁ.π., σ. 518
12. Βλ. σχετικά, Ἐπιφανίου Θεοδοροπούλου, «*Περίοδος Πεντηκοσταρίου*», Ἀθήναι 1973, σσ. 30-32. Βλ. ἐπίσης, Θωμᾶς Ἰωαννίδης, «*Ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς καί ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ*» (Ἀπό τήν πρώτη ἀπιστία στήν ὑστερη ὁμολογία), στόν τιμητικό τόμο «*Διακονία - Λειτουργία - Χάρισμα*» γιά τόν καθηγ. Γ. Γαλίτη, Λεβάδεια 2006, σσ. 309-326.
13. Α' Ἰω. 1, 1.
14. ΕΠΕ τ. 18, σ. 129 -ἐξῆς.
15. Β. Γρηγ. Νύσσης, Ἐπιστολή Δ', PG 46, 1025: «*ἐορτάζει τῶν ἀνθρώπων ζωῆ, τῶν τό μυστήριον ἀναδεξαμένων τῆς ἀναστάσεως*».
16. Κολασ. 3, 1-2.

Βεγγαλικά

Ξαφνιασμένα τινάχτηκαν
ἀπ' τά ὄνειρά τους τά παιδιά
βαθειά μεσάνυχτα
μέσα σέ κρότους
καί φωταψίες - ἀστραπές.

Ἦταν ἐορταστικά πυροτεχνήματα...
Ἦταν βόμβες, πολυβόλα, πύραυλοι
τά τρομερά βεγγαλικά
τοῦ αἰμοσταγοῦς πολέμου
στήν ἐπαναλαμβανόμενη
φριχτή ἐπέτειο τοῦ ἐξολοθρεμοῦ
πού μέ χαιρέκακη ἀπόλαυση
γιορτάζει ὁ Ἀπολύων...

Στ. Δήμου

ΘΩΡΑΚΙΣΜΕΝΗ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Απόλυτη ικανοποίηση προκάλεσε στο αίσθημα του Έλληνικού λαού η όμοφωνη απόφαση των μελών του Συμβουλίου της Έπικρατείας να μὴν παραδοθοῦν στὴν Τουρκία οἱ ὀκτώ Τουρκοὶ ἀξιωματικοί, πού κατέφυγαν μὲ ἑλικόπτερο στὴν Ἀλεξανδρούπολη ὡς φυγάδες καὶ ζήτησαν πολιτικὸ ἄσυλο ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ κράτος στίς 16-7-2016.

Ἡ πράξη αὐτὴ τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τῆς χώρας δικαιολογημένη μὲ ἓνα σκεπτικὸ ἐπιστημονικὰ ἄρτιο ἀπὸ κάθε πλευρὰ προκάλεσε τὴν ὀργισμένη ἀντίδραση τῆς Τουρκίας, πού διακήρυξε ὅτι ἡ ἐνέργεια αὐτὴ θὰ ἔχει δυσμενεῖς ἐπιδράσεις στίς σχέσεις τῶν δύο κρατῶν. Ταυτόχρονα ἀπέδειξε ὅτι στή χώρα μας ὁ ἱερός θεσμός τῆς δικαιοσύνης εἶναι θωρακισμένος, ἀνεξάρτητος καὶ λειτουργεῖ πέρα καὶ ἔξω ἀπὸ πολιτικὲς σκοπιμότητες.

Μεγάλο θέμα ἡ δικαιοσύνη καὶ γι' αὐτὸ ὅ,τι συμβάλλει στὴν ἐνίσχυσή της ἔχει ἰσχυρὸ ἀντίκτυπο στὸ κοινωνικὸ σύνολο. Ἀπὸ τὴ στιγμή πού θὰ κλονισθεῖ τὸ ὄχυρό τῆς δικαιοσύνης, θὰ κυριαρχήσει ἡ ἀνασφάλεια, ἡ ἀβεβαιότητα, θὰ γίνεῖ νόμος ἡ παρανομία. Δίκαιο θὰ γίνεῖ ἡ ὑψωμένη γροθιά τῆς αὐτοδικίας καὶ τῆς ἐκδίκησης.

Ἐγραφε ὁ σοφὸς μακαριστὸς καθηγητὴς τῆς Νομικῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν Ἀλέξανδρος Τσιριντάνης: «Ἡ δικαιοσύνη προϋποθέτει πνευματικὴ δύναμη, πνευματικὴ θεώρηση τῆς ζωῆς. Μὲ τὸν ὕλισμό ὅμως τέτοια πνευματικὴ θεώρηση δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει οὔτε δικαστικὴ συνείδηση οὔτε δικαιοσύνη. Ἡ δικαιοσύνη εἶναι τὸ εὐγενέστερο κριτήριό τοῦ ἄν ὑπάρχει πολιτισμός. Τὰ ἔθνη τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ἔδειχναν τὸν πολιτισμὸ τους ἀπὸ τὴν δικαιοσύνη καὶ εἰδικότερα ἀπὸ τοὺς δικαστές, πού εἶχαν νὰ παρουσιάσουν».

Τὸν τελευταῖο καιρὸ κάποιοι ἐπιτήδειοι στὸν τόπο μας, προσπαθοῦν νὰ ὑποσκάψουν τὰ θεμέλια τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ τὸ ὄχυρό της δὲν πέφτει. Πέφτουν ἐκεῖνοι, πού προσπαθοῦν νὰ τὸ ρίξουν. «Σκληρόν πρὸς κέντρα λακτίζειν».

X.N.X.

ΑΝΑΣΤΑ ΚΥΡΙΑ ΒΟΗΘΗΣΟΝ ΗΜΙΝ ΚΑΙ ΛΥΤΡΩΣΑΙ ΗΜΑΣ

Μιά πόρτα ἔκλεισε καὶ μιά ἄλλη ἄνοιξε. Ἡ πρώτη ἄφησε πίσω της τίς 365 μέρες τοῦ 2016, ἡ ἄλλη πού ἄνοιξε μᾶς ὀδήγησε στὸ νέο ἔτος, τὸ 2017. Ἡ Ἑλένη Κέλλεζ ἔλεγε: «ὅταν κλείνει μιά πόρτα ἀνοίγει μιά ἄλλη», ἐννοώντας ὅτι, ὅταν οἱ ἐλπίδες γιὰ αἴσια ἐξέλιξη κάποιου γεγονότος μᾶς ἐγκαταλείπουν, νὰ μὴ μᾶς πιάνει ἀπελπισία, ἀλλὰ νὰ ἀναζητοῦμε ἐκεῖνη πού μᾶς ἀνοίγει ὁ Θεὸς μὲ προοπτικὴ αἰσιόδοξων καταστάσεων καὶ νέων ἐλπίδων.

Ἔτσι κυλάει ἡ ζωὴ μας, καὶ δὲν πρέπει νὰ χάνουμε τὸ θάρρος μας. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀποψη βλέποντας τὰ πράγματα, δὲν πρέπει νὰ ἀπαισιοδοξοῦμε μὲ τὴν σκέψη ὅτι τὰ ἄλυτα προβλήματα πού ἄφησε ὁ χρόνος πού πέρασε καὶ πού ἐπισωρεῦνται ἄλλα ἴσως μεγαλύτερα, προοιωνίζονται σκοτεινὲς καὶ δύσκολες μέρες γιὰ τὸ 2017.

Εἶναι σοφὴ ἡ σκέψη πὸς δὲν πρέπει νὰ σκοτίζεται κάποιος καὶ νὰ τὸν καταλαμβάνει τὸ ἄγχος γιὰ πράγματα πού δὲν εἶναι σίγουρο ὅτι θὰ ἀκολουθήσουν. Νὰ ὑπομένει νὰ τὰ ἀντιμετωπίσει, ὅταν καὶ ἐφόσον θὰ ἔλθουν.

Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος, ἀρκεῖ νὰ μὴν χάσουμε τὴν ἐλπίδα μας ὅτι κάποια πόρτα θὰ ἀνοίξει γιὰ τὴν ὑπέρβαση τῶν παλιῶν καὶ νέων προβλημάτων, πού θὰ ἀνακύψουν.

Ἐκεῖνος πού ἐπιτρέπει τίς δοκιμασίες δίνει καί τή δύναμη γιά τό αἴσιο ξεπέρασμά τους. Ἐκεῖνος πού προνοεῖ γιά τήν ἄψυχη φύση καί τά ἄλογα ζωντανά, εἶναι δυνατόν νά μὴν ἐνδιαφερθεῖ γιά τό ἔμφυχο πλάσμα Του, τόν ἄνθρωπο, ἂν ζητήσῃ τή βοήθειά Του;

Νά κραυγάσουμε ἐκ βάθους ψυχῆς: «Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου» (Ψαλμ. 43, 27).

Αὐτός πού μᾶς ὑποσχέθηκε: αἰτεῖτε καί δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καί εὐρήσετε, κρούετε καί ἀνοιγήσεται ὑμῖν» (Λουκ. 11, 10), εἶναι καθ' ὅλα ἀξιόπιστος, καί δέν παίρνει τόν λόγο Του πίσω, ἀρκεῖ νά μείνουμε κοντά Του, πράγμα πού τό εὐχόμεσθε, γιά τό 2017 καί πάντοτε.

Γ.Στ.Μ.

ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΥ

Εἶναι δυσάρεστες καί πολλή ἀνησυχία προκαλοῦν οἱ εἰδήσεις γιά τήν ἐξάπλωση τοῦ Σατανισμοῦ καί τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ σ' ὅλο τόν κόσμο, καί τά φρικιαστικά ἐγκλήματα τῶν ὀπαδῶν τους.

Ὁ Δόν Ὁρέστε Μπενζί, εἰδικός συνεργάτης τοῦ Βατικανοῦ, σέ θέματα Ἀποκρυφισμοῦ καί Σατανισμοῦ ὑπολόγισε ὅτι μόνο στήν Ἰταλία κατά τό 2005, ὑπῆρχαν 8000 σατανικές σέκτες μέ περισσότερο ἀπό 600.000 ὀπαδούς. Φυσικά ἀνάλογη πρέπει νά εἶναι ἡ ἐξάπλωσή τους καί στίς ἄλλες χῶρες.

Στήν ἐγκληματική δραστηριότητά τους ἀναφέρονται φόνοι, σεξουαλικά ἀδικήματα καί ψυχολογική ἐπιρροή κυριότατα νέων γιά τήν ἀπομάκρυνσή τους ἀπό τίς παραδοσιακές κοινωνικές ἀξίες.

Ἐπίσης καταγγέλλεται ὅτι οἱ σατανιστές τροφοδοτοῦνται ἀπό τή μαύρη μαγεία, τά ναρκωτικά, τό σέξ καί τή μουσική heavy metal. Γιά τό εἶδος αὐτό τῆς μουσικῆς, ἐπειδή πολλοί νέοι διεθνῶς προσελκύονται πρὸς αὐτή, ἀγοράζουν καί ἀκοῦνε δίσκους της, νά σημειώσουμε ὅτι οἱ εἰδικοί μιλοῦν «γιά βαθειά εἰσχώρηση στή μαγεία καί τό σατανισμό, τά ὁποῖα προβάλλει μέ τή βοήθεια τρομερῶν ἐνισχυτικῶν καί ἓνα καταιγισμό θορύβων».

Τά κρούσματα φόνων πολλά, προκαλοῦν φρίκη καί ἀποτροπιασμό. Ἀδρομερῶς ἀναφέρουμε δύο μόνον. Στήν Ἰταλία ἀπό ὀπαδούς τῆς σατανικῆς σέκτας «Τά κτήνη τοῦ Σατανᾶ» δύο νεαρές, ἡ Φάμπιο Τόλις 16 ἐτῶν καί ἡ Κιάρρα Μαρίνο 19 ἐτῶν ξυλοκοπήθηκαν μέ ρόπαλα καί θάφτηκαν ζωντανές σέ δάσος κοντά στό Μιλάνο. Στήν Ἀγγλία ὁ Λούκ Μίτσερ 14 ἐτῶν σκότωσε καί ἀκρωτηρίασε τή φίλη του Τζόουντι ἐπίσης 14 ἐτῶν. Ὁ δικαστής τόν καταδίκασε σέ 20ετή φυλάκιση καί δήλωσε ὅτι ὁ νεαρός «κατανάλωνε μεγάλες ποσότητες κάνναβης καί εἶχε ἐμμονή μέ τό Σατανισμό». Τό λυπηρό εἶναι ὅτι ὁ Μίτσερ ἔπαιρνε ἑκατοντάδες ἐπιστολές ἀπό θαυμάστριές του καί ὅτι ἔξω ἀπό τό δικαστήριό τόν περίμεναν κάποιες νά τόν δοῦν καί νά τόν χειροκροτήσουν.

Δίκαιο εἶχε ὁ δικαστής λόρδος Νίμο Σμίθ ὅταν ἔλεγε ἀπευθυνόμενος στόν Μίτσερ, «τό ἐνδιαφέρον σου γιά τό Σατανισμό δέν μπορεῖ νά ἀγνοηθεῖ καί νά ἀποδοθεῖ ἀπλῶς σέ μιά τάση ἐφηβικῆς ἐπαναστατικότητας. Ἦταν ἔνδειξη ὅτι βρῖσκεις τό κακό ἐλκυστικό καί πιστεύεις ὅτι ἴσως ὑπάρχει ἓνα εἶδος διεστραμμένου θέλητρού στήν πραγματοποίηση μᾶς κακόβουλης πράξης».

Μήπως γιά τό ἐλκυστικό κακό καί τό διεστραμμένο θέλητρο πρέπει νά κάνουμε λόγο στίς περιπτώσεις πού, ἀντί νά ἀποδοκιμάζονται, χειροκροτοῦνται ἄνθρωποι πού διέπραξαν ἰδιαζόντως εἰδεχθῆ ἐγκλήματα, ὅπως ὁ Μίτσερ;

Μεγάλη ἡ ἐξάπλωση τῶν σεκτῶν καί πολλά τά ἐγκλήματα, πού διαπράττονται ἀπό τούς ὀπαδούς τους, ἀλλά μεγαλύτερος εἶναι ὁ Θεός καί Δυνατός νά προφυλάξῃ τά παιδιά μας, ἀρκεῖ καί μεις νά ἔχουμε τό νοῦ μας στίς συναστροφές τους, νά κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε γιά νά τά συνδέσουμε μέ τήν Ἐκκλησία καί νά τά ἐφοδιάσουμε μέ ἠθικά ἀντισώματα.

Γ. Στ. Μ.

* «Διάλογος» τεῦχος 74, σελ. 16, 26-28.

I

Ο Απόστολος Παῦλος στήν πρώτη ἐπιστολή του στους Θεσσαλονικεῖς τούς θυμίζει τή διαφορά ἀνάμεσα στήν προηγούμενη κατάστασή τους καί τήν τωρινή μέ τά ἐξῆς λόγια: «Ὅλοι ἔχουν νά τό λένε πῶς μᾶς δεχθήκατε ὅταν ἤρθαμε σ' ἐσᾶς καί πῶς ἐσεῖς, ἐγκαταλείποντας τά εἰδῶλα, ἐπιστρέψατε στή λατρεία τοῦ ζωντανοῦ καί ἀληθινοῦ Θεοῦ· καί προσμένετε νά κατεβεῖ δοξασμένος ὁ Υἱός του, πού ἐκεῖνος τόν ἀνέστησε, ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος θά μᾶς γλιτώσει ἀπό τήν ἐπερχόμενη θείκη ὀργή» (Α΄ Θεσ. 1, 9-10).

Μέ τή φράση αὐτή ἤδη στό πρῶτο κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης, δηλώνεται ἡ τομή ἀνάμεσα στίς δυό φάσεις τῆς θρησκευτικῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητας, τήν προχριστιανική καί τή χριστιανική. Χαρακτηριστικό τῆς πρώτης εἶναι ἡ λατρεία τῶν εἰδώλων, χαρακτηριστικό τῆς δευτέρας εἶναι ἡ λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί παράλληλα ἡ ἐσχατολογική ἀναμονή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Λίγους μῆνες μετά τήν ἀναχώρησή του ἀπό τή Θεσσαλονίκη καί ἐνῶ βρισκόταν στήν Κόρινθο (τό 51 μ.Χ.), ἀπό ὅπου ἔγραψε τήν Α΄ πρὸς Θεσσαλονικεῖς, θά πρέπει νά θυμόταν ἀκόμη ὁ Παῦλος τήν ὀλιγοήμερή ἐντύπωση πού τοῦ ἔκανε ἀπέναντι ἀπό τήν Θεσσαλονίκη καί τόν Θερμαϊκό κόλπο ὁ Ὀλυμπος, ἡ κατοικία τῶν δώδεκα Θεῶν. Ἀλλά θά πρέπει νά θυμόταν ἀκόμη ὅτι πρὶν φθάσει στήν Κόρινθο, καθώς ἐπισκεπτόταν τήν Ἀθήνα ἀναστατώνονταν μέσα του πού ἔβλεπε τήν πόλη νά εἶναι γεμάτη εἰδῶλα» (Πράξ. 17, 16).

Οἱ λέξεις «εἰδῶλα», «εἰδωλολάτρης», «εἰδωλολατρία» εἶναι βιβλικῆς προέλευσης, ἀφοῦ δέν ἀπαντοῦν - τουλάχιστον μέ θρησκευτική ἔννοια - στόν ἐλληνικό κόσμο. «Εἰδῶλον» στους ἀρχαίους Ἕλληνες συγγραφεῖς κατά τους Liddell-Scott, ἀπό τό «εἶδος» παραγόμενη (ρίζα εἶδ. = βλέπειν), εἶναι τό ὁμοίωμα, ἡ εἰκόνα, τό φάντασμα, ἡ σκιά, εἰδικότερα ἡ σκιά τῶν νεκρῶν στόν Ἄδη, ἡ εἰκόνα πού ἀντανακλάται μέσα στό νερό ἢ στόν καθρέφτη. Ἐπίσης εἶναι ἡ ἰδέα, ἡ ἔννοια μέσα στή

διάνοια τοῦ ἀνθρώπου (ιδίως στους Στωϊκοῦς), ἡ φαντασία τοῦ νοῦ σ' ἀντίθεση μέ τό ἀληθινό. Γιά τήν αἰσθητή ἀπεικόνιση μιᾶς θεότητας οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς χρησιμοποιοῦν τή λέξη «ἄγαλμα», ἐνῶ γιά τήν ἀναπαράσταση ἀνθρώπων χρησιμοποιοῦν τόν ὄρο «ἀνδριάς».

Οἱ ὄροι «εἰδωλολάτρης» καί «εἰδωλολατρία» δέν μαρτυροῦνται καθόλου στόν ἀρχαῖο ἐλληνικό κόσμο. Γιά πρώτη φορά ἀπαντοῦν στήν Καινή Διαθήκη καί ἰδιαίτερα στόν Ἀπόστολο Παῦλο καί κατόπιν σέ ὅλη τή χριστιανική γραμματεία. Ἡ ὀρολογία αὐτή εἶναι ἄγνωστη στά Εὐαγγέλια. Εἶναι φυσικό, ὅταν τό χριστιανικό κήρυγμα ἐξῆλθε ἀπό τά ὅρια τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καί τῆς Παλαιστίνης, νά ἀντιπαρατεθεῖ στήν εἰδωλολατρία καί φυσικά νά χρησιμοποιήσει καί τήν ἀνάλογη ὀρολογία. Γι' αὐτό καί οἱ λέξεις εἰδῶλον, εἰδωλολατρία, εἰδωλολάτρης, εἰδωλόδυτον, εἰδωλεῖον κ.τ.λ. ἀφθονοῦν κυρίως στόν Ἀπ. Παῦλο¹, ἐλάχιστα στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων² καί στήν Ἀποκάλυψη³, μία μόνο φορά στήν Α΄ Πέτρου⁴ καί καθόλου στά Εὐαγγέλια.

Ὁ ὄρος «εἰδῶλα» ἀπαντᾶται ἤδη στήν Παλαιά Διαθήκη μέ τήν ἀρνητική ἔννοια πού ἐκφράζει ὁ ψαλμικός στίχος «τά εἰδῶλα τῶν ἐθνικῶν ἀσῆμι καί χρυσάφι, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων» (Ψαλμ. 134, 15. Πρβλ. Σοφ. Σολ. 15, 15 κ.ἄ.), ἢ οἱ προφητικές ἐκφράσεις «εἰδῶλα κωφά» (Αββ.2, 18), «μάταια βδελύγματα» (Ιεζ. 8, 10), «εἰδῶλα χειροποίητα» (Δαν. 5, 4), «ἄψυχα εἰδῶλα» (Σοφ. Σολ. 14, 29). «Εἰδῶλα ἄφωνα» θά πεῖ ἀργότερα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Α΄ Κορ. 12, 2). Βέβαια ἡ θρησκευτική ἔννοια τοῦ εἰδώλου στήν Παλαιά Διαθήκη ἔχει κατά βαθος κάτι ἀπό τήν ἐλληνική χρήση τοῦ ὄρου, τή δήλωση δηλαδή ἐνός στοιχείου μή ὑπαρκτοῦ, μή ἀληθινοῦ.

Τά εἰδῶλα εἶναι «βδελύγματα», γιατί πίσω ἀπό αὐτά βρίσκονται δαιμόνια πού ἡ σχέση τοῦ λαοῦ μαζί τους προκαλεῖ τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ (Δευτ. 32, 16ἔξ. 21). Ὅταν ὁ ἰσραηλιτικός λαός ἢ οἱ ἄρχοντές του ὑπέκυπταν στόν πειρασμό νά λατρέψουν τά εἰδῶλα ξένων θεο-

τήτων, ιδίως τήν ἐποχή ἀνόδου τῆς ἀσσυριακῆς ἢ βαβυλωνιακῆς ἐξουσίας, ἡ κριτική τῶν προφητῶν ἦταν δριμεῖα (βλ. π.χ. ἱερ. 44, 15 ἐξ. Ἰεζ. 8). Ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ λαοῦ εἶναι μία ἀντιπαράθεση τῆς πίστεως του στόν ἀληθινό Θεό μέ τή λατρεία εἰδώλων κάποιων θεοτήτων τῶν ἄλλων λαῶν. Οἱ προφῆτες μέ πάθος τόνιζαν τό μάταιον τῆς λατρείας τῶν εἰδώλων, πού εἶναι κατασκευάσματα χεριῶν ἀνθρώπων καί δέν ἔχουν τήν δύναμη νά ἀκούσουν τόν ἄνθρωπο καί πολλῶ μᾶλλον νά ἐκπληρώσουν τίς ἀνάγκες του. Ἰδιαιτέρα ὀξύνεται ἡ πολεμική αὐτή στά χρόνια τῆς βαβυλωνίας αἰχμαλωσίας ἀπό τόν Δεύτερο-Ἡσαΐα (40, 12 ἐξ. 44, 1 ἐξ. 46 1 ἐξ.), ὁ ὁποῖος στήν ἀδυναμία τῶν εἰδώλων νά ἀνταποκριθοῦν στίς ἐπικλήσεις τῶν ἀνθρώπων ἀντιπαραθέτει τή δύναμη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ πού δημιουργεῖ ἱστορία καί συντρίβει τά εἰδωλα (Ἡσα. 10,10 ἐξ. Ἰεζ. 6,4 ἐξ. Μιχ. 1,7). Ἡ προτροπή τῶν προφητῶν γιά μετάνοια στίς περιπτώσεις παρέκκλισης πρὸς τήν εἰδωλολατρία συνοδεύεται μέ προτροπή γιά σωστή συμπεριφορά ἔναντι τῶν συνανθρώπων (Ἀμ. 5,14 ἐξ. Ὠσ. 4, 15 ἐξ. Ἡσ. 1,10 ἐξ.).

Ἡ ἄποψη ὅτι πίσω ἀπό τά εἰδωλα τῶν ἐθνικῶν κρύβονται δαιμονικές δυνάμεις ἐπιβιώνει καί στόν μεταγενέστερο ἰουδαϊσμό - ἐξ οὗ καί ἡ ἀπαγόρευση νά καταναλώνουν οἱ Ἰουδαῖοι κρέατα πού θυσιάστηκαν στούς θεούς - καί τήν ξανασυναυτοῦμε στίς ἐπιστολές τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Α΄ Κορ. 10, 20-21 Πρβλ. Ἀποκ. 9, 20).

Ὅσα λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος περί εἰδώλων στηρίζονται, κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, στήν Παλαιά Διαθήκη, τῆς ὁποίας βασική ἐντολή εἶναι ἡ πρώτη ἐντολή τοῦ Δεκαλόγου: «*Εγώ εἶμαι ὁ Κύριος ὁ Θεός σου πού σέ ἔβγαλα ἀπό τήν Αἴγυπτο, ἀπό τόν τόπο τῆς δουλείας. Δέν δά υπάρχουν γιά σένα ἄλλοι θεοί ἐκτός ἀπό μένα. Δέν δά κατασκευάσεις οὔτε δά ἔχεις εἶδωλο ἢ ὁμοίωμα ἀπ' ὅ,τιδήποτε βρίσκεται ψηλά στόν οὐρανό, κάτω στή γῆ ἢ μέσα σιά νερά κάτω ἀπό τή γῆ. Δέν δά προσκυνήσεις οὔτε δά τά λατρέψεις. Γιατί ἐγώ εἶμαι ὁ Κύριος ὁ Θεός σου, Θεός πού ἀπαιτῶ ἀποκλειστικότητα*» (Ἐξ. 20, 2-5α καί Δευτ. 5, 6-9α).

Στή διάρκεια τῆς ἱστορίας τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ ἀλλά καί κατόπιν τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ αὐτή ἡ ἐντολή ἀποδείχθηκε στήν πράξη ἡ σπουδαιότερη ἀλλά καί ἡ δυσκολότερη, γιατί ἡ εἰδωλοποίηση τῆς πίστεως, ἡ δημιουργία ὑποκατάστατων τοῦ ἀληθινοῦ

ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ *

Θεοῦ, ἡ ἀναγωγή προσώπων ἢ πραγμάτων σέ θέση Θεοῦ ἀποτελεῖ τή μεγαλύτερη ἀλλοτρίωση τῆς θρησκείας.

Καί γιά τόν Παῦλο ἡ παράβαση αὐτῆς τῆς ἐντολῆς ἀποτελεῖ μεγάλη προσβολή τοῦ Θεοῦ. Αὐτό φαίνεται σαφῶς στή βαθιά θεολογική ἀνάλυση τοῦ φαινομένου τῆς εἰδωλολατρίας πού κάνει στό 1ο κεφάλαιο τῆς πρὸς Ρωμαίους: «Γι' αὐτό καί δέν ἔχουν καμιά δικαιολογία. Ἐνῶ γνώρισαν τόν θεό μέσα ἀπό τή δημιουργία, οὔτε τόν δόξασαν οὔτε τόν εὐχαρίστησαν ὡς Θεό. Ἀντίθετα, ἡ σκέψη τους ἀκολούθησε λαθεμένο δρόμο, καί ἡ ἀσύνετη καρδιά τους βυθίστηκε στό σκοτάδι τῆς πλάνης... ὡς τό σημεῖο, ἀντί γιά τό δημιουργό ἀθάνατο Θεό, νά προσκυνοῦν εἰδῶλα πού παρασταίνουν θνητούς ἀνθρώπους, πουλιά, τετράποδα ζῶα κι ἐρπετά. Γι' αὐτό τούς παρέδωσε ὁ Θεός στίς βρωμερές ἐπιθυμίες τους καί τούς ἄφησε νά ἀτιμάζουν μόνοι τους τά σώματά τους. Στή θέση τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ ἔβαλαν τό ψέμα καί λάτρεψαν τήν κτίση ἀντί γιά τόν Κτίστη» (Ρωμ. 1, 20β-25). Ἡ εἰδωλολατρία, κατά τό κείμενο αὐτό, δέν παρίσταται ὡς ἓνα ἀρχικό νηπιακό στάδιο τῆς θρησκείας, ἀλλ' ἀντίθετα ὡς ἡ φθορά καί ἡ πτώση ἀπό μία ἀρχική ἀυθεντική γνώση τοῦ Θεοῦ στό ἔσχατο θρησκευτικό καί ἠθικό κατάντημα τῆς ἀνθρωπότητας, ὥστε κάθε εἶδος ἀνηθικότητας νά εἶναι συμβατό μέ τήν εἰδωλολατρία, γιά τίς ὁποῖες (εἰδωλολατρία καί ἀνηθικότητα), ὁ Παῦλος εἶναι ιδιαίτερα ἀπορριπτικός.

II

Μετά τή σύντομη ἐρμηνευτική ἐπισκόπηση τῆς περί εἰδώλων καί εἰδωλολατρίας βιβλικῆς ὀρολογίας δά ἔλθουμε στό φαινόμενο τῆς σύγχρονης πολὺπλευρης εἰδωλολατρίας, στηριζόμενοι βεβαίως στήν Παύλεια θεολογία. Ἡ σύγχρονή μας εἰδωλολατρία δέν ἐκφράζεται μέ ἀγάλματα κατά τήν ἑλληνική ὀρολογία, ἢ μέ εἰδῶλα, κατά τή βιβλική. Εἶναι πῶς ἐκλεπτυσμένη καί ὄχι πάντοτε εὐδιάκριτη, γι' αὐτό ἄλλωστε εἶναι καί

πῶς ἐπικίνδυνη. Σέ τέτοιο μάλιστα σημεῖο, ὥστε νά παρουσιάζει μορφές πού μοιάζουν χριστιανικές χωρίς πράγματι νά εἶναι. Ἄς δοῦμε μερικές χαρακτηριστικές ὄψεις τῆς.

1. Ἡ συνεχῆ καί ἀγχώδης προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐποχῆς μας νά πολλαπλασιάσει τά ἀγαθὰ του σέ βαθμὸ μεγαλύτερο τῶν ἀναγκῶν του, «πλέον» τῶν ὅσων χρειάζεται, ἔχει ἐπισημανθεῖ ἤδη ἀπό τόν Ἀποστολο Παῦλο καί ἔχει χαρακτηριστεῖ ἀπό τόν ἴδιο σαφῶς ὡς εἰδωλολατρία: «Ἀπονεκρῶστε λοιπόν ὅ,τι σᾶς συνδέει μέ τό ἁματωλό παρελθόν: Τήν πορνεία, τήν ἠδική ἀκαθαρσία, τό πάθος, τήν κακή ἐπιθυμία, καί τήν πλεονεξία, πού εἶναι εἰδωλολατρία» (Κολ. 3,5). Στό χωρίο αὐτό τοῦ Παύλου ἡ πλεονεξία ταυτίζεται οὐσιαστικά μέ τήν εἰδωλολατρία, γιατί ἀποσπᾷ τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό καί τήν ὀδηγεῖ σέ ψεύτικα καί ἀνυπαρκτά ὑποκατάστατά του. Καί εἶναι ἀκόμη ἡ πλεονεξία εἰδωλολατρία, γιατί ἀπομακρύνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τό ἀληθινό εἶναι, γιά νά τόν παγιδεύσει μέσα στό ἔχειν, στά διάφορα ἀποκτήματα πού γίνονται εἰδῶλα καί ὑποκαθιστοῦν τόν Θεό. Αὐτό πού ιδιαίτερα τονίστηκε ἀπό τή νεότερη ὑπαρξιακή σκέψη, ὅτι δηλ. ὁ ἄνθρωπος ὅσο περισσότερο πράγματα ἀγωνίζεται νά ἔχει, τόσο λιγότερο εἶναι, τόσο λιγότερο ὑπάρχει⁵, εἶναι διάχυτο μέσα στήν θεολογία τοῦ Παύλου. Ἡ μορφή αὐτῆ τῆς σύγχρονης εἰδωλολατρίας εἶναι τόσο προφανῆς καί ἔχει περιγραφεῖ ἐπανειλημμένα ἀπό θεολόγους, φιλοσόφους καί κοινωνιολόγους, ὥστε δέν χρειάζεται νά προσθέσουμε κάτι παραπάνω. Μόνο μία φράση ἀπό τό τελευταῖο βιβλίο τοῦ μακαριστοῦ Νίκου Ματσούκα, δίκην μνημοσύνου: «Ἡ εἰδωλολατρία δέν εἶναι ἀπλῶς προσκύνηση ξοάνων καί ἀγαλμάτων ἀλλά κυρίως καί κατ' ἐξοχήν προσκόλληση πεισματικά καί ἀποκλειστικά σ' ἓνα ἀπομονωμένο ἀγαθὸ τῆς ζωῆς ἢ σέ μία ἰδεολογία, ὅπως κυρίως στίς ἡμέρες μας ὀξύνεται ὀλοένα καί περισσότερο ἡ προσκόλληση στήν ἐξουσία καί στή δύναμη τοῦ χρήματος»⁶.

2. Ὑπογραμμίσουμε τή συμπόρευση τῆς

θησκείας τῶν εἰδώλων μέ διάφορες μορφές ἀνήθικης συμπεριφορᾶς. Μέ τόν χαρακτηρισμό «ἀνήθικη» δέν ἐννοοῦμε μόνο σεξουαλικές παρεκτροπές, ἀλλά κάθε συμπεριφορά πού προσβάλλει τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπο. Ἡ κριτική τῶν προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης κατά τῶν εἰδώλων συνοδεύεται ἀπό ἐπίπληξη κατά τῆς ἔλλειψης ἀγάπης πρός τόν πλησίον. Στόν ἀρχαῖο κόσμο ἀλλά καί στήν ἑλληνιστική ἐποχή ἡ μύηση σέ κάποιο μυστήριο ἢ ἡ λατρεία κάποιας θεότητας δέν συνεπάγεται καμία ἠθική δέσμευση. Ἡ περιοχή τῆς θρησκείας ἀποσυνδέεται ἀπό τήν ὑποχρέωση τῆς ἠθικῆς.

Ἀντίθετα στίς ἐπιστολές τοῦ Παύλου ἐξαιρεται ἡ συνύπαρξη τῆς νέας πίστεως μέ τόν ἐξαγιασμό τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Νέα πίστη καί νέο ἦθος εἶναι δύο ὄψεις τοῦ ἴδιου νομίσματος. «*Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι νά γίνετε ἅγιοι, δηλαδή νά ἀποφεύγετε τήν πορνεία. Ὁ καθέννας σας νά μάθει νά διατηρεῖ τό σῶμα του ἁγιασμένο καί τιμημένο καί νά μὴν τό ὑποδουλώνει σέ σαρκικά πάθη, ὅπως κάνουν οἱ ἐθνικοί πού δέν γνωρίζουν τόν Θεό... Ὁ Θεός μᾶς κάλεσε μέ σκοπό νά γίνουμε ὄχι ἠθικά ἀσύδοτοι, ἀλλά ἅγιοι*» (Α΄ Θεσ. 4, 3-5.7).

Συνδυάζοντας τά παραπάνω μέ τό πρῶτο χαρακτηριστικό τῆς σύγχρονης εἰδωλολατρίας, τήν πλεονεξία, τό πλέον ἔχει, παρατηροῦμε ὅτι ἡ πλεονεξία ὀδηγεῖ σέ συμπεριφορές πού δέν προϋποθέτουν πάντα τό σεβασμό τοῦ συνανθρώπου καί τῶν ἀναγκῶν του. Ὁ στόχος τῆς ἀπόκτησης πλεοναζόντων ἀγαθῶν δέν συνοδεύεται συνήθως ἀπό τήν εὐαισθησία γιά τά καλύτερα καί ἠθικότερα μέσα πρός ἐπίτευξή του.

Γενικά, ὁ λάτρης κάποιου σύγχρονου εἰδώλου δέν αἰσθάνεται δεσμευμένος νά τηρήσει κάποια ἠθική ὑποχρέωση, ἀκόμα καί στήν περίπτωση πού θεωρητικά μιλάει γιά ἠθική καί χρέος. Καί κύριο γνώρισμα διαχωρισμοῦ τῆς ζωῆς του ἀπό τήν πίστη του εἶναι ἡ ἀμετανοησία.

Μέ πολλή πικρία ἀλλά καί συγκλονιστικό ρεαλισμό ὁ Ἰωάννης στήν Ἀποκάλυψη μετά

τή δεύτερη ἐπτάδα τῶν πληγῶν σημειώνει: «*Ὡστόσο, οἱ ὑπόλοιποι ἄνθρωποι, ὅσοι δέν ἐξολοθρεύτηκαν ἀπ' αὐτές τίς συμφορές, δέν μετανόησαν πού λάτρευαν τά εἶδωλα. Δέν ἔπαψαν νά προσκυνοῦν τά δαιμόνια καί τά χρυσά, τά ἀσημένια, τά χάλκινα, τά πέτρινα καί τά ξύλινα εἶδωλα πού μήτε νά βλέπουν μήτε ν' ἀκοῦν μήτε νά περπατοῦν μποροῦν. Οὔτε μετανόησαν γιά τά φονικά τους οὔτε γιά τίς μαγανεῖες τους οὔτε γιά τήν πορνεία τους οὔτε γιά τίς κλεψίες τους*» (Ἀποκ. 9, 20-21).

3. Ὁ ἄνθρωπος κάθε ἐποχῆς ἐπιθυμεῖ ἀσφάλεια καί σιγουριά, πιστεύει δέ ὅτι αὐτή ἐξασφαλίζεται σέ μία σχέση σταθερή ἢ παροδική, μέ κάποιο εἶδωλο⁷. Καί ὅπως τά ἀρχαῖα εἶδωλα χαρακτηρίζονται ἀπό τόν ψαλμωδό ἢ τόν προφήτη «*ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων*», ἔτσι καί τά σημερινά εἶδωλα, εἴτε αὐτά εἶναι χρυσά, ἀργυρά, χάλκινα, λίθινα, ξύλινα, κατά τήν ὀρολογία τῆς Ἀποκάλυψης τοῦ Ἰωάννη (9,20), εἴτε εἶναι πρόσωπα πού διαπρέπουν στήν ἐπιστήμη, στόν ἀθλητισμό, στό τραγούδι, κλπ., κατασκευάζονται ἀπό χέρια καί συμπεριφορές ἀνθρώπων. Εἶναι καί μέ μία ἄλλη ἔννοια: «*τοῦ χεριοῦ τους*», θεοί κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωση δική τους. Αὐτό δίνει στόν ἄνθρωπο σιγουριά, γιατί δέν κρίνεται ἀπό αὐτά, ἀλλά τά κρίνει, τά ἀλλάζει ὅταν πλέον δέν τόν ἐξυπηρετοῦν καί τά ἀντικαθιστᾶ μέ ἄλλα. Εἶναι αὐτός ὁ ἴδιος δημιουργός καί ὄχι δημιουργήμα. Εἶναι ὁ ἴδιος τό κέντρο τοῦ κόσμου.

Ἡ πρώτη τάση εἰδωλολατρίας, μέ τήν ἔννοια αὐτή, ἐμφανίζεται κατά τήν Ἁγία Γραφή στόν κῆπο τῆς Ἐδέμ, ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν θέλησε τή σχέση ἐξάρτησης ἀπό τόν Θεό ἀλλά ἔβαλε τόν ἑαυτό του στή θέση του, ὥστε ἡ «*γνώση τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ*», μέ τήν ἔννοια πού ἔχουν στήν Γραφή οἱ λέξεις αὐτές νά ἰσοῦται μέ τή δυνατότητα - διότι ἡ «*γνώση*» δέν εἶναι θεωρητική ἀλλά ἔχει πρακτικές προεκτάσεις- νά μπορεῖ νά κάνει τά πάντα, διότι⁹ μέ τίς ἀντίθετες ἔννοιες «*καλόν καί κακόν*» δηλώνεται ἡ ὀλότητα, τά πάντα. Ἡ ἀνθρωποκεντρικότητα στό ἐξῆς δά εἶναι ἡ

πηγή κάθε ειδωλολατρίας, είτε της αρχαίας εποχής είτε της σημερινής.

Ἐκτοτε τήν ἀνασφάλειά του ἔναντι τῆς φύσης τῶν συνανθρώπων, τῆς ζωῆς γενικότερα, ὁ ἄνθρωπος τήν ἀντιμετωπίζει δημιουργώντας δικούς του θεούς. Τό ἀπειλητικό ἄγνωστο τό κατανικᾶ, ἢ νομίζει ὅτι τό κατανικᾶ, μέ προβλέψεις ἀστρολογικές ἢ ἄλλου εἴδους προρρήσεις γιά τό μέλλον καί γιά τό ἄγνωστο.

Ἡ μυθολογία ἦταν ἡ Θεολογία τῶν ἀρχαίων λαῶν, μυθολογία ὅμως μπορεῖ ἐπίσης νά δημιουργήσῃ ὁ ἄνθρωπος κάθε ἐποχῆς στηριζόμενος στήν ἐπιστήμη ἢ τήν τεχνολογία.

4. Συνέπεια τῆς ἀποδέσμευσης ἀπό τόν ἀληθινό Θεό καί τῆς δέσμευσης στά ἀνθρώπινα ἐπιτεύγματα εἶναι ἡ αἴσθησις ἐλευθερίας, ἢ ὁποία στήν οὐσία εἶναι ψευδαίσθησις ἐλευθερίας καί ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται σέ πολλαπλά επίπεδα. Ἐνας Ἀγγλος συγγραφέας, ὁ Chesterton, εἶπε τήν ἐξῆς ἀλήθεια: «Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος παύει νά πιστεύει στόν Θεό, δέν εἶναι ὅτι δέν πιστεύει σέ τίποτε. Πιστεύει σέ ὅ,τιδήποτε». Καί ὁ Umberto Eco πού παραθέτει τή φράση αὐτή τή σχολιάζει ὡς ἐξῆς: «Ὅποιος καί ἂν τό εἶπε, εἶχε δίκιο. Ὑποτίθεται ὅτι ζοῦμε σέ σκεπτικιστική ἐποχή. Στήν πραγματικότητα ζοῦμε σέ μία ἐποχή σκανδαλώδους εὐπιστίας. Ὁ «θάνατος τοῦ Θεοῦ», ἢ τουλάχιστον τοῦ χριστιανικοῦ Θεοῦ, συνοδεύτηκε ἀπό τή γέννησις πληθώρας νέων εἰδώλων». Αὐτά καλύπτουν ἓνα εὐρύ φάσμα, «ἀπό τίς περιέργους παγανιστικές αἱρέσεις ὡς τίς χαζές ὑποχριστιανικές προλήψεις τοῦ “Κώδικα Ντά Βίντσι”»⁸.

5. Μία ἄλλη ὄψη τῆς ειδωλολατρίας, ιδιαίτερα τῆς σημερινῆς, εἶναι τά δυσδιάκριτα ὅρια μεταξύ ἀλήθειας καί ψεύδους καί τό ἀκόμη χειρότερο ἢ ὑποκατάστασις τῆς ἀλήθειας ἀπό τό ψεῦδος. Ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖ καί λατρεύει ὡς ἀληθινό αὐτό πού εἶναι οὐσιαστικά ψευδές. Ἡ σύγχυσις αὐτή βασιλεύει ιδιαίτερα στήν περιοχὴ τῆς θρησκευτικῆς πίστεως. Τό ψεῦδος εἶναι σατανικὴ ἐπιπόνησις καί ἡ προσωρινὴ ἐπιτυχία του συνίσταται στό ὅτι προβάλλεται ὡς ἀλήθεια. Ἡ Ἀποκά-

λυσις τοῦ Ἰωάννη, ιδιαίτερα τό κεφάλαιο 13, ὅπου ὁ λόγος γιά τά δύο θηρία, εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀποκαλυπτικὴ στό σημεῖο αὐτό. «Ὁ σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός», δά προειδοποιήσῃ ὁ Παῦλος τοὺς Κορινθίους (Β΄ Κορ. 11,14). Ἔτσι, πολλοὶ δρόμοι πού φαντάζονται πνευματικοὶ δέν εἶναι παρά μία εἰδωλοποιημένη θρησκευτικότητα, πού βολεύει ἀλλά καί παρασέρνει τόν ἄνθρωπο.

«Δέν ἔχει καμία σημασία, γράφει ὁ Β. Στογιάννος, ποιὰ εἶναι ἡ συγκεκριμένη μορφή τοῦ εἰδώλου. Ἀπεναντίας μάλιστα ὅσο “πνευματικότερα” εἶναι ἐξωτερικὰ τά εἶδωλα, τόσο πιο ἐπικίνδυνα εἶναι. Γιατί ἔτσι μποροῦν νά ἐξαπατήσουν εὐκολότερα τόν ἄνθρωπο, κάνοντάς τον νά πάψει νά μπορεῖ νά διακρίνει ἀνάμεσα σέ φῶς καί σκότος σέ ἀλήθεια καί ψεῦδος. Μοιάζει τόσο πνευματικὸς πολλές φορές ὁ δρόμος! Κανένας δέν δά ἀκολουθοῦσε ἄλλωστε ἐνσυνείδητα τό δρόμο πρὸς τήν κόλαση, ἂν ἤξερε πού πηγαίνει. Γι’ αὐτό ὑπάρχει πάντοτε τό χρυσό περιτύλιγμα, ἢ ἀναζητήσιμη καί ἢ ἀγωνία γιά τήν Ἀλήθεια - στήν ἀρχὴ γνήσια κι εἰλικρινά. Καί σιγά σιγά μπαίνουν οἱ κοινωνικοὶ καί ψυχολογικοὶ παράγοντες καί ἀρχίζει τό ξεστράτισμα τοῦ ἀνθρώπου: ἀπό τήν ἀμφιβολία στόν σχετικισμό καί πιο πέρα στόν ἀγνωστικισμό κι ἀπό κεῖ μ’ ἓνα πῆδημα στόν ἀνθρωποκεντρικό δογματισμό καί σ’ ὅλα τά συναφῆ νοητικὰ παιχνίδια». Ὅσπου φθάνουμε σ’ ἓνα σημεῖο πού μποροῦμε νά τό χαρακτηρίσουμε μέ τά ἐξῆς λόγια: «ὁ αὐτοθανασμός τοῦ ἀνθρώπου, ἢ καύχησή του γιά ὅσα ἔμαθε, ἢ ἀλαζονία του γιά ὅσα μπορεῖ κι ἢ ὕβρη του γιά ὅ,τι εἶναι ἢ νομίζει πὼς εἶναι»⁹.

Αὐτὴ τὴ στάση τοῦ ἀνθρώπου περιγράφει ὁ ὕμνος τοῦ Μεγάλου Κανόνα τοῦ Ἀνδρέα Κρήτης: «αὐτοεἶδωλον ἐγενόμην, τοῖς πάθεσιν τὴν ψυχὴν μου βλάπτων, οἰκτῆρμον...».

6. Ἡ δυσδιάκριτη ειδωλολατρία μπορεῖ νά ὑφέρπει ἐνίοτε καί μέσα στοὺς κόλπους τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, μέ τήν ἔννοια ὅτι ὀρισμένοι Χριστιανοὶ στήν καθημερινὴ ζωὴ τους ἢ καί στό χωρὸ τῆς λατρείας ξεχνοῦν ὅτι «οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσιν

τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» (Ίω. 4, 23) καὶ λατρεύουν ἀσυναίσθητα τὸν Θεὸ μετὰ τρόπο εἰδωλολατρικό.

Ἀντὼ ἓνα παράδειγμα ἀπὸ τὴν προϊστορία τῆς Ἐκκλησίας στὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Οἱ Ἰσραηλίτες κατὰ τὴν πορεία τους στὴν ἔρημο ἔχασαν κάποια στιγμή τὴν ὑπομονή τους καὶ ἄρχισαν νὰ κατηγοροῦν τὸν Θεὸ καὶ τὸν Μωυσῆ πού τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. «Τότε ὁ Κύριος ἔστειλε στὸν λαὸ φίδια θανατηφόρα πού τοὺς δάγκωναν καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτες πέθαιναν. Πῆγε, λοιπόν, ὁ λαὸς στὸν Μωυσῆ καὶ τοῦ εἶπαν, “Ἀμαρτήσαμε πού μιλήσαμε ἐναντίον τοῦ Κυρίου καὶ ἐναντίον σου. Παρακάλεσε ὅμως τώρα τὸν Κύριο νὰ διώξει τὰ φίδια μακριὰ μας”. Ὁ Μωυσῆς προσευχήθηκε στὸν Κύριο γιὰ τὸ λαὸ, καὶ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε: “Φτιάξε ἓνα ὁμοίωμα φιδιοῦ καὶ βάλε το πάνω σ’ ἓνα κοντάρι, ὥστε κάθε φορά πού ἓνα φίδι θὰ δαγκώνει κάποιον, ὁ πληγωμένος θὰ κοιτάζει τὸ ὁμοίωμα καὶ δὲν θὰ πεθαίνει”. Ὁ Μωυσῆς κατασκεύασε ἓνα χάλκινο φίδι καὶ τὸ ἔβαλε πάνω σ’ ἓνα κοντάρι. Κάθε φορά πού ἓνα φίδι δάγκωνε κάποιον, αὐτὸς κοιτοῦσε τὸ χάλκινο φίδι καὶ δὲν πέθαινε» (Ἀριθ. 21, 4-9). Στὸ ὑψωμένο πάνω στὸ κοντάρι φίδι βλέπει ὁ Χριστὸς μία προτύπωση τοῦ σταυροῦ του (βλ. Ίω. 3, 14)

Τὸ χάλκινο φίδι φυλασσόταν μέσα στὸ Ναό. Ὅταν ὅμως ἀπὸ σύμβολο ἐπέμβασης τοῦ Θεοῦ στὴν ἱστορία τοῦ λαοῦ του ἔγινε εἶδωλο, τότε ὁ βασιλιάς Ἐζεκίας (726-697π.Χ.) «ἔπραξε τὸ σωστὸ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου... κομμάτισε τὸ χάλκινο φίδι πού εἶχε κατασκευάσει ὁ Μωυσῆς, γιατί μέχρι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ Ἰσραηλίτες προσέφεραν σ’ αὐτὸ θυμίαμα καὶ τὸ εἶχαν ὀνομάσει Νεεσθάν (χάλκινο εἶδωλο φιδιοῦ) (Δ’ Βασ.18, 3-4).

7. Εἰδωλολατρία σημαίνει ἐγκλωβισμό τοῦ ἀνθρώπου στὰ περιορισμένα ὄρια ἐνός κλειστοῦ κόσμου χωρὶς παράθυρα ἐλπίδας σὲ μία λυτρωτικὴ ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ, σὲ μία προοπτικὴ νέας ζωῆς, σὲ ἓνα ἄνοιγμα ἔξω ἀπὸ τὸ ἐγὼ καὶ τὰ κατασκευάσματά του, στή

συνάντηση ἀγάπης μετὰ τὸν ἄλλον, στή συνάντηση μετὰ τὸν Θεὸ τῆς ἐλπίδας. Θυμίζω τὴ φράση τοῦ Παύλου πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς. Ἡ ἐπιστροφή ἀπὸ τὰ εἶδωλα στὸν ἀληθινὸ καὶ ζωντανὸ Θεὸ συνοδεύεται ἀπὸ μία ἐσχολογικὴ ἀναμονή: τὸν ἐνδοξο ἐρχομὸ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, «ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς λυτρώσει ἀπὸ τὴν ἐπερχόμενη θεϊκὴ ὀργή».

Τὰ σημερινὰ εἶδωλα κλείνουν ἐρμητικὰ τὸν ἀνθρωπο στὸ σήμερα καὶ τώρα, στίς ἀτομικὲς του ἀνάγκες. Ἡ ἀποειδωλοποίηση εἶναι βασικὸ αἶτημα τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἀνοίγει ἓνα παράθυρο στὴν ἐλπίδα, στὸν ἀναμενόμενο καινούργιο κόσμο πού δὲν προέρχεται ἀπὸ αὐτὴν ἐδῶ τὴ γῆ, ἀλλ’ εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ καὶ παράλληλα καρπὸς τῆς πίστεως καὶ τῶν ἔργων τοῦ ἀνθρώπου. Πολύ ταιριαστὸς ἐδῶ εἶναι ὁ στίχος τοῦ Ὅδυσσέα Ἐλύτη:

Ἐάν δὲν στηρίξεις τὸ ἓνα σου πόδι ἔξω ἀπὸ τὴ γῆ, ποτέ σου δὲν θὰ μπορέσεις νὰ σταθεῖς ἐπάνω της”.

* Βιβλικὲς Μελέτες Δ’, ἔκδ. Π. Πουρναρά, Θεσσαλονικὴ 2007, σσ 67-81.

1. Εἶδωλον: Ρωμ. 2, 22. Α’ Κορ. 8, 47. 10.19, 12, 2. Β’ Κορ. 6, 16. Α’ Θεσ. 1,9. Εἰδωλολατρία: Α’ Κορ. 10,14. Γαλ. 5, 20 Κολ. 3,5 Πρβλ. Α’ Πέτρ. 4, 3. Εἰδωλολατρης: Α’ Κορ. 5,10, 6, 9. 10.7. Ἐφ. 5,5.
2. Εἶδωλον: Πράξ. 7, 41. 15,20. Εἰδωλόθυτον: Πράξ. 15, 29.21. 25.
3. Εἶδωλον: Ἀποκ. 9,20. Εἰδωλόθυτον: Ἀποκ. 2, 14.20. Εἰδωλολάτρης: Ἀποκ. 21, 8, 22,15.
4. Εἰδωλολατρία: Α’ Πέτρ. 4,3.
5. Βλ. τὸ κλασικὸ ἐπὶ τοῦ θέματος βιβλίον τοῦ Gabriel Marsel, *Être et Avoir*.
6. Νίκου Ματσούκα, Νεοελληνικὸς πολιτισμὸς καὶ διάνοηση, Θεσσαλονικὴ, 2006, σ. 58.
7. Γιὰ ἐκτενέστερη ἀνάπτυξη αὐτοῦ τοῦ χαρακτηριστικοῦ τῆς σύγχρονης εἰδωλολατρίας βλ. Β. Στογιάννου, «Τὰ εἶδωλα» περιοδικὸ Ἀκτίνες 1975, ἀρ. 366, σ. 296 ἔξ.
8. Ἐφημερίδα Τὸ Βῆμα, 11 Δεκεμβρίου 2005.
9. Β. Στογιάννου, ὅπ. παρ., σ. 298.

ΠΡΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΣΕΡΡΩΝ & ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΘΕΟΛΟΓΟ

ευχαριστήριο

Ἡ ἔμπρακτη ἀγάπη στόν Θεό εἶναι ἡ ἀγάπη στόν συνάνθρωπο, εἶναι ἡ πνευματική καί ὑλική βοήθεια ἐλεημοσύνης πού προσφέρεται στούς ἀναξιοπαθοῦντες συνανθρώπους μας. Οἱ κρατούμενοι τῆς φυλακῆς μας εἶναι καθημερινοί συνάνθρωποί μας, πού μάλιστα πληρώνουν τό τίμημα γιά τά ἀνεπίτρεπτα κοινωνικά τους λάθη μέ τήν στέρηση τῆς ἐλευθερίας τους μέσα σέ κάποια φυλακή.

Ἡ Διεύθυνση τοῦ Καταστήματος Κράτησης Νιγρίτας αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά σᾶς Εὐχαριστήσῃ γιά τήν ἐκκλησιαστική σας διακονία πού ἀγκαλιάζει μέ ξεχωριστό ἐνδιαφέρον κρατούμενους συνανθρώπους μας, πού βρίσκονται στίς Φυλακές Νιγρίτας!

Εὐχαριστοῦμε γιά τά 13 Δέματα σέ εἶδη ἔνδυσης, γιά τά 2 κιβώτια σέ σκόνη πλυσίματος καί 9 κιβώτια σέ εἶδη προσωπικῆς ὑγιεινῆς πού προσφέρατε ἀπλόχερα στούς ἄπορους κρατούμενους τῆς φυλακῆς μας.

Εὐχόμεστε ὀλόψυχα
ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ

Ὁ Διευθυντής
τοῦ Καταστήματος Κρατουμένων Νιγρίτας
Σταυρόπουλος Θεοχάρης

ευχαριστήριο

Ἐκ μέρους τῶν Κρατουμένων τῆς φυλακῆς μας

Ἡ Διεύθυνση τοῦ Καταστήματος Κράτησης Κεντρικῆς Μακεδονίας III αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά Εὐχαριστήσῃ γιά τήν πολύτιμη προσφορά σας σέ εἶδη ρουχισμοῦ, κουβέρτες καί εἶδη καθαριότητος, (σαμπουάν, ἀφρόλουτρα, ξυριστικά εἶδη, χαρτιά ὑγείας) πού προσφέρατε μέ ἀμέριστη καλοσύνη καί ἀγάπη στούς ἀπόρους κρατούμενους τῆς φυλακῆς μας.

Εὐελπιστοῦμε σέ συνέχεια τῆς συνεργασίας μας,

Εὐχόμεστε ὁ Θεός νά σᾶς ἔχει ἐν ὑγείᾳ καί νά σᾶς δίνει δύναμη νά προσφέρετε μέ τόση ἀγάπη καί αὐτοθυσία στά προβλήματα τῶν ἀδυνάτων συνανθρώπων μας ὅπως ἤδη κάνετε μέ τό τεράστιο ἔργο τῆς φιλανθρωπίας σας, τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΝΙΓΡΙΤΑ 10-12-2014
ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

Χριστός Ἀνέστη!*

Τῆ νύχτα τοῦ Πάσχα, ὅταν ἡ λιτανεία γύρω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία σταματᾷ μπροστὰ στὶς κλειστὲς πόρτες, σ' αὐτὴ τὴν τελικὴ στιγμὴ σιγῆς πρὶν ἀπὸ τὸ ξέσπασμα τῆς ἀναστάσιμης χαρᾶς, ἕνα συνειδητὸ ἢ ἀσυνειδητὸ ἐρώτημα ἀναδύεται στὴν καρδιά μας. Εἶναι τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἐρώτημα πού γεννήθηκε στὶς καρδιές τῶν γυναικῶν, οἱ ὁποῖες νωρὶς τὸ πρωί, “ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου”, ἔφθασαν πρῶτες στὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ: “Τίς ἀποκλύσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;” Θά ξαναγίνει τὸ θαῦμα; Θά ξαναγίνει ἡ

νύχτα γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ λαμπρότερη ἀπὸ τὴ μέρα; Θά ξαναγεμίσουμε μ' ἐκείνη τὴν ἀκατανόητη χαρὰ, πού εἶναι τόσο ἐλεύθερη ἀπὸ τὶς δεσμεύσεις αὐτοῦ τοῦ κόσμου, μ' αὐτὴ τὴ χαρὰ πού ὅλοι μας, αὐτὴ τὴ νύχτα, ἀλλὰ καὶ γιὰ πολλές ἀπὸ τὶς ἐπομενες μέρες θά τὴν κοινοποιοῦμε μέ τὸν ἐναγκαλισμὸ τοῦ πασχάλιου χαιρετισμοῦ: “Χριστὸς Ἀνέστη - Ἀληθῶς ἀνέστη!” Αὐτὴ ἡ στιγμὴ πάντοτε ἔρχεται. Οἱ πόρτες ἀνοίγουν. ἡ ἐκκλησία εἶναι τώρα γεμάτη φῶς καὶ ἔμεις εἰσερχόμαστε στὴ θριαμβικὴ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου.

Κάπου ὅμως μέσα στὴν ψυχὴ παραμένει ἕνα ἐρώτημα. Τί νὰ σημαίνουν ὅλα αὐτά; Τί σημαίνει νὰ γιορτάζεις τὸ Πάσχα σ' ἕναν κόσμο γεμάτο βία, μίσος, κοινότητα καὶ πόλεμο; Τί σημαίνει νὰ ψάλλεις “θανάτω θάνατον πατήσας” καὶ νὰ ἀκοῦς πῶς “νεκρὸς οὐδεὶς ἐν τῷ μνήματι”, ὅταν ὁ θάνατος, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν καθημερινή μας βιασύνη, παραμένει ἀκόμη ἡ μόνη ἀπόλυτη ἐπίγεια βεβαιότητα;... Εἶναι δυνατόν τὸ Πάσχα, αὐτὴ ἡ φεγγοβόλα καὶ θριαμβικὴ νύχτα, νὰ εἶναι ἀπλῶς μιὰ στιγμιαία ἀπόδραση ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, ἕνα πνευματικὸ μεθύσι, μετὰ τὸ ὁποῖο θά ἐπιστρέψει ἀργὰ ἢ γρηγορὰ ἡ ἴδια ρουτίνα, ἡ ἴδια γκρίζα πραγματικότητα, τὸ ἴδιο ἀνελέητο “ἀντίστροφο μέτρημα” ἡμερῶν, μηνῶν, ἐτῶν, ὁ ἴδιος ἀγώνας πρὸς τὸ θάνατο καὶ τὴν ἀνυπαρξία; Ἄλλωστε, τόσο καιρὸ μᾶς ἔλεγαν πῶς ἡ θρησκεία εἶναι αὐταπάτη καὶ ὄπιο, μιὰ ἐφεύρεση πού βοηθᾷ τὸν ἄνθρωπο νὰ ἀντιμετωπίσει τὴ σκληρὴ του μοῖρα, μιὰ διαρκῶς δια-

*Αλεξάνδρου Σμέμαν, Ἐορτολόγιο. Ἐτήσιος ἐκκλησιαστικὸς κύκλος, Ἀθήνα 1997, σσ. 151, 155.

λυόμενη χίμαιρα. Δέ θά ἦταν πιό γενναῖο, πιό συνεπές γιά τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου, νά ἀποκηρύξει αὐτή τή χίμαιρα καί νά κοιτάξει κατά πρόσωπο τήν ἀπλή καί σοβαρή πραγματικότητα; Ποιά εἶναι ἡ ἀπάντηση σ' ὅλα αὐτά;

Νομίζω πώς μιά πρώτη δοκιμαστική ἀπάντηση θά ἦταν ἡ ἐξῆς: δέν εἶναι δυνατό ὅλα αὐτά νά εἶναι μιά ἐπινόηση! Δέν εἶναι ἀκριβῶς δυνατό τόση πίστη, τόση χαρά, τόσο φῶς πάνω ἀπό δύο χιλιάδες σχεδόν χρόνια νά εἶναι μόνο μιά ἀπόδραση καί μιά χίμαιρα. Μπορεῖ μιά χίμαιρα νά ἀντέξει αἰῶνες; Τό ἐπιχείρημα αὐτό διαθέτει κάποιον βάρους, ἀλλά δέν εἶναι καί τελείως πειστικό, καί πρέπει νά ποῦμε καθαρά πώς δέν ὑπάρχει καμιά ἀπόλυτα πειστική ἀπάντηση, μιά ἀπάντηση ὀλοκληρωτικά δεκτική καί δημοσιεύσιμη ὡς ἐπιστημονική ἐξήγηση τῆς πασχάλιας πίστεως. Ἐδῶ ὁ κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ νά καταθέσει τή δική του προσωπική καί ζωντανή καί προσωπική ἐμπειρία καί νά μιλήσει γιά τόν ἑαυτό του. Μέσα στή ζωντανή καί προσωπική ἐμπειρία βρίσκεις ξαφνικά τό θεμέλιο ὅλων αὐτῶν, ἀνακαλύπτεις αὐτό πού φώτιζε τό κάθετι μ' ἓνα τόσο ἐκτυφλωτικό φῶς, πού διαλύει πρᾶγματι τίς ἀμφιβολίες ὅπως τό κερλί λιώνει μπροστά στή φωτιά.

Ποιά ἐμπειρία ὅμως; Δέν μπορῶ νά τήν περιγράψω ἢ νά τήν ὀρίσω διαφορετικά ἀπ' ὅ,τι ὡς ἐμπειρία τοῦ ζῶντος Χριστοῦ. Ἡ πίστη μου στό Χριστό δέν προέρχεται ἀπό τήν εὐκαιρία πού μοῦ δόθηκε νά συμμετέχω ἀπό τήν παιδική μου ἡλικία στόν πασχάλιο ἐορτασμό. Ὡστόσο, τό Πάσχα γίνεται δυνατό, αὐτή ἡ μοναδική νύχτα γεμίζει μέ φῶς καί χαρά καί μέ μιά τέτοια νικητήρια δύναμη στό χαιρετισμό, “Χριστός ἀνέστη, Ἀληθῶς ἀνέστη!” ἐπειδή ἡ ἴδια ἡ πίστη μου γεννήθηκε ἀπό τήν ἐμπειρία τοῦ ζῶντος Χριστοῦ. Πῶς καί πότε γεννήθηκε; Δέ γνωρίζω, δέ θυμοῦμαι. Τό μόνο

πού ξέρω εἶναι πώς κάθε φορά πού ἀνοίγω τό Εὐαγγέλιο καί διαβάζω γιά τόν Χριστό, διαβάζω τούς λόγους Του, διαβάζω τή διδασκαλία Του, ἐπαναλαμβάνω συνειδητά, μέ ὅλη μου τήν καρδιά καί τήν ὑπαρξη, ὅσα εἶπαν ἐκεῖνοι πού ἐστάλησαν νά συλλάβουν τόν Χριστό καί πού ἐπέστρεψαν στούς Φαρισαίους χωρίς Αὐτόν: “οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος” (Ἰωάν. 7, 46).

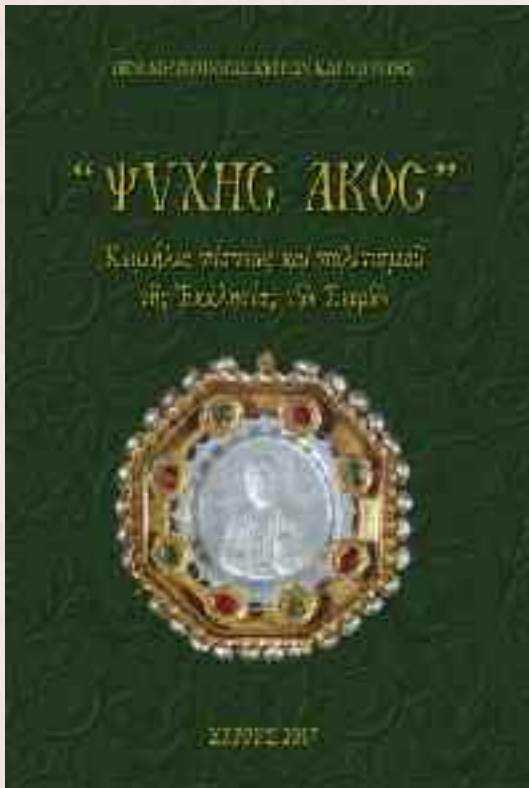
Συνεπῶς αὐτό πού ξέρω πρῶτα ἀπό ὅλα εἶναι πώς ἡ διδαχή τοῦ Χριστοῦ εἶναι ζωντανή καί πώς τίποτε τό γήινο δέν μπορεῖ νά συγκριθεῖ μαζί της.

Καί πώς αὐτή ἡ διδασκαλία εἶναι γιά Αὐτόν, γιά τήν αἰώνια ζωή, γιά τή νίκη πάνω στό θάνατο, γιά μιά ἀγάπη πού κατακτᾷ καί ξεπερνᾷ τό θάνατο. Γνωρίζω ἐπίσης πώς σέ μιά ζωή ὅπου τό κάθετι φαίνεται τόσο δύσκολο καί ἐπίπονο, ἡ μόνη σταθερά πού οὐδέποτε μεταβάλλεται καί οὐδέποτε ἐκπίπτει εἶναι αὐτή ἡ ἐσωτερική γνώση πώς ὁ Χριστός εἶναι μαζί μου. “Οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς”. Ἐρχεται δέ καί δίνει τό αἶσθημα τῆς παρουσίας Του μέσα ἀπό τήν προσευχή, ἀπό τό ρίγος τῆς ψυχῆς, μέσα ἀπό τή μυστηριακή, ἀλλά καί τόσο βέβαιη παρουσία Του στίς ἀκολουθίες καί στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτή δέ ἡ ζωντανή ἐμπειρία διαρκῶς ἀναπτύσσεται, αὐτή ἡ γνώση αὐτή ἡ συνειδητοποίηση πού κάνει τόσο ἐμφανές πώς ὁ Χριστός εἶναι ἐδῶ, καί πώς ὁ λόγος του ἔχει ἐκπληρωθεῖ: ὅποιος μέ ἀγαπᾷ, “καί ἐγώ ἀγαπήσω αὐτόν καί ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμάντόν” (Ἰωαν.14, 21). Καί εἴτε βρίσκομαι μέσα στό πλῆθος, εἴτε εἶμαι μόνος, αὐτή ἡ βεβαιότητα τῆς παρουσίας Του αὐτή ἡ δύναμη τοῦ λόγου του, αὐτή ἡ χαρά τῆς πίστεως σ' Αὐτόν παραμένει κοντά μου. Αὐτή εἶναι ἡ μόνη ἀπάντηση καί ἀπόδειξη.

“Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;
Τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ;»
Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου συνεπῶς δέν
εἶναι παρὰ ἡ ἐμπειρία τῆς πίστεως πού ἐπα-
ναλαμβάνεται συνεχῶς σάν νά εἶναι ἡ
πρώτη φορά καί πού ἔχει σαρκωθεῖ στίς
τελετές, στό λόγο, στή μουσική καί στά
χρώματα. Γιά τόν ἄπιστο ὅλα αὐτά ἴσως
φαίνονται σάν χίμαιρα· ἀκούει μόνο λέξεις,
βλέπει μόνο ἀκατανόητες τελετές, καί τίς
ἀντιλαμβάνεται μόνο ἐπιδερμικά. Γιά τούς
πιστούς ὅμως, ὅλα αὐτά ἀκτινοβολοῦν
ἀπό μέσα, ὄχι ὡς ἀπόδειξη τῆς πίστεως
τους, ἀλλά ὡς ἀποτέλεσμά της, ὡς ζωή
της στόν κόσμο, στήν ψυχή, στήν ἱστορία.
Γιαυτό, τό σκότος καί ἡ θλίψη τῆς Μεγάλης
Παρασκευῆς εἶναι γιά μᾶς κάτι τό πραγ-
ματικό ζωντανό καί σύγχρονο· μποροῦμε
νά κλαίμε κάτω ἀπό τό σταυρό, καί νά
δοκιμάζουμε τό κάθετι πού ἔλαβε χώρα
σ’ αὐτόν τό θρίαμβο τοῦ κακοῦ, της δο-
λιότητος, τῆς δειλίας καί τῆς προδοσίας·
μποροῦμε νά ἀντικρύζουμε τό ζωοδόχο
τάφο τό Μέγα Σάββατο μέ συγκίνηση καί
ἐλπίδα. Κι ἔτσι μποροῦμε κάθε χρόνο νά
γιορτάζουμε τό Πάσχα, τήν Ἀνάσταση.
Ἐπειδή τό Πάσχα δέν εἶναι ἡ ἀνάμνηση
ἐνός γεγονότος τοῦ παρελθόντος. Εἶναι ἡ
πραγματική καί χαρμόσυνη συνάντηση μ’
Αὐτόν, πού οἱ καρδιές μας Τόν εἶχαν
γνωρίσει καί τόν εἶχαν συναντήσῃ ἀπό
καιρό, ὡς ζωή καί φῶς. Ἡ νύχτα τοῦ
Πάσχα μαρτυρεῖ πῶς ὁ Χριστός εἶναι ζων-
τανός καί βρίσκεται μαζί μας, πῶς κι
ἐμεῖς εἴμαστε ζωντανοί μαζί Του. Ὁλόκληρη
ἡ γιορτή εἶναι μιά πρόσκληση νά κοιτά-
ξουμε τόν κόσμο καί τή ζωή καί νά δοῦμε
τήν ἀνατολή τῆς μουσικῆς ἡμέρας τῆς Βα-
σιλείας τοῦ φωτός. “Σήμερον ἔαρ μυρίζει”,
ψάλλει ἡ Ἐκκλησία. “καί καινή κτίσις
ἀγάλλεται...”.

Ἀγάλλεται μέ πίστη, ἀγάπη καί ἐλπί-
δα.

*Ἀναστάσεως ἡμέρα,
καί λαμπρυνθῶμεν
τῇ πανηγύρει
καί ἀλλήλους περιπτυσθώμεθα.
Εἶπωμεν, ἀδελφοί,
καί τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς·
συγχωρήσωμεν πάντα
τῇ Ἀναστάσει.
καί οὕτω βοήσωμεν·
Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
θανάτω θάνατον πατήσας,
καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
ζωήν χαρισάμενος.
Χριστός ἀνέστη!*

«Ψυχῆς Ἄκος»

Κειμήλια πίστεως
καί παραδόσεως
τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Σερεῶν

ἔκδ. Ἱεραῖς Μητροπόλεως
Σερεῶν καί Νιγρίτης

Σέρες 2017

Μέ τήν εὐκαιρία τῆς συμπλήρωσης ἑκατό χρόνων ἀπό τότε πού οἱ Βόρειοι γείτονές μας (1917) ἀφαίρεσαν βίαια τόν ἀρχαῖο κώδικα τῆς Ἱεραῖς Μητροπόλεως Σερεῶν καί Νιγρίτης, ἀλλά καί ἄλλα κειμήλια, πολύτιμα βιβλία, ἱερά σκεύη, καί χειρόγραφα ἀπό τήν Ἱερά Μονή τοῦ Τιμίου Προδρόμου Σερεῶν, ἡ Τοπική μας Ἐκκλησία ἐξέδωσε πρόσφατα τόν ἐδῶ παρουσιαζόμενο ὀγκώδη καί καλαίσθητο τόμο μέ κείμενα γιά τήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερεῶν καί τῆς Νιγρίτης, ἀλλά καί τόν πλοῦτο (εἰκόνες, σκεύη, ἄμφια) πού φιλοξενεῖται στό Ἐκκλησιαστικό μας Κειμηλιαρχεῖο. Εἰδικοί ἐπιστήμονες καί ἐρευνητές, καλλιτέχνες τῆς φωτογραφίας καί συντηρητές εἰκόνων, εἰδικοί ἐπί τῶν ἔργων τέχνης καί ἄλλοι, συνεργάστηκαν γιά τό καλύτερο ἀποτέλεσμα τόσο ἀπό πλευρᾶς ἐπιστημονικῆς, ὅσο καί ἀπό ἀπόψεως αἰσθητικῆς.

Ἡ σειρά τῶν κειμένων ἀρχίζει μέ τό *Εἰσοδικόν* τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. Θεολόγου, ὁ ὁποῖος μεταξύ τῶν ἄλλων χαρακτηρίζει τό Ἐκκλησιαστικό Κειμηλιαρχεῖο ὡς ἄλλο ἄμβωνα, πού ἐξαγγέλλει τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Ἀκολουθοῦν ἑπτά κείμενα ἱστορικοῦ, καλλιτεχνικοῦ, ἀρχαιολογικοῦ καί θεολογικοῦ περιεχομένου. Τό πρῶτο εἶναι τοῦ Ἐπίκουρου Καθηγητῆ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, κ. Ἰωάννου Μπάκα, μέ τόν τίτλο· «*Ἡ Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῶν Σερεῶν τιμῖα οὐσα καί μεγάλη*». Μέ βάση τίς σχετικές πηγές ὁ κ. Μπάκας δίδει σαφή εἰκόνα τῆς ἐκκλησιαστικῆς γεωγραφίας τῆς περιοχῆς Σερεῶν. Ἡ δευτέρη μελέτη εἶναι τοῦ κ. Χαράλαμπου Βουραντζίδη μέ τόν τίτλο· «*Κειμηλιαρχεῖο Ἱεραῖς Μητροπόλεως Σερεῶν καί Νιγρίτης Ἑκκλησίας Ἑκκλησίας*». Ὁ κ. Βουραντζίδης ἀναφέρεται στό ἱστορικό ἴδρυση τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Κειμηλιαρχείου τῆς Ἱεραῖς Μητροπόλεως Σερεῶν καί Νιγρίτης, καθώς καί τίς θεματικές ἐνότητες τῶν ἐκθεμάτων του.

Στόν παρουσιαζόμενο τόμο ἀκολουθεῖ ἀπάν-

θισμα έντυπώσεων έπισκεπτών του Κειμηλιαρχείου όπως του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ίερωνύμου Β΄, Αρχιερέων, πολιτικών, καθηγητών, μαθητών και άλλων έπισκεπτών. Στη συνέχεια υπάρχει η μελέτη του Καθηγητή της Θεολογικής Σχολής Θεσσαλονίκης κ. Παναγιώτη Σκαλτσή, με θέμα: «Οι ιερές εικόνες στην Ιστορία, τή Θεολογία και τή Λατρεία της Έκκλησίας». Η μελέτη αυτή έξετάζει τό ιστορικό πλαίσιο διαμόρφωσης και ανάδειξης των θέσεων της Έκκλησίας περί εικόνων, αναφέρεται στις θεολογικές και ανθρωπολογικές προϋποθέσεις των ιερών εικόνων και σχολιάζει τή θέση των ιερών εικόνων στην Λατρεία της Έκκλησίας.

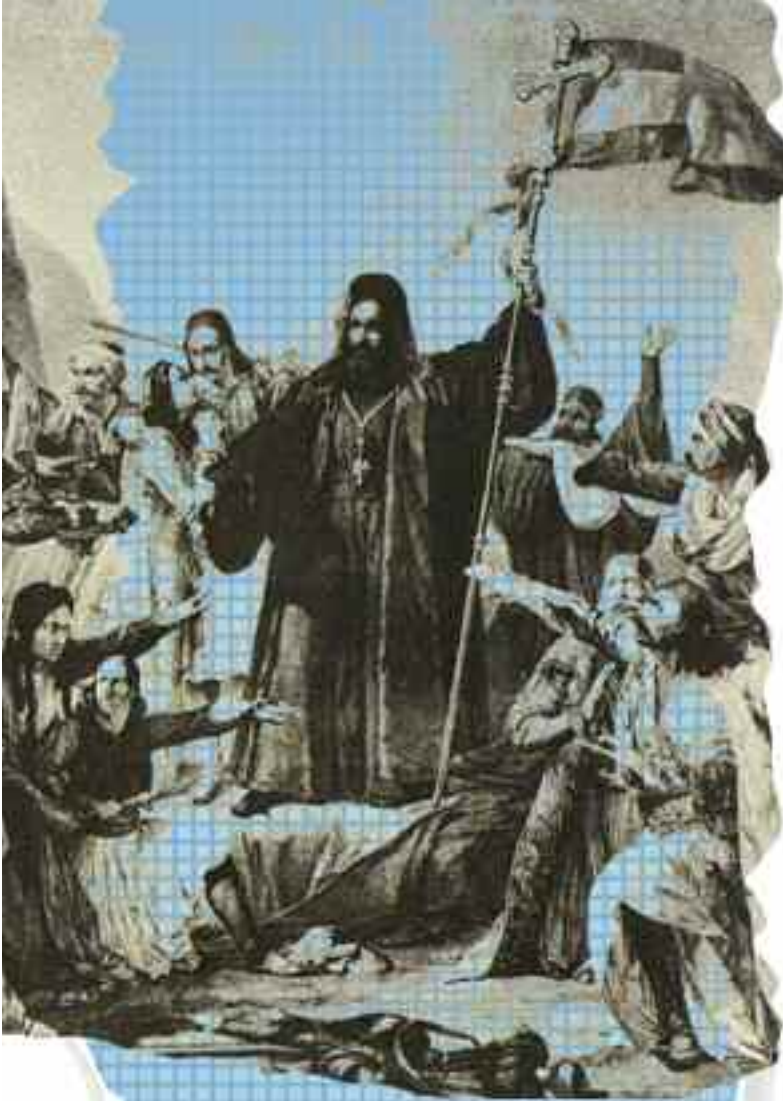
Τό τέταρτο κείμενο είναι της διδάκτορος Αρχαιολογίας κ. Έλένης Βλαχοπούλου-Καραμπίνα, διδάσκουσας στην Ανωτάτη Εκκλησιαστική Ακαδημία Θεσσαλονίκης και έχει τόν τίτλο: «*Ιερά άμφια και σκεύη του κειμηλιαρχείου 'Ψυχής Άκος' της Ι. Μητροπόλεως Σερρών και Νιγρίτης: Θεολογία και Τέχνη*». Στη μελέτη αυτή ή συγγραφέας αναφέρεται αρχικά στην ιστορία της χρυσοκεντητικής τέχνης και στην συμβολή της στην ανάδειξη των δογματικών αληθειών της Έκκλησίας. Στη συνέχεια παρουσιάζει κατά ένότητες και κατηγορίες τά υπάρχοντα στό Κειμηλιαρχείο λειτουργικά σκεύη και άμφια. Αναφέρεται στην ιστορία και τούς συμβολισμούς των, στην προέλευση και διακόσμησή των.

Η πέμπτη μελέτη είναι των κ.κ. Ίωάννη Γκερέκου και Χαράλαμπου Βουρουτζίδη και επιγράφεται: «*Εικονογραφικές - εικονολογικές αναλύσεις ιερών κειμένων - ξυλογλύπτων του Κειμηλιαρχείου 'Ψυχής Άκος'*». Οι συντάκτες παρουσιάζουν μέ έπιστημονική ακρίβεια 61 δείγματα κυρίως εικόνων, βημοθύρων τέμπλου, άμφίων και ευαγγελίων. Ο τόμος στην συνέχεια έμπλουτίζεται μέ παράρτημα κειμηλίων από τόν πλοῦτο των έκθεμάτων του Κειμηλιαρχείου της Ίερας Μητροπόλεως μας. Τό επόμενο κείμενο είναι του όδοντιάτρου κ. Νικολάου Πεταλωτή και επιγράφεται: «*Εκκλησιαστικά κειμήλια του Ίεροῦ και Καθεδρικού Ναοῦ των Αγίων Θεοδώρων Σερρών και των αοιδίμων Μητροπολιτών της*

Αγιωτάτης Μητροπόλεως Σερρών». Σκοπός αυτής της μελέτης είναι νά παρουσιαστοῦν οι φορητές εικόνες και τά έργα άργυροχρυσοχοίας και χρυσοκεντητικής που ύπήρχαν στό Ναό στις αρχές του 20ου αι., μέ βάση τις περιγραφές, σχέδια και φωτογραφίες που έντοπίστηκαν στην ελληνική και ξένη βιβλιογραφία. Παρουσιάζονται επίσης για πρώτη φορά συγκεντρωμένα κειμήλια των Μητροπολιτών των Σερρών (14ος αι. - 1903) διασκορπισμένα στην Ελλάδα και σε χώρες του έξωτερικού.

Τά κείμενα του παρουσιαζόμενου τόμου μέ τά θησαυρίσματα του Κειμηλιαρχείου και άλλες μελέτες για τήν ιστορία και τήν παράδοση της Τοπικής μας Έκκλησίας τελειώνουν όπως άρχισαν, μέ κείμενο του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. Θεολόγου, που φέρει τόν τίτλο: «*Η Οδύσεια των βιαίως άφαιρεθέντων ιερών κειμηλίων της Έκκλησίας των Σερρών*». Ο Σεβασμιώτατος αναφέρεται στην ανά τούς αιώνες καταστροφές της πόλης των Σερρών και στό χρονικό της βίαιης άφαίρεσης των κειμηλίων της Τοπικής Έκκλησίας από τούς Βουλγάρους. Ο τόμος «*Ψυχής Άκος*» ολοκληρώνεται μέ ένα φωτογραφικό άπάνθισμα των κειμηλίων της Έκκλησίας των Σερρών τά όποια έκτίθενται στό Έθνικό-Ιστορικό Μουσείο της Σόφιας.

Ο έν λόγω τόμος μέ τά από πάσης πλευράς αξιόλογα κείμενα και τό φωτογραφικό υλικό, παρουσιάσθηκε στις 3 Μαρτίου 2017, στην αίθουσα του ΔΗ.Π.Ε.Θ.Ε. Σερρών «*Αστέρια*», ένώπιον του Προέδρου της Έλληνικής Δημοκρατίας κ. Προκόπη Παυλόπουλου. Η συγκεκριμένη έκδηση μέ τόν τίτλο «*Αλήθης Άναίρεσις*» οργανώθηκε από τήν Τοπική Έκκλησία μέ σκοπό νά θυμίσει τά γεγονότα της άδικης λεηλασίας, νά προβάλλει τό περιεχόμενο και τή σπουδαιότητα του άρπαχθέντος κειμηλιακού μας πλούτου, νά αναδείξει για μία ακόμη φορά στην ελληνική και διεθνή κοινότητα τό ζήτημα αυτό, και νά ζητήσει από τούς γειτόνους μας νά επιδείξουν τή δέουσα ευαισθησία για τήν έπιστροφή των κλοπιμαίων στον τόπο όπου φιλοτεχνήθηκαν και για αιώνες κρατήθηκαν ως έκφραση της ζωής, της πίστης και της πνευματικής του λαοῦ μας διαχρονίας.

*Ἐκκλησία καί Ἑλληνισμός,
εἶναι δύο ἔννοιες
πού συνδέονται ἀρρήκτως
μεταξύ τους.*

Ἡ Ἐκκλησία διαδραμάτισε ἀποφασιστικό ρόλο σέ κρίσιμες γιά τό περιούσιο Ἔθνος μας στιγμές. Χάρη στήν ἐνεργό συμπάρασταση τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἑλληνισμός διασώθηκε πολλάκις καί ἀπέφυγε τήν ἐθνική του ἀλλοτρίωση. Πράγματι, ἡ συμβολή τῆς Ἐκκλησίας στήν ἐπιβίωση τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί στήν διατήρηση τῆς ἱστορικής του συνέχειας εἶναι μεγίστης καί καθοριστικῆς σημασίας. Μία ἀναδρομή στήν Ἱστορία μας ἐπιβεβαιώνει πλήρως τήν ἀλήθεια αὐτή.

Ἡ Ἐκκλησία προμαχεῖ ἀνέκαθεν σέ ὄλους τοὺς ἐθνικούς μας ἀγῶνες. Κατά τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας, ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρξε ἡ Κιβωτός τοῦ Γένους μας, ἀλλά καί κατά τήν Ἐθνεγερσία τοῦ 1821 ἐπρωτοστάτησε καί ἐπλήρωσε βαρὺ φόρο αἵματος.

Εἰδικότερα, κατά τήν διάρκεια τῆς μακραιωνῆς Τουρκοκρατίας, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἦταν ἡ μοναδική πηγή καί δύναμη γιά τήν διακήρυξη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί τῆς ἐσωτερικῆς φλόγας γιά ἐθνική ἀνεξαρτησία. Ἦταν ὄντως ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως Μεγάλη, διότι ὑπό τὰς πτέρυγές της, περιέθαλψε τό χριστεπώνυμο πλήρωμα.

Ὅπως γράφει ὁ Καθηγητὴς Διονύσιος Ζακυθινός, «Ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρξε πρωταρχικός συντελεστὴς τῆς συντηρήσεως τοῦ Ἔθνους ...».

Γενικῶς, ἡ Ἐκκλησία κατά τήν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, ὑπῆρξε ἡ μοναδική πηγή καί ἀκατάβλητη δύναμη γιά τήν διακήρυξη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί τοῦ πόθου γιά ἀποτίναξη τοῦ ζυγοῦ τῆς σκλαβιάς καί ἀνάκτηση τῆς ἐλευθερίας καί τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ δούλου Γένους τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ ἐξέχων Γάλλος βυζαντινολόγος Κάρολος Ντήλ γράφει: «Ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρξε ἡ μεγάλη προστάτις τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μαζί μέ τήν Ὁρθόδοξίαν διεφύλαξεν καί τήν Ἑλληνική Ἐθνότητα καί τήν Ἑλληνικὴν Παιδείαν ...», ὁ δέ ἱστορικός Σπυρίδων Ζαμπέλιος γράφει, μεταξύ ἄλλων,

ΕΚΚΛΗΣΙΑ καί Ἑλληνισμός

Τοῦ κ. ΚΩΝ/ΝΟΥ Β. ΧΙΩΛΟΥ
Διδάκτορος Νομικῆς-Δικηγόρου

ὅτι «ἡ Ἐκκλησία ἀνεδείχθη Ἑλληνοσώτειρα».

Ἡ πίστη στό Θεό καί ἡ ἀγάπη στήν Πατρίδα διαφυλάχθηκαν καί μεταφέρθηκαν μέσα στούς αἰῶνες τῆς σκλαβιάς ἀπό τήν Ἐκκλησία καί τόν ἱερό κλῆρο. Ἐπίσκοποι, ἱερεῖς καί μοναχοί, διδάσκουν τό λαό, ἐργάζονται γιά τήν ἐθνική ἀνεξαρτησία καί κρατοῦν ἄσβεστη τήν ἐλπίδα τῆς ἐλευθερίας.

Ἀπό τόν Γεώργιο Σχολάριο μέχρι τόν Πατριάρχη Γρηγόριο τόν Ε΄ καί ἀπό τόν Παχώμιο Ρουστάνο μέχρι τόν Κοσμά τόν Αἰτωλό, ὅλοι τους συνέβαλαν παντοιοτρόπως στήν ἐπιβίωση τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Γενικῶς δέ, ὅλοι οἱ κληρικοί συνέβαλαν μέ κάθε μέσον γιά τήν διατήρηση τῶν ἱερῶν καί τῶν ὁσίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί γιά τήν ἀνάκτηση τῆς ἐλευθερίας του, πού ἀποτελοῦσε τόν μύχιο πόθο ὄλων τῶν σκλαβωμένων Ἑλλήνων.

Ἰδιαίτερος θά πρέπει νά ἐξάρουμε τήν τεράστια συμβολή γιά τή ἐπιβίωση τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατά τήν μακραιώνη Τουρκοκρατία, τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, δηλαδή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τό ὁποῖο καί σήμερα γιά τόν ἴδιο σκοπό συνεχίζει τήν οἰκουμενική παράδοση καί τό διορθόδοξο καί διαχρονικό του κῦρος.

Ἡ συμμετοχή τῆς Ἐκκλησίας στόν ἀπελευθερωτικό Ἀγῶνα τοῦ 1821, εἶναι ἀναμφισβήτητη τόσο κατά τήν προετοιμασία, ὅσο καί κατά τήν διεξαγωγή του.

Ἡ Ἐκκλησία τό 1821 ἐστρατεύθη, ὑπήκουσε στήν πρόσκληση τῆς Ἑλλάδος καί πρὶν ἀκόμη σημάνει ἡ σάλπιγγα τοῦ ἐθνικοῦ συναγερμού, εὕρισκετο ἐπί τῶν ἐπάλξεων. Ἡ συμμετοχή τῶν Ἐπισκόπων, τῶν ἱερέων καί τῶν μοναχῶν, ὑπῆρξε καθολική καί ὁμόθυμη.

Θά ἦταν μακρὺς ὁ κατάλογος τῶν ἡρώων κληρικῶν πού ἔχυσαν τό αἷμα τους κατά τήν ἐκτέλεση τοῦ πρὸς τήν Πατρίδα χρέους τους, ὅπως ὁ περίφημος ἥρωας τῆς Ἀλαμάνας Ἀθανάσιος Διάκος, ὁ Γρηγόριος Παπαφλέσσας, ὁ ἐλεύθερος πολιορκημένος τοῦ Μεσολογγίου Ἐπίσκοπος Ρωγῶν Ἰωσήφ, ὁ ὑπερασπιστής τῶν Θερμοπυλῶν Ἐπίσκοπος Σαλῶνων Ἡσαΐας καί πολλοὶ ἄλλοι.

Γενικῶς, ἡ συμβολή τῆς Ἐκκλησίας στήν Ἐθνεγερσία τοῦ 1821, ὑπῆρξε καθοριστικῆς σημασίας γιά τήν νικηφόρο ἐκβασή της.

Μεγάλη ὁμως, ὑπῆρξε ἡ συμβολή τῆς Ἐκκλησίας καί στόν Μακεδονικό Ἀγῶνα, τόν ὁποῖο

καθαγίασε διὰ τοῦ αἵματος πολλῶν κληρικῶν, συμβάλλοντας στή διαφύλαξη τῆς πίστεως, τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως καί τῆς ἐθνικῆς μας γλώσσας. Ἡ Ἐκκλησία ὑποστάσα πρώτη τίς ἐπιθέσεις τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων, ἀντέστη σθεναρῶς μέ ἀδάμαστο ἀγωνιστικό πνεῦμα. Ὅλοι γενικῶς οἱ Μητροπολίτες τῆς Μακεδονίας, ἔλαβαν ἐνεργό μέρος στόν Μακεδονικό Ἀγῶνα. Ἰδιαίτερος ὁμως, διακρίθηκαν οἱ Μητροπολίτες Καστοριάς Γερμανός Καραβαγγέλης καί Δράμας (καί ἔπειτα Ἐθνοϊερομάρτυρας Σμύρνης) Ἅγιος Χρυσόστομος.

Συνυφασμένος ὁ Ἑλληνισμός καί ἡ Ὁρθόδοξη Χριστιανική μας Ἐκκλησία στή Μακεδονία καί τή Θράκη, ἀντιμετώπισαν ἀπό κοινοῦ μέ ἄκρα ἐπιτυχία τίς τρομοκρατικές ἐπιθέσεις καί τίς πρωτοφανεῖς θηριωδίες τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων,

Ἡ συμβολή τῆς Ἐκκλησίας στόν Μακεδονικό Ἀγῶνα, εἶναι ἰσάξια μέ ἐκείνη τῆς Ἐθνεγερσίας τοῦ 1821 σέ προσφορά αἵματος καί σέ θυσίες, κατά καθολική δέ ἀναγνώριση καί ὁμολογία ἀποφασιστικῆς σημασίας γιά τήν ὀργάνωση καί τήν νικηφόρα ἐκβασή του.

Ἀπό τά προαναφερόμενα, ἀνεκδοκίματα ἐξάγει τό συμπέρασμα, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀπολύτως συνυφασμένη μέ τόν Ἑλληνισμό. Πράγματι, ὅπως διδάσκει ἡ Ἱστορία, αἰῶνες τώρα ἡ Ἐκκλησία καί ὁ Ἑλληνισμός ἀκολουθοῦν κοινή πορεία καί ἡ Ἐκκλησία προμαχεῖ σέ ὅλους τοὺς Ἀγῶνας τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέ ἑκατοντάδες θυμάτων κληρικῶν παντός βαθμοῦ. Ὡς ἐκ τούτου, ὀρθῶς θεωρεῖται ὅτι ἡ Ἐκκλησία καί ὁ Ἑλληνισμός διάγουν βίον παράλληλον.

Ὡς κατακλείδα, θά πρέπει νά ἀναφέρουμε, μέ τήν δέουσα ἔμφαση, ὅτι αἰῶνες τώρα Ἐκκλησία καί Ἑλληνισμός ἀκολουθοῦν κοινή πορεία καί ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Χριστιανική μας Ἐκκλησία προμαχεῖ πάντοτε εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνες.

Ἐπομένως, διὰ νά συνεχίσουμε νά ὑπάρχουμε ὡς Ἕλληνες, θά πρέπει πρωτίστως νά διαφυλάξουμε ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ τήν Ἐκκλησίαν μας, καθ' ὅσον ἡ ὀρθόδοξος χριστιανική μας πίστις εἶναι ἡ πλέον πολύτιμη ἐθνική μας κληρονομιά. Δέν θά πρέπει δέ νά μᾶς διαφεύγει, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Χριστιανική μας Ἐκκλησία, ὑπῆρξε πάντοτε -καί εἶναι, βεβαίως, καί σήμερα- ἡ Τροφός καί ἡ φιλόστοργη Μητέρα τοῦ περιουσίου Ἑλληνικοῦ μας Γένους καί ὅτι μόνον μέ αὐτήν ὁ Ἑλληνισμός ζεῖ καί θά ζεῖ αἰωνίως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΑ

Παραμονή Πρωτοχρονιάς στήν Ἐκκλησία τῶν Σερρών

Τὴν κοπή τῆς πατροπαράδοτης Ἀγιοβασιλειόπιτας εὐλόγησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, τὸ Σάββατο, 31 Δεκεμβρίου 2016 στίς 4:30 τὸ ἀπόγευμα στό ἐπισκοπεῖο, παρουσία τοῦ Κλήρου, τῶν Ἀρχῶν καὶ τοῦ Λαοῦ. Εὐχήθηκε ὀλοψύχως ὁ φιλόθεος Κύριος, νά εὐλογήσει δαφιλῶς τὸ νέο ἔτος 2017 ἀπὸ τὸν ἀκένωτο πλοῦτο τῆς χριστότητός Του, ὥστε νά εἶναι γιὰ ὅλους, τὸν ἱερό κληρο, τίς μοναστικές ἀδελφότητες, τὸν φιλόχριστο

λαὸ τῆς ἐπαρχίας μας, ἀλλὰ καὶ τὴν πατρίδα μας καὶ τὸν κόσμο ὀλόκληρο, ἔτος εὐλογίας, μετανοίας, ἀγιασμοῦ, σωτηρίας, ἀγάπης, εἰρήνης, ὑγείας καὶ προκοπῆς.

Ἀκολούθως μετὰ τὴν ὁμορφη αὐτὴ τελετὴ τελέσθη ὁ Μέγας Ἀρχιερατικός Ἐσπερινὸς στὸν Ἱερό Καθεδρικό καὶ Προσκυνηματικό Ναὸ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων Σερρών, στό τέλος τοῦ ὁποῦ ἐγινε ἡ ἐπίδοση τῶν ὑποτροφῶν σέ οἰκονομικῶς ἀδύνατους φοιτητές καὶ φοιτήτριες τῆς ἐπαρχίας μας, οἱ ὁποῖο ἐπιδεικνύν ἔφεση γιὰ μάθηση καὶ διακρίνονται γιὰ

τό ἦθος τους. Συγκεκριμένα ὁ Σεβ. Ποιμέναρχης μας ὡς Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου «Παναγία Πονολύτριά» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, προσέφερε 127 ὑποτροφίες καὶ εὐχήθηκε πατρικῶς ὁ περιτμηθεὶς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ νά χαρίζει ἀπὸ τὸν ἀστείρευτο πλοῦτο τῆς ἀγάπης Του πίστη, πρόοδο, ἐλπίδα καὶ ἀγάπη.

Ἐκδηλώσεις

γιὰ τὴν κοπή τῆς Βασιλόπιτας

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς εισόδου στό νέο ἔτος εὐλόγησε τίς πρωτοχρονιάτικες πίτες στό ἐπισκοπεῖο (31/12), στὸν Ἱ.Ν. Ἁγ. Θεοδώρων Σερρών (1/1), στό «Λυκεῖο Ἑλληνίδων» Σερρών (8/1), στό Λ.Α.Φ. Σερρών (14/1), στό Ε.Φ.Τ. Ἱ.Μ.Ν. Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρών (15/1), στό

Μαξίμειο Ἱδρυμα (23/1), στήν «Χριστιανική Ἑστία» Σερρών (23/1), στήν Ἱερα-

τοῦ νέου ἔτους 2017 στους νέους τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας.

Συγκεκριμένα, τῆ Δευτέρα, 2 Ἰανουαρίου 2017, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών κ. Θεολόγος, παρευρέθηκε στήν ἐορταστική ἐκδήλωση γιά τά παιδιά τῶν ἱερέων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως στόν φιλόξενο χῶρο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Βιβλιοθήκης «Μυριόβιβλος» τοῦ «Μαξιμείου» Πνευματικοῦ Κέντρου.

Τά παιδιά ἔψαλαν τά κάλαντα στόν

τική Σύναξη τῆς 24ης Ἰανουαρίου, στήν Ἀντιπερι-

φέρεια Κεντρικῆς Μακεδονίας (27/1), στόν Συλλόγο «Ἑμμέλεια» Σερρών (29/1), στό Ε.Β.Ε. Σερρών (30/1), στό 3ο Δημοτικό Σχολεῖο Σερρών (30/1), στή Λέσχη

πνευματικό τους Πατέρα καί τοῦ εὐχέθησαν γιά τόν καινούργιο χρόνο εὐχαριστώντας τον μέ τόν δικό τους τρόπο γιά τήν ἔμπρακτη ἀγάπη του στίς οἰκογένειές τους.

Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος ὁμίλησε μέ πατρική στοργή προσφέροντας

Ἀξιωματικῶν Φρουρᾶς Σερρών (12/2) καί τοῦ Ο.Ε.Β.Ε.Σ. Σερρών (12/2).

Σύναξη Φοιτητῶν

Ὅπως κάθε χρόνο ἔτσι καί φέτος ἡ Ἱ. Μητρόπολη Σερρών καί Νιγρίτης, ἀφιέρωσε τήν δεύτερη ἡμέρα

γλυκίσματα καί τά πρωτοχρονιάτικα δῶρα.

Ἀκολούθως, ὁ Σεβασμιώτατος εὐλόγησε τὴν πρωτοχρονιάτικη Ἄγιοβασιλειόπιτα τῶν φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν τῆς Μητροπολιτικῆς μας ἐπαρχίας, πού πραγματοποιήθηκε μέ τὴν φροντίδα τοῦ Γραφείου Νεότητος, στό ξενοδοχεῖο «Philippos Xenia» τῆς πόλεως τῶν Σερρών.

Ἡ προσέλευση τῶν νέων ἦταν ἐντυπωσιακή καὶ συγκινητική. Ὁ Σεβασμιώτατος ἀφοῦ εὐλόγησε τὴν πατροπαράδοτη Ἄγιοβασιλειόπιτα, ὁμίλησε προσωπικά μέ ὅλους τοὺς φοιτητες καὶ τίς φοιτήτριες.

Στό λόγο του τόνισε τὴν ἀξία τῆς σχέσης τῶν νέων μέ τὴν Ἐκκλησία καὶ κυρίως μέ τὴν κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας μας πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός.

Στὴ συνέχεια νεαρός φοιτητῆς ἀπὸ τίς νεανικές συντροφίες τοῦ Ἰ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Σερρών, εὐχαρίστησε τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας γιὰ τὴν πατρική πρόσκλησή του, ἐνῶ ἀναφέρθηκε ἰδιαίτερος στὴν ἀξία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀλληλεγγύης.

Στό τέλος ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας μοίρασε σταυρουδάκια ὡς εὐλογία σέ ὅλους τοὺς νέους καθὼς καὶ τὰ κομμάτια τῆς Ἄγιοβασιλειόπιτας. Τό φλουρί ἀντιστοιχοῦσε σέ ἓνα συμβολικό ποσό, τό ὁποῖο «κέρδισε» μιά φοιτήτρια.

Τά ἅγια Θεοφάνεια στὴν Ἐκκλησία τῶν Σερρών

Μέ ἐκκλησιαστική λαμπρότητα ἐορτάσθηκε στίς Σέρρες ἡ μεγάλη Δεσποτική ἐορτὴ τῶν Θεοφανείων.

Ἐπίκεντρο τοῦ λειτουργικοῦ ἐορτασμοῦ ἀπετέλεσε ὁ Ἱερός Μητροπολιτικός Ναός τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρών, ὅπου ἱερούργησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος. Εὐθύς μετά τὴν Ἀρχιερατική θεία Λειτουργία στόν κατάμεστο Μητροπολιτικό Ναό τελέσθηκε ἀπό τόν Σεβασμιώτατο ὁ Μέγας Ἄγιασμός.

Ἡ κατάδυση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ ὁ ἁγιασμός τῶν ὑδάτων στὴν πόλη τῶν Σερρών πραγματοποιήθηκε ἀπό τόν Σεβασμιώτατο λίγο ἀργότερα στὴν τεχνητὴ λίμνη τῆς κοιλάδος τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων μέ τὴν συμμετοχὴ συνόλου τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς πόλεως, τῶν βουλευτῶν, τοῦ Δημάρχου Σερραίων, τῶν λοιπῶν στρατιωτικῶν καὶ ἀστυνομικῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως καὶ τοῦ Νομοῦ καὶ πλήθους λαοῦ πού εἶχε κατακλύσει περικυβερτούμενη τὴν λίμνη, παρά τό δριμύ ψῦχος. Ἀρκετοὶ κολυμβητὲς βούτηξαν στὰ νερά τῆς λίμνης καὶ ἀνέσυσσαν τόν Τίμιο Σταυρό. Σέ ὅλους ὁ Σεβασμιώτατος χάρισε μαζί μέ τὴν εὐλογία του καὶ μιά εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς «Πονολύτριάς».

Ἀμέσως μετά ὁ Σεβασμιώτατος μετέβη στὴν παραθαλάσσια πόλη τῆς Ἀσπροβάλλτας ὅπου πραγματοποίησε τὴν κατάδυση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στὴν θάλασσα τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου μέ τὴν συμμετοχὴ τοῦ ἱεροῦ κλήρου, τῶν τοπικῶν ἀρχόντων καὶ τοῦ πολυπληθοῦς ἐκκλησιασματος. Καὶ ἐφέτος ἀρκετοὶ τολμηροὶ κολυμβητὲς κολύμβησαν στὰ κρύα νερά τῆς θαλάσσης γιὰ νὰ ἀνέσυσσουν τόν Τίμιο Σταυρό καὶ νὰ λάβουν τὴν εὐλογία τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας ὁ ὁποῖος καὶ εὐχήθηκε σέ ὅλους χρόνια πολλά, εὐλογημένα, φωτισμένα καὶ ἅγια.

**Ὁ ἑορτασμός τῶν προστατῶν τῆς Ἑλληνικῆς
Παιδείας καί Ἀρχιερατικό Μνημόσυνο
τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου
Χριστοδούλου στίς Σέρρες**

Πανηγυρικά καί μέ τήν συμμετοχή πολλῶν μαθητῶν, τῶν διδασκάλων τους καθῶς καί τῶν Προϊσταμένων τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐορτάστηκε καί στήν Ἱ. Μητρόπολή μας, ἡ μνήμη τῶν τριῶν μεγίστων φωστῆρων τῆς τρισηλίου Θεότητος καί προστατῶν τῆς παιδείας, ἀγίων τριῶν Ἱεραρχῶν, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καί Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, στόν κατάμεστο Ἱερό Καθεδρικό καί Προσκυνηματικό Ναό τῶν Ἁγίων Θεοδώρων Σερρῶν.

Στό τέλος τῆς πανηγυρικῆς θ. Λειτουργίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος τέλεσε ἱερό μνημόσυνο ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ

ἀοιδίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου.

Ἀκολούθως ὁ Σεβασμιώτατος μέ τήν θαυμάσια, δυναμική καί ἐπίκαιρη ὁμιλία του, κατασυγκίνησε καί ἐνθάρρυνε ὅλους τούς ἐκκλησιαζομένους. Κάλεσε τά παιδιά, νά μιμηθοῦν τούς διδασκάλους τους καί νά ἐντρυφήσουν στήν πίστη καί τήν σοφία τῶν τιμωμένων ἀγίων τριῶν Ἱεραρχῶν, ὥστε νά σημειώσουν στή ζωή τους πνευματικές νίκες καί προόδους καί νά δοξάσουν τόν Θεό καί τήν πατρίδα τους.

Ἀναφέρθηκε ἐπίσης στήν ἀνεπανάληπτη καί πολυτάλαντη προσωπικότητα τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου. Ὅπως τόνισε ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας, ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ὑπῆρξε

μιά ἐξαιρετική εὐλογία τοῦ Θεοῦ στήν Ἐκκλησία καί τήν Πατρίδα μας, οἱ δέ πνευματικές του ὑποθήκες εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρες, διδακτικές καί ὑπομνηστικές τοῦ χρέους μας. Ἡ διακονία τοῦ ἀοιδίου Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, τόνισε ὁ Σεβασμιώτατος, εἶχε ὅλα ἐκεῖνα τά χαρακτηριστικά πού περιγράφει ὁ Κύριός μας στήν διδασκαλία Του περί τοῦ Καλοῦ Ποιμένου. Τέλος εὐχήθηκε χρόνια χαριτωμένα, φωτισμένα καί εὐλογημένα στούς πιστούς, πού προσήλθαν γιά νά τιμήσουν τήν μνήμη τῶν Ἁγίων προστατῶν τῶν γραμμάτων καί τῆς ἑλληνικῆς Παιδείας.

**Ἡ ἑορτή τῆς Μητέρας
στήν Ἐκκλησία τῶν Σερρῶν.**

Ἡ τοπική μας Ἐκκλησία μέ ἀφορμή τήν μεγάλη Δεσποτοθεομητορική ἑορτή τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου καί μέ ἐπίκεντρο τόν Ἱ. Μητρ. Ναό τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρῶν, ὅπου φυλάσσεται ἡ ἱερά καί θαυματουργός εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τῆς Ἱεροσολυμιτίσσης, τίμησε καί ἐφέτος ἱεροπρεπῶς καί ἀξιοχρέως τό ἱερό πρόσωπο τῆς μητέρας.

Συγκεκριμένα, τό ἀπόγευμα τῆς 1ης Φεβρουαρίου 2017 χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Θεολόγου, τελέσθηκε ὁ Μέγας ἀρχιερατικός πα-

νηγυρικός Έσπερινός μετά τό τέλος τοῦ ὁποῖου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας, εὐλόγησε τήν ἁγιοβασιλειόπιτα, τίμησε τά μέλη τῶν Φιλοπτώχων Ταμείων καί τῶν συνεργείων τοῦ ἐράνου Ἀγάπης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας καί εὐχαρίστησε ἐγκαρδίως ὄλους τούς κληρικούς καί λαϊκούς συνεργάτες τῆς τοπικῆς

μας ἐκκλησίας, πού μέ ζήλο αὐταπάρηση καί πραγματική ἀγάπη διακονοῦν ἐθελοντικῶς στό φιλανθρωπικό ἔργο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας. Προηγούμενος ὁ Αἰδεσιμ. Πρωτ. π. Ἡλίας Βλάχος, Διευθυντής τοῦ Γ.Φ.Τ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σεργῶν ὁμίλησε μέ «στοιχεῖα καί ἀριθμούς» γιά τό φιλανθρωπικό ἔργο, πού συνολικῶς ἀγγίζει τό 1.220.754.00 εὐρώ γιά τό ἔτος 2016.

Στήν συνέχεια ὁ Σεβ. παρότρυνε τίς “ἡρωίδες” χριστιανές πολύτεχνες μητέρες, σέ πείσμα τῶν ἀποκαλυπτικῶν καιρῶν νά ἀκολουθήσουν τό παράδειγμα τῆς Μητέρας τοῦ Κυρίου μας καί ἀγωνιζόμενες τόν καλό ἀγῶνα νά ἀναθρέφουν, νά διδάσκουν καί νά καθοδηγοῦν ἐν Χριστῷ τά παιδιά τους.

Ἀκολούθως, στίς 8:00 τό βράδυ, στήν ὄμορφη αἴθουσα τοῦ ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Σεργῶν “ΑΣΤΕΡΙΑ”, πραγ-

ματοποιήθηκε ἐκδήλωση τιμῆς καί εὐγνωμοσύνης, πού συνδιοργάνωσε ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας μέ τό 10ο Σύνταγμα Πεζικοῦ, μέ κεντρική ἀναφορά στό ἱερό πρόσωπο τῆς μητέρας, κατά τήν ὁποία ἔλαβαν μέρος, ἡ Στρατιωτική Μουσική του Γ' Σώματος Στρατοῦ, καθῶς καί ἡ Βυζαντινή Χορωδία τοῦ Μαξιμείου Πνευματικοῦ καί Πολιτιστικοῦ Κέντρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας. Οἱ δύο Χορωδίες παρουσίασαν ἕνα πλήρες μουσικοαφηγηματικό πρόγραμμα, ὑπό τόν γενικό τίτλο “Ὁ Ἑλληνικός Στρατός, μέ ὁδηγό τήν Μάνα Παναγία”, τό ὁποῖο περιελάμβανε ἀφήγηση, ὕμνους, τραγούδια καί ἐμβατήρια σχετιζόμενα ὅλα μέ τό σεπτό πρόσωπο τῆς μητέρας καί τούς ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων.

Στό τέλος τῆς ἐκδηλώσεως ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας ἀναφέρθηκε στό γνήσιο καί ἀξεπέραστο πρότυπο τῆς μάνας, τήν Παναγία, ἐνῶ ἔκανε εἰδική ἀναφορά στήν ἀνεργη, φτωχή, ξερριζωμένη, πρόσφυγα καί πονεμένη μητέρα, πού μεγαλώνει μέ δυσκολίες καί στερήσεις τά παιδιά της. Τέλος, εὐχαρίστησε ἐγκαρδίως ὄλους ὅσους συνεργάστηκαν καί κοπίασαν γιά τήν ἀψογη παρουσίαση τοῦ καλλιτεχνικοῦ προγράμματος, καθῶς καί τό φιλόμουσο κοινό γιά τήν συγκινητική συμμετοχή του.

Τήν Πέμπτη, 2 Φεβρουαρίου 2017, τελέσθηκε Ἀρχιερατική πανηγυρική θ. Λειτουργία στόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Θεολόγου, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τῆς Ἁγίας Ὑπαπαντῆς καί τῆς συνάξεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τῆς Παναγίας τῆς Ἱεροσολυμιτίσης.

Ἐπίσκεψη στίς Φυλακές

• Μέ τήν εὐχή τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ.κ.. Θεολόγου, τήν Δευτέρα, 13

Φεβρουαρίου, ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ἱ.Ν. Ἀγίων Ἀναργύρων, πρῶτ. Φίλιππος Καρκάνης μέ τήν ἐπιτροπή τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἐπισκέφτηκαν τό σοφρονιστικό

κατάστημα τῆς Νιγηρίας. Παρέδωσαν στους ἐκεῖ ὑπευθύνους δέματα μέ εἶδη ἔνδυσης, εἶδη ὑγιεινῆς καί ἓνα σεβαστό χρηματικό ποσό. Προσφορά ἀγάπης τῶν ἐνοριτῶν τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, πρὸς ἀνακούφιση τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐγκλειστῶν ἀδελφῶν μας.

► Ἡ Ἐνορία τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν μέ τήν εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου πραγματοποιήσε καί φέτος ἐξόρμηση ἀγάπης στίς φυλακές Κομοτηνῆς.

Ἐνα λεωφορεῖο ξεκίνησε τήν Πέμπτη, 23 Φεβρουαρίου, μέ ἐπικεφαλῆς τόν π. Ἀναστάσιο Πάππο. Ὁ πρῶτος σταθμός ἦταν τά Ἄβδηρα, ἡ πατρίδα τοῦ φιλοσόφου Δημοκρίτου, ὅπου ἐπισκέφθηκαν τό ἀρχαιολογικό μουσεῖο.

Ἐφτασαν γύρω στίς 12.00 στίς φυλακές ὅπου τέλεσαν σύντομη δέηση στό παρεκκλήσι τῶν φυλακῶν

καί στήν συνέχεια εἶχαν μιὰ ἐνημέρωση ἀπό τούς ὑπευθύνους τῶν φυλακῶν. Δόθηκαν ἀπαντήσεις σέ ἐρωτήσεις τῶν ἐνοριτῶν καί ἀφοῦ ἄφησαν κιβώτια μέ εἶδη ἱματισμοῦ καί ἄλλα εἶδη ἀπαραίτητα στους ἀδελφούς κρατουμένους καθώς καί κάποιο χρηματικό ποσό γιά ἀποφυλακίσεις κατευθύνθηκαν στό κέντρο τῆς Κομοτηνῆς.

Ὁ ἐπόμενος σταθμός ἦταν ἡ πόλη τῆς Ξάνθης, ὅπου προσκύνησαν στό Μοναστήρι τῆς Παναγίας Καλαμοῦς, πού εἶναι ἀφιερωμένο στήν Κοίμ. τῆς Θεοτόκου. Τό προσωνύμιο Καλαμοῦ δόθηκε στήν Παναγία ἐπειδή ἡ εἰκόνα της βρέθηκε πλάι σέ καλαμιές.

Νωρίς τό βράδυ ἐπέστρεψαν στίς Σέρρες μέ ὑπέροχες ἐντυπώσεις.

Προσκυνηματική ἐκδρομή

Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου

Ἡ ἐνορία Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου Σερρῶν, στά πλαίσια τῶν ποιμαντικῶν δραστηριοτήτων της, τήν Τρίτη 14 Φεβρουαρίου 2017, μέ ἐπί κεφαλῆς τόν ἐφημέριο π. Εὐάγγελο Ἀναστασίου, πραγματοποιήσαν τήν καθιερωμένη προσκυνηματική ἐκδρομή. Οἱ ἐνορίτες εἶχαν τήν εὐκαιρία νά προσευχηθοῦν «γιά τούς ἐν φυλακῇ» ἀδελφούς μας, νά προσφέρουν δέματα μέ εἶδη ρουχισμοῦ, ὑποδήσεως, εἰδῶν προσωπικῆς χρήσης, καθώς καί ἱκανό χρηματικό ποσό, γιά ἀποφυλάκιση ἀπόρων κρατουμένων, τῶν φυλακῶν Νιγηρίας.

Ἐπισκέφθηκαν, ἐπίσης, τήν ἀνδρῶα Ἱ.Μ. Παντοκράτορος, Μελισσοχωρίου, τήν γυναικεία Ἱ.Μ. Ἀναστάσεως Κυρίου-Ἐμμανουῆλ, Ἀγ. Βασιλείου, τήν Ἱ. Μητρ. Λαγκαδᾶ καί στήν συνέχεια στό Ζαγκλιβέρι προσκύνησαν τήν Ἁγία Ἀκυλίνα τήν νεομάρτυρα καί τέλεσαν τήν παράκλησή της.

Πλούσιοι σέ πνευματικές ἐμπειρίες

ἀλλά καί ἱκανοποιημένοι, γιατί ἀφίερωσαν τήν ἡμέρα γιά τούς φυλακισμένους ἀδελφούς μας, ἐπέστρεψαν στίς Σέρρες, μέ τήν εὐχή νά τούς ἀξιώσει ὁ Θεός, καί τοῦ χρόνου.

Ἐπίσκεψη μαθητῶν 3ου Γυμνασίου Σερρῶν στόν Σεβ. Ποιμενάρχη μας

Μαθητές καί μαθήτριες τοῦ 3ου Γυμνασίου Σερρῶν καί οἱ συνοδοί τους Καθηγητές, ἐπισκέφθηκαν τόν Σεβ. Ποιμενάρχη μας κ. Θεολόγο, τήν Δευτέρα, 20 Φεβρουαρίου, στούς χώρους τοῦ Ἐπισκοπείου, προκειμένου νά ὑποβάλλουν τά σέβη τους, νά λάβουν τήν εὐλογία του ἀλλά καί νά συζητήσουν μαζί του θέματα πού ἀφοροῦν στή ζωή καί τήν πίστη τους.

Σέ πολὺ εὐχάριστο καί θερμὸ κλίμα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας δέχθηκε τὰ παιδιά, τὰ νουθέτησε ὡς πρὸς τήν συμπεριφορά τους στό κοινωνικὸ γίνεσθαι, τήν συνεισφορά τους στήν διατήρηση τῶν ἠθῶν, τῶν θεσμῶν καί τῶν παραδόσεων, τήν κριτικὴ στάση, πού θά πρέπει νά τηροῦν, στήν τρέχουσα ἐπικαιρότητα καί στήν ἐσχάτως ἀναδειχθεῖσα κρίση ἀξιῶν. Ἐπιπλέον τοὺς διαβεβαίωσε γιά τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας μας γιά τήν νεότητά. Ἀκολούθως, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας ἔδωσε μιὰ μικρὴ εὐλογία, ὡς ἐνθύμιό τῆς ἐπισκέψεώς τους, καί ἓνα μικρὸ κέρασμα.

Ἡ ἐπίσκεψη τῶν μαθητῶν τοῦ 3ου Γυμνασίου Σερρῶν καί τῶν καθηγητῶν τους, εἶναι δηλωτικὴ τῆς ἀριστερῆς σχέσης πού ὑπάρχει μεταξύ τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας καί τῆς μαθητικῆς καί ἐκπαιδευτικῆς

κοινότητος καί ἀπετέλεσε ἀληθινὸ δῶρο Θεοῦ.

Ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Συγγνώμης

Τήν Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς, 26 Φεβρουαρίου τὸ ἀπόγευμα, στόν Ἱ. Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῶν Παμμ. Ταξιαρχῶν τελέσθηκε ὁ Α΄ Κατανυκτικὸς Ἑσπερινὸς ἢ Ἑσπερινὸς τῆς συγγνώμης. Κατὰ τήν διάρκειά του Ἑσπερινοῦ ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας ἀπηύθυνε ἐποικοδομητικὴ

ὁμιλία στό πολυπληθές ἐκκλησίασμα γιά τὸ νόημα τῆς περιόδου τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς. Ἀκολούθησε ὁ ἀσπασμός τῆς ἀγάπης καί τῆς συγχωρήσεως μεταξύ τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, λαϊκῶν καί κληρικῶν.

Ἐπίσκεψη τοῦ ἐξοχωτάτου Π.τ.Δ. κ. Προκοπίου Παυλοπούλου καί ὁ ἑορτασμός τῶν Ἁγ. Θεοδώρων

Φέτος συμπληρώνονται 100 χρόνια (1917-2017) ἀπὸ τὴ βίαιη ἀρπαγὴ τῶν Ἱερῶν Κειμηλίων καί χειρογράφων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καί Νιγρίτης ἀπὸ τοὺς γείτονες Βουλγάρους, πολλῶν ἐξ αὐτῶν ἀπὸ τὸν παλιὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων. Γι' αὐτὸ οἱ Σερραῖοι πιστοὶ ἐόρτασαν μέ ἔντονα συναισθήματα καί μέ εὐλάβεια καί τίμησαν μέ σεβασμὸ τὴ μνήμη τῆς

συνάξεως τῶν Ἁγίων ἐνδόξων Μεγαλομαρτύρων Θεοδώρων, τοῦ Τήρωνος καί τοῦ Στρατηλάτου στόν παλαίφατο, βυζαντινό, Καθεδρικό καί Προσκυνηματικό Ἱερό Ναό τῶν Ἁγίων, ἀρχαίων προστατῶν καί ἐφόρων τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν, παρουσία τοῦ Ἐξοχωτάτου Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Προκοπίου Παυλοπούλου.

Στόν πολυαρχιερατικό Ἑσπερινό πού τελέσθηκε τό ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς, 3 Μαρτίου, χορο-

στάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Ἰγνάτιος, συγχοροστατούντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου κ. Δημητρίου, Ζιχνῶν καί Νευροκοπίου κ. Ἱεροθέου, καί τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Θεολόγου, ὁ ὁποῖος ὑποδέχθηκε στήν εἴσοδο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τόν πρῶτο πολίτη τῆς χώρας.

Μετά τήν Ἀκολουθία τῶν Α' Χαιρετισμῶν, ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας, στήν προσφώνησή του πρὸς τόν Ἐξοχώτατο κ. Πρόεδρο, ἔκανε ιδιαίτερη ἀναφορά στή βίαη ἀφαίρεση τῶν Ἱερῶν Κειμηλίων καί χειρογράφων τονίζοντας χαρακτηριστικά: «Οἱ ὁμόδοξοι γείτονές μας ἀρνοῦνται ἐπιμόνως καί παρά πᾶσαν ἔννοιαν δικαίου τήν ἐπιστροφή τῶν κλαπέντων Μητροπολιτικῶν μας χειρογράφων καί κειμηλίων. Δέν μνησικακοῦμεν, δέν ἐπιθυμοῦμεν νά ἀναξέσωμεν πληγᾶς τοῦ παρελθόντος. Δέν διεκδικοῦμε τί τό ἀλλότριον τῆς αἱματοποτίστου ἱστορίας μας, τήν ἐθνικῆς, πνευματικῆς καί πολιτιστικῆς μας κληρονομιάς. Τείνομεν συγχωρητικῶς καί μεγαθύμως χεῖρα φιλίας, ἀγάπης καί δημιουργικῆς συνεργασίας πρὸς ἐκείνους πού ὄλως ἀναιτίως ἐπλήρωσαν αὐτόν τόν μαρτυρικό καί ἐλληνικώτατον ἀπό τῆς αὐγῆς τῆς ἱστορίας, τόπον».

Ὁ Σεβασμώτατος μίλησε μέ ιδιαίτερα θερμά λόγια γιά τόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας πού ἀποτελεῖ τόν ἀκατάβλητο ἐγγυητή τοῦ Δημοκρατικοῦ μας πολιτεύματος, τόν τίμο ἐργάτη τῆς ἐνότητος καί ὁμοψυχίας, τοῦ ἐκφραστή τῶν διαχρονικῶν πνευματικῶν ἀξιών καί παραδόσεων. Τοῦ ἀπένευμε τήν ἀνώτατη τιμητική διάκριση τῆς Ἱ. Μητροπόλεώς μας, τόν χρυσοῦν Σταυρόν μετά Ἀστέρος τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Νικήτα, συμπολιούχου τῶν Σερρῶν καί τοῦ πρόσφερε ἀντίγραφον τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τῆς Κυρίας Θεοτόκου τῆς Ὁδηγήτριας,

ή όποία φυλάσσεται στό Ἐκκλησιαστικό Κειμηλιαρχεῖο «Ψυχῆς Ἄκος».

Στήν ἀντιφώνηση του ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τόνισε ὅτι ὁ παλαίφατος Ναός τῶν Ἁγίων Θεοδώρων ἀποτελεῖ κομμάτι τοῦ πολιτισμοῦ μας ἀλλά συγχρόνως κομμάτι καί κόσμημα τῆς Χριστιανοσύνης καί τῆς Ὁρθοδοξίας.

Σχετικά μέ τό αἶτημα νά ἐπιστρέφει ἡ Βουλγαρία τά ἱερά κειμήλια πού ἐκλάπησαν πρῖν ἑκατό χρόνια ἀπό τόν παλαιό μητροπολιτικό ναό τῶν Σεργῶν ὁ κ. Παυλόπουλος σημείωσε πώς αὐτά εἶναι «ἀναπόσπαστο μέρος τῆς πολιτιστικῆς μας κληρονομιάς, τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλά καί τῆς Χριστιανοσύνης ἐν γένει».

Ὁ κ. Παυλόπουλος παρέστη καί στήν ἐπετειακή ἐκδήλωση λόγου, μέλους καί ἱστορικῆς μνήμης, πού διοργάνωσε ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας καί πραγματοποιήθηκε στήν αἴθουσα «Ἀστέρια» τοῦ ΔΗΠΕΘΕ Σεργῶν γιά τήν ἐπέτειο τῶν 100 χρόνων ἀπό τήν ἀρπαγή τῶν ἱερῶν κειμηλίων μέ τίτλο «*Λήθης ἀναίρεσις*».

Ἡ ἐκδήλωση περιελάμβανε παρουσίαση τοῦ νέου Τόμου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας μέ τόν τίτλο «*Ψυχῆς Ἄκος, Κειμήλια πίστεως καί πολιτισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σεργῶν*», ἀπό τόν διακεκριμένο Καθηγητή τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Παναγιώτη Σκαλτσῆ. Τραγουδία ἀπέδωσε ἔξοχα ἡ χορωδία τῆς Ἱ. Μητροπόλεώς μας «*Ἀγγέλων Φωνές*» ὑπό τή διεύθυνση τῆς κ. Μαρίας Κουβακλή μέ θέμα τήν Μακεδονία.

Ἡ ἐκδήλωση ἔκλεισε μέ ἀπόσπασμα ὁμιλίας τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος, κυροῦ Χριστοδούλου γιά τήν Μακεδονία πού τόσο ἀγάπησε, γιά τά ἱερά καί αἱματοβαμμένα χόματά της, γιά τή Μακεδονία πού θά σώσει τήν Ἑλλάδα.

Τήν ἐπόμενη ἡμέρα, 4 Μαρτίου στόν Ἱερό Καθεδρικό ναό τῶν Ἁγίων Θεοδώρων τοῦ πανηγυρικοῦ Ὁρθρου χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, Σιδηροκάστρου κ. Μακάριος ἐνῶ τῆς πολυαρχιερατικῆς θ. Λειτουργίας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γουμένισσης, Ἀξιουπόλως καί Πολυκάστρου κ. Δημήτριος. Τούς ἀγίους Ἀρχιερεῖς πλαισίωσε πλειάδα Ἱερέων καί Ἱεροδιακόνων ἐνῶ ὁ Λαός πλήρωσε τόν παλαίφατο Ἱ.Ναό.

Τόν θεῖο λόγο κήρυξε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γουμένισσης κ. Δημήτριος, ὁ ὁποῖος εὐστοχα μίλησε γιά

τή σημασία καί τόν σκοπό τῆς ἐορτίου Συνάξεως τονίζοντας, ἰδιαίτερα ὅτι ἀναπνέουμε μέ τήν ἐλπίδα τοῦ διαρκοῦς θαύματος τοῦ Θεοῦ μας!

«*Ἡ Δόξα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δόξα πνευματική, ἡ δόξα τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Σήμερα μᾶς συγκέντρωσε ὁ μέγας Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρος γιά νά μᾶς θρέφει πνευματικῶς, νά ἐνισχύσει τίς ἀποσταμένες ἐλπίδες μας, νά μᾶς χαρίσει προοπτική καί δύναμη ζωῆς, νά μᾶς διδάξει καί νά μᾶς ἐνισχύσει*» τόνισε στή σύντομη προσλαλιά του ὁ σεπτός Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος κάνοντας ἀναφορά στό θαῦμα τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου πού στέλνει ὅπως εἶπε τό μήνυμα τῆς ἐλπίδας.

Στό τέλος τῆς θ. Λειτουργίας τελέσθηκε ἱερό μνημόσυνο ὑπέρ ἀναπάνσεως τοῦ μεγάλου Ἀρχιστρατήγου τῆς Ἑλλάδος Θεοδώρου Κολοκοτρῶνη, μέ πρωτοβουλία τοῦ Συλλόγου Πελοποννησίων Ν. Σεργῶν. Ἀκολούθησε λιτάνευση τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τῶν Ἁγίων Θεοδώρων καθώς καί τεμαχίων τῶν Ἱερῶν τους Λειψάνων πέριξ τῆς ἱστορικῆς Ἐκκλησίας τῶν Σεργῶν συνοδεία τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Σεργῶν καί ἀγήματος τοῦ Στρατοῦ.

Στίς ἐκδηλώσεις παρέστησαν ἡ ὑφυπουργός Μακεδονίας Θράκης κ. Μαρία Κόλλια - Τσαρουχά, οἱ βουλευτές τοῦ Νομοῦ κ. Ἀφροδίτη Σταμπουλῆ, κ. Κων/νος Καραμανλῆς, κ. Φωτεινή Ἀραμπατζή, κ. Μιχάλης Τζελέπης, κ. Ἀναστάσιος Μεγαλομύστακας, ὁ Ἀντιπεριφερειάρχης Σεργῶν κ. Ἰωάννης Μωυσιάδης, ὁ Δήμαρχος Σεργαίων κ. Πέτρος Ἀγγελίδης κ.ἄ.

Κατανυκτικοί Ἐσπερινοί

Μέ κατάνυξη καί εὐλάβεια πραγματοποιήθηκαν καί φέτος οἱ Κατανυκτικοί Ἐσπερινοί κατά τή διάρκεια τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς στήν Ἱ. Μητρόπολή μας

τούς οποίους παρακαλούθησε ὁ Ἱερός Κλήρος καί πλήθος πιστῶν.

Τήν 5η Μαρτίου, Α΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν, ἑορτή τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ Κατανυκτικός Ἑσπερινός τελέσθηκε στόν Ἱερό, Καθεδρικό καί Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίων Θεοδώρων Σεργῶν, ὅπου κήρυξε τόν Θεῖο λόγο ὁ Πανος. Ἀρχιμ. π. Ἐφραίμ Συμωνοπετρίτης.

Τήν 12η Μαρτίου, Β΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν, στόν Κατανυκτικό Ἑσπερινό πού πραγματοποιήθηκε στόν Ἱερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Σεργῶν, τόν θεῖο λόγο κήρυξε ὁ Πανος. ἀρχιμ. π. Νικάνωρ Παπανικολάου, Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Τριάδος Σπαρμιῶν Ἐλασσῶνος.

Τήν 19η Μαρτίου, Γ΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν, ἑορτή τῆς Σταυροπροσκυνησεως, στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικήτα Σεργῶν τελέσθηκε ὁ Κατανυκτικός Ἑσπερινός ὅπου κήρυξε τό θεῖο λόγο ὁ Πανος. Ἀρχιμ. π. Ἱερώνυμος Κάριμας, Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Ἡγούμενος Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Σπηλαίου.

Τήν 26η Μαρτίου, Δ΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν, στόν Κατανυκτικό Ἑσπερινό πού τελέσθηκε στόν Ἱερό Ναό Ἁγίων Μαρίνης καί Ἀντωνίου Σεργῶν, μίλησε ὁ Πανος. Ἀρχιμ. π. Ἰωάννης Καλαϊτζῆς, Ἱεροκήρυξ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σιδηροκάστρου.

Τήν 2α Μαρτίου, Ε΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν, ἑορτή τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, στόν Κατανυκτικό Ἑσπερινό πού τελέσθηκε στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Γεωργίου Νιγρίτης, μίλησε ὁ Πανος. Ἀρχιμ. π. Ἀνθίμος Ρεγγίδης, Ἱεροκήρυξ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως.

Ἵποδοχὴ Τιμίου Ξύλου καὶ ἡ Γ΄ Στάση τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στὶς Σέρρες
Μέ ἐπισημότητα καὶ ἱερὴ κατάνυξη

πραγματοποιήθηκε τό ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς 17 Μαρτίου, ἡ ὑποδοχὴ τοῦ πανσεβασμίου τμήματος Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας, τό ὅποιο βρῖσκεται ἀποθησαυρισμένο, ὡς αὐτοκρατορικό δῶρο, στήν παλαιά πατὴρ ἱερά Μονή τοῦ Ὁσίου Ξενοφῶντος Ἁγίου Ὁρους, στήν πόλη τῶν Σεργῶν καὶ συγκεκριμένα στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Νικήτα. Τό ἱερό τεμάχιο τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, προσεκόμισαν πατέρες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, εὐλογία τοῦ Καθηγουμένου, Πανος. Ἀρχιμ. π. Ἀλεξίου.

Τό Ζωομύριστο Ξύλο ὑποδέχθηκε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος παρουσία τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς πόλεως καὶ εὐλαβῶν πιστῶν ἀπό τήν εὐρύτερη Μητροπολιτική μας περιφέρεια. Τιμητικῶς παρόντες ἦταν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν Πολιτικῶν, Ἀστυνομικῶν καὶ Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν τοῦ Νομοῦ.

Στήν συνέχεια ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας, χοροστάτησε στήν ἀκολουθία τῆς Γ΄ Στάσεως τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ὁμίλησε καταλλήλως γιά τό πάνσεμνο πρόσωπο τῆς Μητέρας Παναγίας καὶ τήν στάση της ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ της. Ὁ Σεβ. εὐχαρίστησε ἐπίσης στό πρόσωπο τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων, τόν Καθηγούμενο π. Ἀλέξιο γιά τήν εὐλογία καὶ τήν ἄδεια πού παρεχώρησε γιά τήν ἔλευση τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ θησαυρίσματος τῆς πίστεως μας στήν Ἱερά Μητρόπολή μας.

Ἀξίζει νά σημειωθεῖ ἡ ἀθρόα, συγκινητική καὶ πηγαία προσέλευση τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, πού κατέκλυσε τόν Ἱερό Ναό καὶ ἀνέμενε καρτερικά νά λάβει τήν εὐλογία καὶ τήν χάρη τοῦ πανσέπτου πνευματικοῦ τιμαλφοῦς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τό ἱερό ἀπότμημα τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυ-

ροῦ τοῦ Κυρίου μας, παρέμεινε πρὸς προσκύνηση στὸν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Νικήτα Σερρών, ἕως τὴν Παρασκευὴ 24 Μαρτίου, ὅπου καθημερινῶς τελοῦνταν ἱερές ἀκολουθίες, πρὸς ἀγιασμό καὶ πνευματικὴ ἐνίσχυση τῶν πιστῶν κατ' αὐτὴ τὴν ἀγία καὶ κατανυκτικὴ περίοδο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας ἔτους.

Ἡ Ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Μέ λαμπρότητα τελέσθηκαν οἱ πανηγυρικὲς Ἀκολουθίες τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ τῆς Ἑθνικῆς παλιγγενεσίας στὸν πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναό Εὐαγγελιστρίας Σερρών.

Τὴν Παρασκευή, 24 Μαρτίου, παραμονὴ τῆς ἑορτῆς τελέσθηκε ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινός καὶ ἡ Γ' Στάση τῶν Χαιρετισμῶν στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Θεολόγου, συμπαραστατομένου ἀπὸ τὸν Ἱερό Κλῆρο, μέ τὴ συμμετοχὴ πλήθους εὐσεβῶν πιστῶν παρουσία βουλευτῶν τοῦ Νομοῦ ἐκπροσώπων τῆς Περιφέρειας, τοῦ Δήμου, τοῦ Στρατοῦ καὶ τῆς Ἀστυνομίας.

Τό θεῖο λόγο κήρυξε ὁ προϊστάμενος τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ π. Ἰορδάνης Θεμελίδης, ἐπικεντρῶντας τὴν ὁμιλία του στό ἱερό πρόσωπο τῆς Παναγίας, τῆς Κυρίας Θεοτόκου πού μέσα ἀπὸ τὴν καθαρότητα τῆς καρδιάς ἔγινε ἡ «γέφυρα» τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου καὶ συνέβαλε στοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἑθνους μας.

Τό Σάββατο, 25 Μαρτίου, ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὴν πανηγυρικὴ θ. Λειτουργία προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Θεολόγος, ὁ ὁποῖος κήρυξε τό θεῖο λόγο καὶ χειροθέτησε εἰς Ἀναγνώστην τό νέο Εὐτύχιο Παπαδόπουλο, μαθητὴ τῆς Γ' Γυμνασίου.

Ὑποδοχὴ «Ἀχράντων Παθῶν» τοῦ Κυρίου

Τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, 1 Ἀπριλίου, ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Θεολόγος ὑποδέχθηκε στὴν Ἱερά Ἀνδρῶα Μονὴ Ἁγίας Παρασκευῆς Σερρών, παρουσία κλήρου καὶ λαοῦ, τὰ Ἅγια καὶ Ἄχραντα Πάθη τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐρχόμενα ἀπὸ τὴν Ἱερά Μονὴ Ταξιαρχῶν Αἰγιαλείας. Τὰ Ἄχραντα Πάθη περιλαμβάνουν τεμάχια τῆς κοκκίνης χλαμύδας, τοῦ σπόγγου, τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου καὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐθυσιάσθη ἐξ ἀγάπης ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Τὰ «Ἄχραντα Πάθη» κόμισε στὴν πόλη μας ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ταξιαρχῶν Αἰγιαλείας Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Καλλίνικος Πουλής.

Λίγο πρὶν τό τέλος τῆς Δοξολογίας, ὁ σεπτὸς Ποιμενάρχης μας ὁμιλῶν καὶ καλωσορίζοντας τὸν π. Καλλίνικο καὶ τὴν συνοδεία του, τὸν εὐχαρίστησε

γιὰ τὴν μεγάλη τιμὴ καὶ εὐλογία νὰ κομίσει, μέ τὴν ἄδεια τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβροσίου, εἰς προσκύνηση καὶ ἀγιασμό τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας τὰ Ἄχραντα Πάθη, ἐνῶ ὁ Πανοσ. Καθηγούμενος στὴν ἀντιφώνησή του ἀναφέρθηκε στὰ Ἄχραντα Πάθη, στὴν ἱστορία τους καὶ πὼς αὐτὰ φυλάσσονται στὴν Ἱ. Μονὴ Ταξιαρχῶν Αἰγιαλείας.

Ἀκολούθως ὁ Σεβ. χοροστάτησε στὸν καθερωμένο Ἀρχιερατικὸ Ἑσπερινὸ μετὰ θείου κηρύγματος πού τελέσθηκε στὴν ὡς εἴρηται Ἱερά Μονή.

Τὰ ἱερώτατα κειμήλια τοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου μας παρέμειναν πρὸς προσκύνηση στὴν Ἱερά Ἀνδρῶα Μονὴ Ἁγίας Παρασκευῆς Σερρών μέχρι τὴν Πέμπτη, 6 Ἀπριλίου, ὅπου καθημερινῶς τελοῦνταν

ιερέες ακολουθίες, προς άγιασμό και πνευματική ενίσχυση τῶν πιστῶν κατ' αὐτήν τήν άγία και κατανυκτική περίοδο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας ἔτους.

Ἐκδήλωση λόγου και μέλους

Ἡ τοπική μας Ἐκκλησία, καθώς ὀδεύουμε πρὸς τήν Ἁγία και Μεγάλη Ἑβδομάδα, γιά νά προσκυνήσουμε τό Σωτήριο Πάθος, τόν Σταυρό και τήν ἔνδοξη Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, θέλουσα νά μᾶς εἰσαγάγει στό κατανυκτικό και διδακτικό κλίμα τῶν άγιῶν ἡμερῶν, διοργάνωσε τήν Τετάρτη, 5 Ἀπριλίου, τό βράδυ, ἐκδήλωση μέ θέμα: «Συνοδοιπόροι τοῦ θείου Πάθους».

Κατά τήν ἐκδήλωση, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Σερρῶν, ἡ βυζαντινή χορωδία τοῦ Μαξιμίου Πνευματικοῦ μας Κέντρου, ἀπέδωσε μέ ἐπιτυχία ὕμνους τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, μέ τούς ὁποίους μᾶς εἰσήγαγε στό κατανυκτικό κλίμα τῶν φρικτῶν παθῶν τοῦ Κυρίου. Ἐπιμελητής και χοροδότης τῆς βυζαντινῆς χορωδίας ἦταν ὁ πρωτοψάλτης και καθηγητής τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεώς μας κ. Γεώργιος Ζαρκατζᾶς, ἐνῶ τόν ὑπομηματισμό τῶν ὕμνων ἔκανε ὁ Θεολόγος καθηγητής κ. Ἀλέξανδρος Θεοδωρίδης.

Ἀπό τίς Ποιμαντικές δραστηριότητες τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρῶν και Νιγρίτης κ. Θεολόγος κατά τόν μήνα Ἰανουάριο:

Θεία Λειτουργία στόν Ἱ.Ν. Ἁγίας Παρασκευῆς Λαγκαδά (7/1)

▣ **Λειτουργήσε** στούς Ἱ. Ναούς: Ἁγ. Θεοδώρων Σερρῶν (1, 15, 30/1), Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρῶν (6/1), Ἁγ. Παρασκευῆς Λαγκαδά (7/1), Τιμίου Προδρόμου Σερρῶν (Προδρομούδι) (8/1), Ἁγ. Ἀντωνίου και Μαρίνης Σερρῶν (17/1), Ἁγ. Ἀθανασίου Σερρῶν (18/1), Ἁγ. Γεωργίου Σιδηροκάστρου (19/1), Κοιμήσεως Θεοτόκου Σερρῶν (22/1), Ἱ. Παρεκκλήσιον Ἁγ.Νικήτα (Ἐπισκοπέου) Σερρῶν (28/1), Ἁγ. Λυδίας Φιλιππησίας Ἀσπροβάλλας (29/1), Κοιμ. Θεοτόκου Ἀμπέλων (1/2), Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρῶν (2/2). Ἁγ. Παντελεήμονος Σερρῶν (10/2), Τιμ. Σταυροῦ Σερρῶν (11/2), Ἁγ. Μαρίας Τούμπας Θεσσαλονίκης (12/2). Ἁγ. Κων/νου και Ἐλένης Σερρῶν (18/2), Ἁγ. Παρασκευῆς Ἁγ. Πνεύματος (19/2), Ἁγ. Γεωργίου Νιγρίτης (26/2), Ἁγ. Θεοδώρων Σερρῶν (4/3 και 13/4), Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρῶν (5/3, 15/4 και 16/4), Ἁγ. Γεωργίου Θερμῶν (12/3), Τιμίου Σταυροῦ Σερρῶν (19/3), Εὐαγγελιστρίας Σερρῶν (25/3), Κοιμ. Θεοτόκου Νέου Σουλίου (26/3).

▣ **Χοροστάτησε:**

1) στήν Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ στούς Ἱ. Ναούς: Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρῶν (5, 14, 21, 29/1), Ἁγ. Κυράνης Ὁσσης (7/1), Ἁγ. Ἀντωνίου Στρυμονικοῦ (16/1), Ἁγ. Ἀθανασίου Νιγρίτης (17/1), Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρῶν (1/2), Εὐαγγελιστρίας Σερρῶν (9/2), Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρῶν (25/2), Ἁγ. Θεοδώρων Σερρῶν (3/3), Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρῶν (11/3), Εὐαγγελιστρίας Σερρῶν (24 και 25/3).

2) Στήν Ἀκολουθία τοῦ Ἱεροῦ Εὐχελαίου στόν Ἱ. Ναό Ἁγ. Ἀναργύρων Σερρῶν και Ἁγ. Αἰκατερίνης Γ. Νοσοκομείου Σερρῶν (12/4).

3) στήν Ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου: Κυριακή τῶν Βαΐων στόν Ἱ. Ναό Ἁγ. Παντελεήμονος Σερρῶν (9/4), Μ. Δευτέρα

στόν Ἱ. Ναό Ἁγ. Σπυρίδωνος Σερρών (10/4) καί Μ. Τρίτη στόν Ἱ. Ναό Κοιμ. Θεοτόκου Σερρών (11/4).

4) Στίς Ἱ. Ἀκολουθίες τοῦ Νιπτήρος στόν Ἱ. Ναό Προφ. Ἡλίου Σερρών (12/4), τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου στόν Ἱ. Ναό Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρών (13/4), τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀποκαθηλώσεως στόν Ἱ.Ναό Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρών (14/4) καί στήν Ἀκολουθία τῆς Ἀποκαθηλώσεως στό Ἀ΄ Κοιμητήριον Σερρών (14/4).

▣ **Τέλεσε:**

1) Τήν Ἀκολουθία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων στούς Ἱερούς Ναούς: Ἱ.Μ. Ἁγ. Παρασκευῆς Σερρών (1/3), Ἁγ. Δημητρίου Δημητρισιῶ (15/3), Ἱ. Μονῆς Κοιμ. Θεοτόκου Βύσσιανης (10/4), Ἱ. Μονῆς Τιμ. Προδρόμου Σερρών (11/4) Ἱ. Μονῆς Προφ. Ἡλίου Σερρών (12/4).

2) Τρισάγιον α) στό στρατιωτικό τμήμα τοῦ Ἀ΄ Κοιμητηρίου Σερρών, γιά τούς πεσόντες Στρατιωτικούς κατά τούς Ἀπελευθερωτικούς Ἀγῶνες τοῦ Ἔθνους μας (18/2), β) γιά τά κεκοιμημένα μέλη τοῦ Συλλόγου Νιγριτινῶν Θεσσαλονίκης στόν Ἱ.Ν. Ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ Θεσσαλονίκης (12/2).

3) Ἐπιμνημόσυνη Δέηση μέ τήν εὐκαιρία συμπλήρωσης 14 ἐτῶν ἀπό τήν ἐκδημία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Σερρών καί Νιγρίτης κυροῦ Μαξίμου στόν τάφο του (5/3) γιά τούς πεσόντες τό 1913 στή θέση «Πλατανούδια» Τερπνῆς μέ τήν εὐκαιρία τῆς 104ης ἐπετείου τῆς ὁμωνύμου ἱστορικής μάχης στό Ἡρῶο τῆς Τερπνῆς (17/2), στό Ἡρῶο τοῦ δήμου Νι-

γρίτης γιά τούς πεσόντες κατά τήν ἀπελευθέρωση τῆς πόλης (21/2).

▣ **Προέστη:** α) στήν Δοξολογία «Ἐπί τῷ Νέῳ Ἔτει 2017» στόν Ἱ.Μ.Ν. Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρών (1/1), β) στήν Ἀκολουθία Καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στήν τεχνητή Λίμνη Ἁγ. Ἀναργύρων Σερρών καί στήν Ἀσπροβάλτα (6/1), γ) στίς Ἐπιμνημόσυνες Δεήσεις ὑπέρ Ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν, τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Σερρών Ἀποστόλου Χριστοδοῦλου, τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Χριστοδοῦλου καί τῶν ἀοιδίμων Ἐκπαιδευτικῶν στόν Ἱ. Καθεδρικό Ναό Ἁγίων Θεοδώρων Σερρών (15, 30/1), δ) στήν Ἐξόδιο Ἀκολουθία τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμ. Νικηφόρου Ἀργυροπούλου στόν Ἱ.Ν Ἁγ. Ἀντωνίου Στρυμονικοῦ (19/1), ε) στήν Δοξολογία μέ τήν εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 104ης ἐπετείου τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Νιγρίτης (21/2), στ) στήν Ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου τῆς Ἀ΄ Στάσεως στόν Ἱ. Ναό Ἁγ. Θεοδώρων Σερρών (3/3), τῆς Β΄ Στάσεως στόν Ἱ. Ναό Ἁγ. Τεσσαράκοντα Μαρτύρων Σερρών (10/3), τῆς Γ΄ Στάσεως στόν Ἱ. Ναό Ἁγ. Νικήτα Σερρών (17/3), τῆς Δ΄ Στάσεως στόν Ἱ. Ναό Εὐαγγελιστρίας Σερρών (24/3) καί τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου στόν Ἱ. Μητρ. Ναό Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρών (31/3), ζ) στίς Ἀκολουθίες τοῦ ἐπιταφίου στούς Ἱ. Ναούς Ἁγ. Κων/νου καί Ἐλένης Ἀ΄ Κοιμητηρίου τοῦ Δήμου Σερρών, Ζωοδόχου Πηγῆς Β΄ Κοιμητηρίου Σερρών, Γεν. Νομαρχιακοῦ Νοσοκομείου Σερρών καί Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Σερρών (14/4) καί η) στή Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἀγάπης στούς Ἱ. Ναούς Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Σερρών καί Ἱ. Μονῆς Τιμ. Προδρόμου Σερρών (16/4).

Ἐπιμνημοσύνη Δέηση γιά τόν μακαριστό Μητροπολίτη Σερρών Ἀπόστολος Χριστοδοῦλου (15/1)

Μυστική Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ*

Κείμενο

Ἀνάστασιν Χριστοῦ οἱ πλείονες μὲν τῶν ἀνθρώπων πιστεύουσι, ὀλίγοι δὲ λίαν εἰσὶν οἱ καὶ ταύτην βλέποντες καθαρῶς, οἱ δὲ γε μὴ θεασάμενοι οὐδὲ προσκυνεῖν δύνανται, ὡς ἅγιον καὶ Κύριον, τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν· «Οὐδεὶς γάρ, φησί, δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ», καὶ ἀλλαχοῦ· «Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν». Οὐδέ γάρ λέγει τὸ ἱερώτατον λόγιον ὃ καθ' ἑκάστην ἐπὶ στόματος περιφέρομεν· «Ἀνάστασιν Χριστοῦ πιστεύσαντες», ἀλλὰ τί; «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν, τὸν μόνον ἀναμάρτητον» Πῶς οὖν προτρέπεται νῦν ἡμᾶς τὸ Πνεῦμα λέγειν τὸ Ἅγιον - ὡς αὐτὴν ἰδόντες, ἦν περ οὐκ εἶδομεν· «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι», ἅπαξ πρὸ χιλιῶν ἐτῶν ἀναστάντος τοῦ Χριστοῦ καὶ μηδέ τότε τοῦτον ἀνιστάμενον ἰδόντος τινός; Ἄρα μὴ ψεύδεσθαι ἡμᾶς βούλεται ἡ θεία Γραφή; Ἄπαγε, ἀλλ' ἀληθεύειν μᾶλλον παρεγγυᾶ, ὡς ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ ἡμῶν τῶν πιστῶν ἐγγινομένης δηλονότι τῆς Χριστοῦ ἀναστάσεως καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλ' καθ' ὥραν, ὡς εἰπεῖν αὐτοῦ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ἐν ἡμῖν ἐξανισταμένον, λαμπροφοροῦντος καὶ ἀπαστράπτοντος τὰς τῆς ἀφθαρσίας καὶ θεότητος ἀστραπᾶς. Ἡ φωτοφόρος γάρ παρουσία τοῦ Πνεύματος τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ὡς ἐν πρῶτῳ, τοῦ Δεσπότη ὑποδεικνύει, μᾶλλον δὲ αὐτὸν ἐκείνον τὸν ἀναστάντα ὁρᾶν χαρίζεται. Διὸ καὶ λέγομεν· «Θεός, Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν», καὶ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ὑποσημαίνοντες παρουσίαν ἐπιφέροντες οὕτω λέγομεν· «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου». Οἷς οὖν ἐπιφανῆ ὁ Χριστός ἐξαναστάς, πάντως πνευματικῶς αὐτοῖς τοῖς πνευματικοῖς ὄμμασι ὁρώμενος δείκνυται. Ὅταν γάρ ἐν ἡμῖν διὰ τοῦ Πνεύματος γένηται, ἀνιστᾶ ἡμᾶς ἐκ νεκρῶν καὶ ζωοποιεῖ καὶ αὐτὸν ἐν ἡμῖν ὄλον ὁρᾶν ζῶντα δίδωσι, τὸν ἀθάνατον καὶ ἀνώλεθρον, οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ συνανιστῶντα καὶ συνδοξάζοντα ἡμᾶς ἐαυτῷ τρανῶς γινώσκειν χαρίζεται, καθὼς πᾶσα θεία Γραφή μαρτυρεῖ.

Μετάφραση

Τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, οἱ περισσότεροί ἀνθρωποι τὴν πιστεύουν, εἶναι ὅμως πολὺ λίγοὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὴν βλέπουν καθαρὰ. Καὶ φυσικά, αὐτοὶ ποὺ δὲν τὴν εἶδαν, οὔτε τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ μποροῦν νὰ προσκυνοῦν, ὡς Ἅγιο καὶ Κύριο.

«Οὐδεὶς γάρ, λέγεται, δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ», καὶ ἄλλου «Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν». Οὔτε βέβαια λέει τὸ ἱερώτατο κείμενο, ποὺ καθημερινὰ ἀπαγγέλλουμε «Ἀνάστασιν Χριστοῦ πιστεύσαντες», ἀλλὰ τί; «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν, τὸν μόνον ἀναμάρτητον».

Πῶς λοιπὸν μᾶς προτρέπει τώρα τὸ Ἅγιο Πνεῦμα - σὰν νὰ εἶδαμε αὐτὴ ποὺ δὲν εἶδαμε - νὰ λέμε «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι», ἀφοῦ ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε μιά φορὰ πρὶν χίλια χρόνια καὶ μάλιστα οὔτε τότε τὸν εἶδε κανεὶς τὴν ὥρα τῆς ἀναστάσεως; Ἄραγε μήπως θέλει ἡ Θεία Γραφή νὰ λέμε ψέματα; Ὅχι βέβαια, ἀλλὰ ἀντίθετα μᾶς παραγγέλλει νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, διότι ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ γίνεται πραγματικά στὴν ψυχὴ κάθε πιστοῦ ξεχωριστὰ καὶ μάλιστα ὄχι μιά φορὰ, ἀλλὰ - θὰ τολμοῦσα νὰ πῶ - συνεχῶς ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἀνίσταται μέσα μας λαμπροφωρῶντας καὶ ἀπαστράπτοντας τὶς ἀστραπὲς τῆς ἀφθαρσίας καὶ τῆς θεότητος. Γιατί ἡ φωτοφόρος παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μᾶς ἀποκαλύπτει τὴν ἀνάσταση τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ὅπως μέσα σὲ πρωϊνὴ φωτοχυσία ἢ καλύτερα μᾶς δίνει τὸ δῶρο νὰ βλέπουμε αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν ἀναστημένο Χριστό. Γι' αὐτὸ καὶ λέμε· «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Σὲ ὅσους λοιπὸν φανερωθεῖ ὁ ἀναστημένος Χριστὸς ὀλωσδιόλου πνευματικὰ φανερῶνεται καὶ τὸν βλέπουν μὲ τὰ πνευματικὰ μάτια. Ὅταν δηλαδή ὁ Χριστὸς ἔλθει μέσα μας μὲ τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μᾶς ἀνιστᾶ ἐκ νεκρῶν καὶ μᾶς ζωοποιεῖ καὶ μᾶς ἀξιώνει νὰ τὸν βλέπουμε μέσα μας ὀλοζώντανο, αὐτὸν ποὺ εἶναι ἀθάνατος καὶ ἀνώλεθρος κι ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ μᾶς δίνει τὸ χάρισμα νὰ ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι μᾶς ἀνιστᾶ μαζί Του καὶ μᾶς συνδοξάζει, ὅπως λέγεται σὲ ὅλη τὴν Ἁγία Γραφή.

* Συμμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου, βλ. Σταυρός καὶ Ἀνάσταση, ἐκδ. «Ἀκρίτας», Ἀθήνα 1984, σσ. 149-157.

*Μαθητές του 3ου Γυμνασίου Σεργῶν παρακολουθοῦν ὁμιλία
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας στό Ἐπισκοπεῖο (20/2).*

*Ὁ Σεβασμιότατος μέ μαθητές τοῦ Εἰδικοῦ Σχολείου Σεργῶν
κατά τήν ἐπίσκεψή τους στό Ἐπισκοπεῖο (5/4).*